SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

CONSTANTA

FANTASY# HORROR# SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

FLORIN GIURCA

Coarne de Bour

SERIA

Editura PAVCON
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul **# 38 PSA – Aura Lucie**

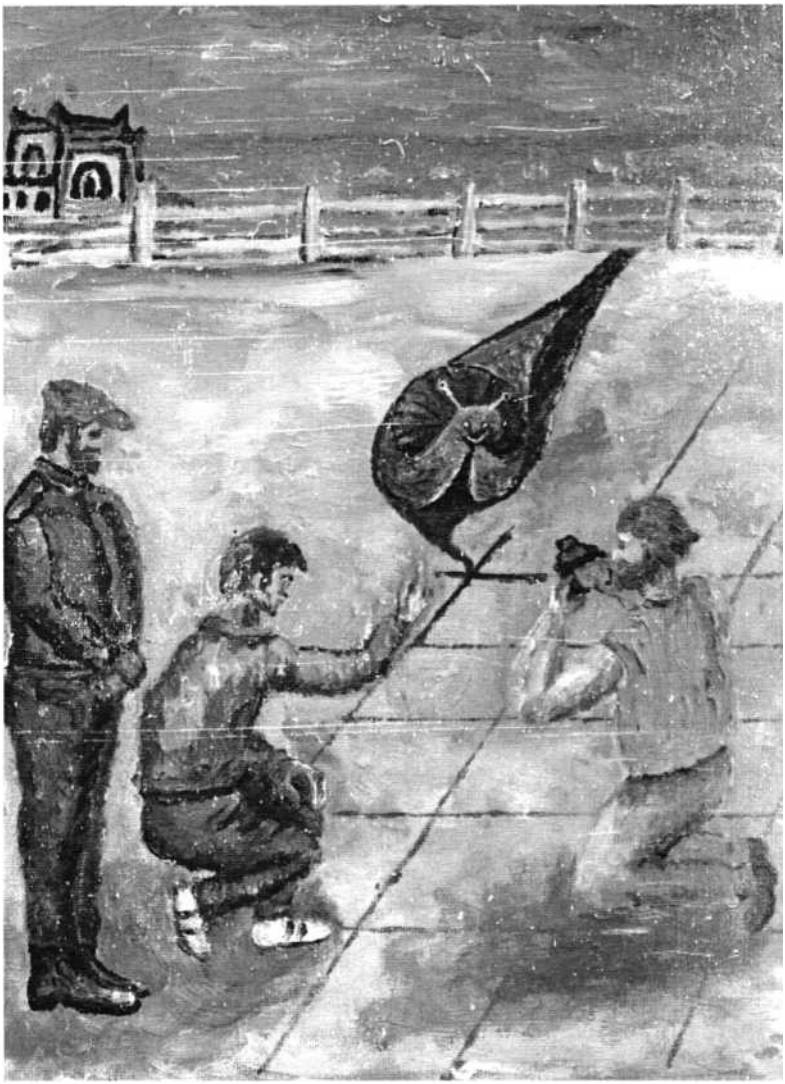

Ilustrație originală de Florin Giurcă

„Melc, melc, codobelc Scoate coame bourești, Si te du la baltă, Și bea apa caldă, Si te du la Dunăre, Și bea apa tulbure, Și te suie pe buștean, Și mănâncă leuștean!"

(din folclorul copiilor)

1

Eleonora pleacă de acasă

Pe lângă cele câteva tufe de pătrunjel care crescuseră neobișnuit de lungi și de viguroase, ca dovadă că solul și apa le erau prielnice, de-a lungul aleii bătătorite care ținea de la stradă până la grădina din spatele casei ieșiseră din pământ un fir de mazăre și vreo cinci curpeni de pepeni, din sâmburii scuipați pe jos în vara anului trecut. Pe lângă casă, doi pui de cireș, tot așa, ieșiseră din sâmburi. Ceva mai încolo răsărise si un dud, de la natură, din sămânța adusă de vânt. Acesta crescuse deja mărișor, cât un stat de om și făcuse o frumoasă umbrelă din ramuri. în rest, în cea mai mare parte a curții, în afară de legumele care erau fie cultivate, fie, ca aici, răsărite spontan, exista un covor compact de troscot și extrem de multe păpădii.

„Nu e locul lor aici", își zise Eleonora Zburlitu. își apropie degetele cu pământ sub unghii de un smoc de frunze prelungi și crestate, din mijlocul cărora se ridica, victorios, lujerul tubular, terminat în capăt cu un pământuf galben. Se opri la jumătatea gestului. Ca-

muflat lângă tulpina păpădiei, la umbră, ascuns în

cochilia lui, un melc credea că va scăpa neobservat, dar nu-i merse de astă dată. Femeia se îndreptă din șale, scoase din buzunarul hanoracului o pungă transparentă de plastic, din acelea care se dau cu douăzeci de bani la supermarket, la raionul de legume și fructe, smulse melcul din somnul lui dulce si-1 azvârli în pungă, alături de alți congeneri de-ai săi. Cochiliile melcilor se ciocniră una de alta cu un sunet înfundat și, dacă aceștia ar fi avut capetele scoase din găoace, probabil că și-ar fi spus unul altuia „noroc" sau vreo altă salutare de-a lor, melcească. Dar melcii erau bine ascunși în căsuțele lor și zăvorâți în spatele unei foițe subțiri, așa că tăcură chitic și făcură pe morții.

Eleonora își îndreptă spatele și privi înfuriată în jur. Movilița de buruieni smulse din rădăcină, cu pământ cu tot, „ca să nu mai dea din nou" era deja atât de mare încât ar fi putut să umple vreo patru coșuri de nuiele. La asta se adăuga grămada strânsă cu două zile înainte, dar iarba aceea se ofilise și ocupa mult mai puțin volum. Poimâine, și grămada de azi va arăta la fel de ofilită, iar răspoimâine nici nu se va mai cunoaște unde a fost. Dar n-are a face. Trebuie cărate toate în grădină, să îngrașe pământul.

Privi încruntată în sus, spre mansarda vilei P+2. Văzu lacul scorojit al ferestrelor, tencuiala crăpată a fațadei, petele de igrasie de sub balcon, provocate de

izolația deteriorată a terasei, țiglele acoperișului sparte de vânt și starea deplorabilă în care se afla casa o umplu de revoltă.

Se îndreptă spre colțul casei, lângă care se afla

un tomberon de gunoi. Dădu cu piciorul în el, ca să-1 întoarcă într-o poziție convenabilă și, cum avea ambele mâini ocupate, se chinui să-i ridice capacul cu degetul mic de la mâna stângă. Nu reuși. Capacul era surprinzător de greu și atunci femeia lăsă jos ceea ce avea în mâini, respectiv lopățica de grădinărit din dreapta și punga cu melci din stânga. De fiecare dată când făcea chestia asta, simțea același fior de teamă amestecată cu scârbă. întredeschise cu precauție tomberonul. Mai bine de trei duzini de melci, culeși din grădină de ea în ultimele zile, o luaseră la plimbare de-a lungul pereților de plastic și se cățăraseră, instinctiv, cât mai sus, până ce ajunseseră toți pe partea interioară a capacului. Stăteau acolo, atârnați cu capul în jos, lipiți cu ventuza piciorului și așteptau răbdători să se facă lumină.

Eleonora începu atunci să facă lucrul pe care îl făcea în fiecare dimineață, de luni până vineri, la ora 7, când venea mașina salubrității să ridice gunoiul: îi dezlipea unul câte unul de capac și îi arunca la loc în tomberon. Răsturnă, după aceea, deasupra tuturor și punga pe care tocmai o umpluse. Cochiliile noi zor- năiră ca niște piese de rummy împrăștiate pe masa de joc. Melcii care se aventuraseră să scoată capul afară

COARNE DE Florin Giurcă

își contractau din nou tentaculele și-și retrăgeau corpul în cotloanele lor labirintice.

Trânti capacul și intră în casă. începu să urce scările placate cu scânduri de stejar de culoarea mierii de albine, ținându-se cu mâna dreaptă de balustrada răsucită în spirală în jurul unui pilastru central. în locul unde scara făcea prima

întoarcere cu o sută optzeci de grade, trecu pe lângă o pictură în ulei, prinsă în perete la nivelul umărului. Tabloul, în culori mohorâte, reprezenta un peisaj din Israel (Cetatea Masada, semnat Pictor N. Mateescu). îl primise în dar de casă nouă de la sora ei, în anul în care terminaseră, cât de cât, de construit casa și se mutaseră în ea. încercă să nu-1 privească. își zise că mâine, Dumnezeule, poate o să-și facă un pic de timp să-1 dea jos din perete și să-l pitească în debara.

Mai departe, la etajul întâi, trecu prin fața ușii întredeschise de la bucătăria în care o femeie în vârstă înfășură sarmale în frunze de varză murată. Bătrâna, care avea un fes de lână în cap și un pulover tricotat peste piept, număra cu voce tare sarmalele, pe măsură ce le așeza, una lângă alta, în oală: patruzeci și trei, patruzeci și patru, patruzeci și cinci... Eleonora trecu neobservată pe lângă bucătărie și continuă să urce către ultimul nivel. în locul unde scara spiralată se întorcea, pentru ultima dată, cu o sută optzeci de grade, peretele era ornamentat cu încă un tablou, tot așa, la nive-

Iul umărului. De data aceasta, era o acuarelă înfățișând Cazinoul din Constanța, din perioada deceniului 1980. Vreo zece-douăzeci de turiști țepeni, îmbră- cați decent, admirau vapoarele din larg sprijinindu-se de balustrada albă din fier forjat. Acest tablou era nesemnat. îl cumpărase chiar ea, ca amintire, de la un pictor ambulant care picta la șevalet pe faleză, pe vremea când

era nemăritată și se plimba la braț cu Adelin Zburlitu. Privi pieziș peisajul în culori pastelate, ușor mânjit, în manieră post-impresionistă. își repezi mâna, impulsiv, cu intenția de a smulge pânza din locul ei, dar se opri la jumătatea gestului. Se uită la ceas. Astăzi nu mai avea timp. Poate mâine.

Merse până în fața ultimei camere de pe holul întunecos de la mansardă și ascultă câteva clipe, lipindu-și urechea de tăblia ușii. Nu auzi nimic. Apăsă apoi mânerul și deschise ușa brusc, aproape că o trânti de perete. în cameră se aflau un pat, pe care zăcea o pătură aruncată neglijent, două rafturi încărcate cu cărți și o masă pe care se găsea un laptop. In fața acestuia stătea un bărbat. Bărbatul, aflat cu spatele la ușă, închise rapid fereastra browserului pe care naviga și se ghemui pe scaun, astupându-și urechile cu palmele.

— Ah, eram si-gu-ră! Eram sigură că te găsesc pe internet, ca de obicei, pe situri porno. Cu cine schimbai mesaje? Hai, spune, că te-am văzut! De fapt nu, nu mă mai interesează. Caută-ți o curvă care să te suporte cu

11

mizeria ta si cu lenea si cu indiferenta ta fată de toate. » » > »

Trântorule ce ești! Impuțitule! Eu muncesc de mă spetesc să țin casa asta curată, sap grădina, spăl rufe, fac mâncare, dau cu var, hrănesc mâțele, în timp ce tu nu te gândești decât la pornografiile tale și la curvele tale. Nu te mai suport. Te las,

gata, eu am plecat! Rămâi cu baba aia surdă. Să văd dacă te îngrijește ea.

Femeia rosti ultimele cuvinte în timp ce cobora, precipitată, scările. Când ajunse la parter, intră într-o debara, de aici își luă niște lucruri de îmbrăcat, pe care le îndesă într-o geantă de umăr. Formă un număr de telefon și vorbi câteva minute cu cineva, cu o voce pierdută. Nu-și putea ascunde starea de agitație. După aceea, mai sună pe cineva. Cu a doua persoană vorbi foarte puțin.

Ieși apoi din casă. închise cu greu ușa cu cheia în urma ei. Mâna îi tremura. Se întoarse de două ori din drum, să verifice dacă usa de la intrare era încuiată. Era. Când ajunse, în sfârșit, la poartă, își trecu mâna prin păr și-și privi picioarele. Era încălțată cu papucii de grădină. Se întoarse, aproape că alergă, deschise din nou, pentru a treia oară, ușa de la intrare și dădu buzna în camera de baie de la parter. Aici își dădu la repezeală cu niște cremă pe față și cu rimei la ochi. Și își luă pantofii în picioare.

Ieși din nou în curte, de astă dată fără grabă, concentrată. Pe trotuarul din fata casei tocmai trecea un »

12

COARNE DE Florin Giurcă

cerșetor, cântând la vioară o romanță interbelică.

Avea ♦ ' »

o barbă albă, impozantă, care îi cobora în falduri până la jumătatea pieptului. Violonistul întoarse capul spre ea și-i zâmbi. Eleonora, holbându-se la cerșetor, se împiedică de tomberon, răstumându-1 cu o bufnitură. Nu-i dădu atenție. Un taxi tocmai se oprise în fața porții. Deschise portiera din spate și se urcă. Șoferul întoarse capul spre ea, o

întrebă unde merge și demară.

In clipa aceea, fereastra de la stradă se deschise brusc și bătrâna, o femeie trecută de optzeci și cinci de ani, se sprijini de pervaz și strigă, cu un glas tremurat, lipsit de putere, în urma taxiului:

— Eleonora! Unde pleci, fetița mamei? Eleonora!

Bunica se întoarse către bărbatul care tocmai pătrunsese în cameră:

— Adeline, unde s-a dus Norica? Aplecat cu taxiul, îmbrăcat cu un trening, bărbatul își puse gluga pe cap, închise geamul, trase draperia și o conduse pe bătrână către pat, făcându-i semn să se așeze. In cameră se făcuse semi-întuneric.

— Culcă-te la loc, mamaie! Se întoarce ea, stai liniștită. S-a dus până la magazin și se întoarce.

Ieși apoi din odaie, fără să mai zică nimic.

ir ir ir

Taxiul, după aproape un kilometru, coti la stânga la sensul giratoriu de pe Șoseaua Mangaliei. La Doraly

13

COARNE DE Florin Giurcă

Mali, pe sub podul care trece peste calea ferată, o garnitură nesfârșită de vagoane verzi, tronconice, se țâra alene printre blocuri.

— Asta-i mazăre, nenicule, comentă taximetristul. S-a făcut anul ăsta la mazăre în județul Constanța, de nu mai au ăștia unde s-o pună. Cică o cumpără ăia din Emirate, ca să o dea nutret la cămile. Da' io cred că în Africa se duce. In Zanzibar, Mozambic, pe-acolo. Că e foamete mare la ăia. Sau în Madagascar... Cine știe?

După câteva sute de metri, garnitura dispăru printre blocuri și se îndreptă, fără grabă, către port. Acolo, macarale grele urmau să descarce marfa în silozuri și în containere, unde avea să aștepte vaporul care urma să o transporte la tropice.

— La tropice, unde frunzele de palmier se zbat în bătaia musonului. Acolo se duce mazărea noastră. De parcă mult ne mai pasă nouă de ea! Unde ziceați, doamnă, că mergeți? Strada Unirii 104? La Direcția Generală de Asistentă Socială?

A A A

Unul după altul, cu încetineala lor caracteristică, dar foarte decișI, melcii din tomberonul răsturnat lângă poartă începură să iasă la aer și să se răspândească prin iarbă.

Poarta, rămasă larg deschisă, fu izbită puternic de o pală de vânt.

14

2

Holy Cafe

Testimonium Flavianum este autentic? întrebarea asta poate avea o însemnătate uriașă sau, mai bine zis, răspunsul care i se va da, *dacă* i se va da vreodată un răspuns acceptat universal. Dar problema adevărată, dificultatea întrebării, constă tocmai în asta, în acceptarea universală a răspunsului, nu în găsirea lui. Deoarece, punând degetul pe Testimonium, l-am pus nu pe un petic putrezit de pergament, ci pe însăși divergențele doctrinare care-i învrăjbesc de două milenii pe creștini și pe evrei, ca să nu mai spun de luptele de idei dintre creștini și agnostici, că atei nu pot să le zic. Pe atei îi doare în cur de chestiunile astea religioase. Nici nu merită să fie aduși în discuție.

— Ce părere ai de asta, Cami? Suporți o discuție despre originile creștinismului? Sau, ca atee declarată ce ești, te doare în cur de chestiunile religioase?

Sub cele trei umbrele mari, pătrățoase, cu spițe din oțel cornier și acoperișuri de pânză, totul vopsit în

crem, de pe terasa în aer liber, cele șapte sau opt mese erau distribuite cam la întâmplare, pe unde își găsiseră un loc liber printre gradenele cu flori. în ușa de la intrarea barului, pe a cărui firmă albă, imensă, era scris cu litere de tipar de culoare oliv închis „HOLY CAFE", iar dedesubt, cu italice, „Jerusalem, Israeli snack bar", stăteau doi bărbați tineri, dintre care unul ținea în brațe un copilaș de vreo doi ani.

— Crede și nu cerceta, răspunse Cami, săpând cu lingurița în porțiunea verzuie din cupa cu înghețată în trei culori. Duse conținutul la gură, plescăi de plăcere și gemu, apoi adăugă: eu nu sunt atee, ci agnostică.

Fata de masă bleu-ciel, cu arabescuri discrete, dese- nate cu o linie subțire, albă, atârna până aproape de pardoseala din plăci de piatră de calcar, cioplite grosier. De altfel, mai toate ornamentele de aici te duceau cu gândul la Zidul Plângerii: și bordurile gradenelor și hornul șemineului și parapetul de la baza clădirii ale că- rei ziduri înalte, fără ferestre, erau placate cu travertin de culoare gălbuie. Totul părea o extensie a Zidului Plângerii. Doctorul stomatolog Cristian Strungaru mimă un hohot de râs, fără a emite însă niciun sunet, doar dându-și capul pe spate și dezvelindu-și dantura perfectă. Se îndreptă, închise gura și redeveni imediat serios, fixând-o cu privirile.

— Bullshit, dragă Cami, nu veni la mine cu clișee de-astea semidocte. Cum adică, tocmai mie îmi spui

„crede și nu cerceta"? Și ce e cu fițele astea, cică „eu sunt agnostică, tu! Nu sunt atee!" se maimuțări bărbatul, subțiindu-și vocea și ridicându-și palmele la urechi, a respingere, cum fac femeile. Știi, măcar, ce înseamnă agnostic?

Cami dădu din cap că nu, lingând lingurița cu buzele țuguiate și uitându-se adânc în ochii lui Cristian. Doctorul se fâstâci câteva momente, dar se reculese imediat.

— Uite, îți spun eu, zise bărbatul, foindu-se pe scaun. Scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate al bermudelor, butonă puțin la el și continuă cu un aer doct: „agnosticismul este o doctrină filozofică idealistă care susține că lumea obiectivă nu poate fi cunoscută, că rațiunea omenească este limitată și că dincolo de limitele senzațiilor, omul nu poate să cunoască nimic". Am încheiat citatul. Rațiunea ta e limitată, dragă Cami? Tu nu cunoști nimic dincolo de limitele senzațiilor?

*

Cami, care ajunsese deja la partea maronie a înghețatei și gemetele ei de plăcere ajunseseră aproape de stadiul paroxistic al unor gâfâieli sacadate, răspunse, fără a-și ridica ochii de pe linguriță:

— Exact asa. Doar sunt blondă. Rațiunea mea e li-
mitată.

De data asta, Cristian Strungaru nu se mai putu abține și slobozi un hohot de râs care-i făcu pe ceilalți

clienți de la mese, pe bărbatul cu copil mic în brațe și pe prietenul lui din cadrul ușii să se întoarcă spre el cu figuri surprinse. O furgonetă albă, purtând inscripția Deutsche Post DHL Group pe fond galben, cu litere roșii, parcă cu spatele către intrarea în cafenea. Șoferul coborî iute, era un bărbat mic de statură, cu o șepcuță roșie și pantaloni de pânză, lungi până la genunchi, cu un imprimeu vesel. Deschise platforma, de unde pescui un pachet. Unul din cei doi bărbați care stăteau rezemați de tocul ușii, cel care nu avea copil în brațe, se apropie de șofer și preluă coletul. Strun- garu urmări scena cu interes și, îndată după ce angajatul restaurantului dispăru cu coletul înăuntru, sorbi ultima înghițitură din cocktailul cu gin tonic și zise:

— Deci? Te-ai gândit îndeajuns în căpșorul acela blond al tău, ce variantă de excursie să alegem pentru ultima zi a congresului? Să fie Masada, cetatea inexpugnabilă, până la proba contrarie, a evreilor sau scufundări la Marea Moartă? Personal, dacă îmi dai voie la o opinie...

— Dar o excursie loco nu există? Grădina Ghetsi- mani sună foarte atrăgător pentru mine. Nu au în pachet și Grădina Ghetsimani? De ce neapărat la șaizeci de kilometri, pe căldura asta?

Strungaru făcu un semn discret bărbatului care supraveghea, din ușă, terasa, îi achită consumația, folosind bancnote cash, apoi se ridică. Rămase în picioare,

18

lângă masă, câteva clipe, până ce se convinse că

femeia blondă din fața lui îi înțelesese intenția de a pleca. Cami, absorbită în plin proces de retușare a fondului de ten, tresări, își introduse oglinjoara în poșetă și sări, la rândul ei, în picioare, hârjâindu-și scaunul pe pardoseala striată.

Îndată ce ieșiră din perimetrul terasei, împrejmuit și el cu o bordură ce amintea de Zidul Plângerii, stomatologul o cuprinse pe însoțitoarea lui cu brațul pe după talie și își apropie capul de urechea ei, suflându-i o șuviță rebelă de păr, care îi obtura pavilionul roz. Fata își aplecă fruntea pe umărul celălalt, oferindu-i bărbatului gâtul și ceafa dezgolite, de care acesta își apropie buzele. Șoaptele lui fură murmurate direct în urechea de care atârna un cercel cu piatră azurie.

— Dar Grădina Ghetsimani este chiar aici, peste gard, prostuțo!

Fata chicoti, unduindu-și șoldurile și ridicând din umeri a nepăsare. Porniră în josul străzii Mansuriya, care coboară din vârful colinei numite Muntele Măslinilor până jos, în vale, proptindu-se drept în Zidul Plângerii. După o scurtă derivație de aproape cincizeci de metri mai la dreapta, cei doi pătrunseră în orașul vechi, străbătând zidul antic printr-o deschidere înaltă, ogivală. Doctorul citi cu glas tare numele obiectivului, caligrafiat cu litere ebraice și latine pe o placă de bronz, bătută în zid: Lions' Gate. Rămas câțiva pași în urmă,

19

COARNE DE Florin Giurcă

în umbra portalului, Cristian Strungaru se scotoci îndelung în buzunarele vestei vânătorești, de unde scoase un pix și un bilețel post-it, pe care scrise

câteva rânduri. Se îndreptă către pietrele cariate de vreme, căutând cu privirea un loc liber în care să-și strecoare mesajul către divinitate.

Femeia se apropie de el și se strădui, prin spatele lui, să vadă ce scrisese. Nu reuși. Proptită cu posteriorul în zid, în fața lui Strungaru, înălțându-se pe vârfuri, întinse mâinile către bărbat, încercând să-i smulgă bilețelul dintre degete. După o scurtă luptă, doctorul se prefăcu învins și-i cedă hârtiuța mototolită, nu fără un rânjet ironic pe buze. Cami netezi bilețelul în palmă, citi, așteptă să treacă pe lângă ei un grup de turiști americani, apoi izbucni:

— Cât de nesimțit și de porc poți să fii, doctore Cristian Strungaru, să-L rogi pe Dumnezeu așa ceva?

Rupse hârtiuța în patru și aruncă bucățelele în aer. Iuți pasul și o luă înainte, pe Via Dolorosa, neprivind nici în stânga, nici în dreapta. Când ajunseră în dreptul minaretului El-Ghawanima, doctorul o apucă ferm de umeri și o răsuci cu fața spre el. Femeia opuse rezistență, murmurând printre dinți:

— Lasă-mă, ia mâinile de pe mine!

— Hei, am scris doar atât: „Cami vreau să facă ce-i cer eu", strigă doctorul, rămas locului, pe măsură ce femeia se îndepărta, furioasă. De unde știi ce urma să-ți

20

COARNE DE Florin Giurcă

cer să faci? Frate, de ce te gândești numaidecât la prostii?

Vociferările lui atraseră atenția unui grup de

clerici în reverende negre, cu plete cârlionțate revărsându-se pe sub cipilicile cilindrice. Grupul de seminariști care se îndrepta în aceeași direcție cu el îl depăși cu vreo zece metri, când unul dintre ei se întoarse și îi zise în românește, arătând cu mâna spre o clădire situată pe partea dreaptă, puțin mai sus:

— Ecce Homo, mănăstire și casă de oaspeți. Locul unde Filat din Pont L-a condamnat la moarte pe Iisus Hristos. Avem locuri libere, 75 de euro pe noapte.

Strungaru îl privi aiurit câteva clipe, apoi își continuă drumul, alegând să meargă pe partea umbrită a străzii. Foarte scump, își zise, comparând prețul cu cei 20 de euro pe care îi plătea pe noapte la Hebron Khan. O aruncătură de băț mai încolo. Sau de piatră, cum zic palestinienii.

Cami, aflată cu cincizeci de metri în față, se apropiase de capătul de sus al străzii care se termina într-o intersecție în formă de T. Mergea nesigură, clătinân- du-și gleznele periculos de tare pe tocurile înalte. Trecu în viteză pe lângă o măcelărie „kosher", prin vitrinele căreia putu să observe, cu coada ochiului, momentul spintecării unui vițel spânzurat de picioarele dinapoi. Mațele animalului, însângerate, se prăbușiră subit pe o planșă de marmură, cu un pleoscăit, formând o grămăjoară amorfă, rozalie, care palpita imperceptibil.

21

COARNE DE Florin Giurcă

Cristian o urmări din spate cu duioșie. „Lipsită de simț practic. Nu știi să-ți alegi încălțăminte potrivită. Să văd dacă ai simț de orientare" gândi amuzat, dar intră în panică văzând că fata o luase

în direcția greșită.

— Hei, la dreapta, întoarce-te și ia-o la dreapta! strigă, abținându-se de la alte comentarii caustice.

Nu putu fi sigur dacă prietena lui îi auzise sau nu strigătul. în orice caz, Cami nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit și continuă să meargă înainte fără tresărire. Curând, dispăru din câmpul lui vizual. Strungarii auzi soneria telefonului mobil și, concomitent, simți vibrațiile din buzunarul de la spate al pantalonilor. Iuți pasul, ajunse în capătul străzii și privi spre dreapta. La o distanță de treizeci de metri observă clădirea pătrățoasă, placată cu piatră aparentă ce imita Zidul Plângerii, de un gust îndoielnic, a hostelului Hebron Khan. în parcarea din fața recepției se afla furgo- neta albă DHL. Lângă mașină, șoferul cu șapcă roșie și bermude cu imprimeu Hawaiian ținea mobilul la tâmplă. Cristian Strungaru își scoase telefonul din buzunar și răspunse:

— *I'm right here, behind you.*[1]

Șoferul se întoarse, salută cu mâna la cozoroc si se băgă pe jumătate în platforma mașinii, din care reveni cu un pachet de mărimea unei cărți foarte volumi-

noase (ar fi putut fi chiar o Biblie), pe care îl înmâna doctorului.

— *Two thousand euro. Cash or card?*[2]

Doctorul se scotoci într-unul din multele

1 Sunt chiar aici, în spatele tău. (1b. eng.)

2 Două mii de euro. Plătiți cu bani gheață sau cu cârdul? (1b. eng.)

buzunare interioare ale vestei și scoase un plic burdușit, pe care îl înmână șoferului, nu fără a-i arăta acestuia, în prealabil, conținutul. Omul începu să numere bancnotele din cele două fișicuri, cu dexteritate. Strungaru îi privi cu admirație mișcările rapide, tehnice cu care învârtea bancnotele una după alta, fără să se încurce. Când termină, curierul salută cu degetul la chipiu și se urcă la volan. Furgoneta scoase un piuit, semn că intra în marșarier, reintră cu spatele pe axul străzii Via Dolorosa și pomi apoi la deal, cu un scrâșnet de roți. Strungaru strânse pachetul la piept și privi peste umăr. în spatele lui se găsea chipul blond, cu zulufi, al lui Cami.

Zâmbi și se îndreptă către recepția hotelului.

3

Hebron Khan

Hostelul Hebron Khan era exact ceea ce își propunea să fie: un spațiu ieftin de cazare, în kilometrul zero al Ierusalimului, la doi pași de toate obiectivele religioase de primă mână, pentru cohortele de pelerini maniaci, care nu voiau nimic altceva decât un acoperiș deasupra capului. Și acoperiș, slavă Domnului, le dădea. Toate camerele aveau cel puțin un perete placat cu imitație de piatră așa-zis cioplită (ah, Zidul Plângerii nu-i slăbea pe turiști nici în intimitatea camerei de hotel), ba unele aveau chiar și imitații de bolți arcuite, susținute de imitatii de coloane, exact cum te-ai fi așteptat să vezi într-o cetate bizantină din vremea lui Iustinian, împăratul Romanilor.

Aliniate pe lângă pereți sau ascunse printre firide, seturi de câte două paturi suprapuse, din stinghii masive de brad grunduit, cu lenjerie desperecheată, în diverse imprimeuri, păreau că fuseseră plantate acolo cu singurul scop de a maximiza profitul pe metrul pă-

24

trat construit. Pardoseala era placată cu dale mari de gresie anti-aderentă, de culoarea cafelei cu lapte (enervant lucru, își zise Strungaru), iar plafonul arăta la vedere plăci de polistiren fonoabsorbante. Un aparat de aer condiționat, o măsuță și un scaun de plastic, albe, întregeau dotările camerei. Auster, dar, per total, având în vedere prețul pentru un buget redus, era ok. Strungaru se rugă în gând să nu fie nimeni în cameră. Și nu era nimeni.

— Noroc cu oamenii ăștia conștiincioși, care s-au dus la sesiunea de comunicări. Nu ca noi, chiulangiii. Ce era azi în program, Cami, mai știi? Nu contează, adăugă, văzând că femeia nu schițează niciun gest de a se apropia de măsuța pe care zăceau împrăștiate mai multe pliante și coli de hârtie cu antetul oficial al celui de al XII-lea Congres sud-est-european de implanto- logie și chirurgie buco-maxilo-facială, Jerusalem, 8-11 martie 2020. Strungaru aruncă pachetul învelit în hârtie cerată pe patul său și se apropie pe nesimțite, pe la spate, de Camelia, punându-i mâinile pe șolduri. Femeia tresări ușor și-i îndepărtă cu delicatețe degetele care porniseră într-o explorare febrilă spre zona pectorală.

— Cristi, zău așa, dacă vine cineva? Chiar nu poți să te abții? *

— Cine ce are să zică despre un bărbat și o femeie care...

25

COARNE DE Florin Giurcă

Camelia inspiră adânc și-și dădu ochii peste cap, cu o expresie de resemnare pe figură, când doctorul îi cuprinse sânii în palme. Se întoarse, dar nu brusc, cu fata către el. »

— Da, este adevărat, dar eu nu sunt doamna Strungaru. Deși m-ai înregistrat cu numele acesta la recepție, când ne-am cazat aici, asta nu mă face, totuși, soția ta. Adevărata doamnă Strungaru este acum la Constanta si...

îi descolăci brațele bărbatului, care o cuprinsese iarăși strâns și umbla cu buzele pe gâtul ei, respirând sacadat.

— ...și îți crește cei patru copii, având deplină încredere în soțul iubit.

»

Se desprinse cu totul din brațele lui și se întoarse cu spatele, încercând să se încheie la bluză.

— Trei, că Nucu nu e al meu.

— Ba e al tău, deși l-ai făcut peste gard, cu vecina, dar uite că seamănă cu tine ca două picături de apă și Letiția s-a prins, că nu toate blondele sunt proaste, numai tu ai impresia asta, dar nu sunt proaste.

— Cine a zis, iubi, că ești proastă, zău așa, nu-mi pune în gură lucruri pe care nu le-am zis. Și hai odată, că acum se face patru și se termină conferința. Mai avem timp de una mică.

Camelia se așeză pe pat, alături de pachet și îl

privi cu neîncredere.

26

— Ce prostie mai e și asta? Pe ce ai dat tu două bătrâne, pot să aflu? Și de ce ești așa de secretos? Și tra- ge-ți fermoarul ăla la prohab, că ți-a ieșit scula la aer.

Doctorul luă pachetul și îi sfâșie cu un pix banda adezivă care îl sigila de jur-împrejur, deșertându-i conținutul pe pat, fără să dea atenție remarcii despre prohab. O mulțime de dispozitive stomatologice metalice, de forma unui șurub, se revărsară pe la unul din capetele pungii aflate în interior și formară o grămăjoară compactă pe așternutul înflorat. Camelia luă cu două degete unul dintre ele și îl studie uluită.

— Implanturi Aleph-Beth, adică... seamănă cu niște implanturi Aleph-Beth, dar nu sunt, pentru că nu sunt ștanțate și nu au nici număr de serie. Doctore, pot să știu și eu ce reprezintă asta?

Doctorul se puse să le numere din doi în doi, ca pe boabele de fasole, mutându-le dintr-un loc în altul.

— Zece, doișpe, paișpe... exact ceea ce vezi, zise. Niște implanturi Aleph-Beth. Șaișpe... Nu că n-aș avea încredere în evreu, dar socoteala corectă ține prietenia bună, așa m-a învățat pe mine un evreu bătrân. Douăzeci, douăjdoi... ne-ștanțate...

— Păi și cum ai să treci cu ele prin vamă, fără acte de proveniență?

— Douășopt... cine zice că trec cu ele prin vamă? Treizeci...

Cami chicoti.

27

— Că doar n-ai să ți le bagi în cur?

— Ba poate c-o să mi le bag, mai știi? Domnișoară Camelia Rusu, în calitate de asistentă-șefă a Clinicii de Stomatologie Strungadent, îți solicit să nu mă mai întrerupi din muncă, asta dacă nu vrei să le numeri tu. Cincizeci. Hai, bagă-ți gheruțele și ia-le tu la mână pe restul, că o să intre la tine în gestiune. Tre' să fie o sută, cu totul. Eu mă duc să fac un duș. Te aștept și pe tine în cabină, când termini... să mă freci pe spate, adăugă cu un rânjet.

Cami se așeză pe pat lângă implanturi și începu să le numere lent, unul câte unul, în timp ce din baia alăturată, rămasă cu ușa deschisă, se auzea zgomotul apei de la duș izbind în cabina de plexiglas. Din când în când, Cristian Strungaru striga încet, miorlăit, ca un motan în călduri:

— Cami... Cami...

Când termină de numărat, Camelia se ridică din pat, se apropie de cabina de duș și, în raza de observație a lui Strungaru, începu să se dezbrace, lăsându-și hainele să cadă pe podea. Doctorul se lipise de peretele transparent al cabinei și se holba dinăuntru la ea cum se debarasează cu lentoare de lenjeria intimă. Apoi, goală, femeia se lipi și ea de sticlă, pe partea exterioară însă. Sânii i se turtiră de plasticul neted și rece, formând două discuri palide cu un punct în mijloc, de culoarea vișinei putrede. Asta văzu Strungaru dinăuntrul cabinei de duș.

28

— Deci? Bagi divorț? întrebă ea prin ușa întredeschisă, introducându-și piciorul stâng în interior.

— Sigur că da, răspunse bărbatul fără să clipească, încolăcindu-și piciorul drept în jurul gambei femeii.

— Când depui cererea la tribunal?

— Mâine. Poimâine. îndată ce ajungem acasă.

— Șaijnouă. Scuze, nouăjnouă am vrut să zic, chicoti Cami, sărind în cabină.

Cristian Strungaru hohoti și își zise în sinea lui că prima parte a cererilor la care se gândise, scriind bilețelul, i se împlinise. Mai exista și o a doua parte, dar era mai puțin urgentă și nu era cazul să-și forțeze norocul acum.

4

Masada

Camelia Rusu petrecu mai mult timp în baie ca de obicei, în dimineața următoare. Se sculase din pat la 6:30 (bărbații încă mai sforăiau, după noaptea petrecută la restaurant) și trăsese după ea, ridicând-o de mâner în sus, ca să nu scârțâie, usa de la camera de toaletă. Se privi impacientată în oglindă. La treizeci și unu de ani era pe pragul prăpastiei. Nu mai era mult până când obrajii aveau să i se lichefieze și să-i curgă pe sub ochi, desenând două litere V adânci, de-a stânga și de-a dreapta nasului.

Dar pentru asta există liftingul, nu? se învioră, adu- cându-și aminte că doctorul Strungaru făcuse cândva un stagiu de chirurgie estetică la San Francisco și ar fi putut, la o adică, să-i facă și ei un amărât de lifting, nu se punea problema de liposucție sau de reconstrucția sânilor, ce naiba!

Vai, Cami, ce nătăfleață ești, cum îți poți închipui că doctorul Strungaru își va băga pielea la saramură pen-

tru tine? Să riște să-și piardă licența de practicare a meseriei, făcând intervenții chirurgicale neacreditate? Cine ești tu pentru el?

Ah, bine că s-a descoperit acidul hialuronic, își zise, masându-și pomeții cu mișcări ascendente. Zâmbi amar. De fapt, Cami, se gândi, problema ta nu e că îmbătrânești, ci că îmbătrânești nedemn.

La bătrânețe o să ai ce aduni cât ești tânără. Alta a adunat în locul »
tău și tu vrei să iei de la ea de-a gata? Cristian e un bărbat la patruzeci de ani, în floarea vârstei, puternic și sănătos, are toți dinții în gură și tot părul pe el, nu are burtă, e inteligent, activ sexual și, nu în ultimul rând, are bani. Ah, cur vă perversă ce ești, tu, nebuno, asta ai visat tu la optsprezece ani, să furi bărbatul alteia? Nu te gândești că Letiția are și ea un merit în ceea ce este doctorul Strungaru acum? Nu l-a iubit și îngrijit vreme de douăzeci de ani, nu i-a făcut mâncare, nu i-a crescut copiii, nu i-a întreținut un cămin curat și iubitor la care să se întoarcă cu drag în fiecare zi? Crezi că fără toate astea, Cristian Strungaru ar mai fi fost acum bărbatul înflorit, parfumat și strălucitor ca o floare de crin într-o dimineață de iulie?

Camelia izbucni în plâns. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și nu făcu nimic ca să le înlăture. Nu se șterse cu dosul palmelor, nici cu prosopul, nici măcar cu hârtie igienică. își privi din nou imaginea din oglindă și se urî. Se urî pentru că, în realitate, sufletul ei era chiar

31

mai urât decât chipul. își șterse în cele din urmă lacrimile și se fardă în silă. își aranjă părul, își rimelă ochii și își rujă buzele. își șterse imediat după aceea rujul. Nu i se părea că buzele accentuat colorate i-ar exprima starea de spirit.

Se așeză pe scaunul veceului, cu capul în mâini. Imaginea lui Cristian, așa cum îl lăsase dormind în pat, cu fața la pernă și picioarele scoase afară de

sub cearșaf, încălecând pătura făcută sul într-o parte, era imaginea pură a nepăsării, a lipsei de griji și de gânduri negre. Doctorul Strungaru dormea ca un bebeluș. Un cui înroșit în foc îi străpunse pieptul, gândindu-se la el. Asta era dragostea.

Simți cum ochii i se umezesc din nou. Nu voia asta, va trebui să o ia de la capăt cu machiatul și cu dema- chiatul. Rupse un petic de hârtie igienică și își tam- ponă pleoapele inferioare, cu grijă să nu i se întindă rimelul. Se îndrăgostise aiurea, prostește, ca la optsprezece ani. Dar fără nido nădejde. Ea ca ea, că era o blondă proastă, dar el? Ce poți să zici de un bărbat în toată firea care sucește mințile unei puștoaice? Știind bine că are nevastă și copii acasă? Cine e mai pervers din- tre ei doi? Da, doctorul dormea ca un bebeluș. Cristian Strungaru era deasupra oricăror frământări morale. Nu avea mustrări de conștiință. Dar oare bărbatul iubit de ea avea conștiință morală? Cum e să-ti » ♦ » înșeli nevasta, cum e să dai cu cucul în stânga și în

32

dreapta, lăsând peste tot copii din flori, fără să-ți pese că nenorocești atâtea suflete, pe viață? Cum e să montezi pacienților implanturi fake, de contrabandă? Da, e adevărat, pacienții erau la curent cu prețurile implanturilor și le alegeau în cunoștință de cauză pe cele ale doctorului Strungaru, la jumătate din prețul pieței. Dar totuși... nu se chema o formă de prostituție și asta? Prostituție profesională. Mai gravă...

Camelia își dădu fără vlagă o palmă peste obraz

și se forță să pună capăt gândurilor fără sfârșit care o trăgeau spre starea aceea de deznădejde isterică, pe care și-o ura din tot sufletul. Se gândi din nou la Cristian și parcă se mai însenină. Și azi era o zi și poate că ziua de azi avea să aducă cu sine rezolvarea problemelor ei.

Se ridică, trase apa, așteptă să se termine toate zgomotele din baie, apoi descuie ușa și reveni în dormitor. Câțiva dintre locatarii camerei se treziseră și stăteau la marginea patului, încercând să-și facă curaj să se ridice. Cristian își întoarse capul spre ea și zâmbi, dezvelindu-și cele două șiraguri de dinți impecabili. Era un stomatolog bun, fără doar și poate. Și ce e viața, la urma urmelor? Ce garanție primești că mâine vei mai fi? Niciuna. Nu există garanții pentru ziua de mâine. Trăiește-ți viața, Camelia, ziua de azi nu se mai întoarce niciodată!

Și ziua se anunța perfectă pentru drumeții. Ultima zi a Congresului fusese dedicată unei excursii în îm-

33

prejurimile Ierusalimului și participant^ avuseseră de ales între două destinații diferite, dar foarte apropiate, în același timp. Cetatea Masada era, practic, la o distantă de numai cinci kilometri fată de țărmul Mării Moarte, așa cum le spusese ghidul în autocar, pe drum, îndată ce părăsiră orașul prin Poarta Leilor. Dimineața, Cristian o îndemnase să-și facă bagajul ca pentru plecare.

— Diseară la șase, îndată ce ne întoarcem,

plecăm la Tel Aviv și luăm avionul de ora doisprezece noaptea spre București. Am vândut biletele și am luat altele, la o ofertă last-minute. Nu mai are rost să întârziem până mâine, situația se împute de la o oră la alta din cauza pandemiei. Riscăm să ne trezim blocați în Israel pentru cine știe câtă vreme sau să fim trimiși în carantină când ajungem în România.

Ar fi vrut să-1 întrebe ce vor face dacă autocarul va întârzia după ora șase seara, dar renunță. Intrase brusc într-o stare abulică și nici n-o mai interesa prea tare dacă și când se vor mai întoarce acasă. Autocarul stră- bătea colinele turtite și pustii, de culoarea măturii și la un moment dat Cami închise ochii și simți că ame-țește. își imagină că se afla pe planeta Marte și că între ea si Pământ sunt două sute de milioane de kilometri de vid și tot i se părea că Pământul e prea aproape. Ghidul vorbea ceva despre cei nouă sute de sicari, rebeli israeliți care se sinuciseseră, împreună cu familiile

34

lor, cu femeile și cu copiii lor, în cetatea Masada, ca să nu cadă în mâinile romanilor, în anul 74 d.Hr. „Potrivit relatărilor lui losephus Flavius, sicarii au dat foc fortăreței, după care fiecare bărbat și-a ucis propria familie. Mai apoi au fost aleși zece bărbați care i-au ucis pe ceilalți. Din cei zece, unul a luat viața celorlalți nouă. Ulterior, ultimul sicar s-a sinucis", povestea ghidul când autocarul urca serpentinele către cetatea regelui Irod. Ah, Joseph Flavius, percută Cami, ded

despre ăsta vorbea Cristi ieri, când mă tot sâcâia cu întrebări despre Testimonium Flavianum. Cristi avusese tot timpul în minte excursia de azi, el tot timpul gândește în avans și nici nu știi la ce s-a gândit mai înainte, când face sau spune ceva. Oare acum la ce se gândește?

Nu la mine, în orice caz, își zise ea, privind în jos de deasupra celor 450 de metri ai prăpastiei verticale care se căsca sub zidurile Masadei. La orizont, Marea Moartă părea chiar vie, de un albastru înfiorător, sinistru. Țipă și se depărtă la un pas distanță de marginea parapetului.

La ora paisprezece, autocarul se pomi cu grupul de turiști către țărmul Mării Moarte, unde aștepta o mașină de teren cu echipamentul pentru scufundări.

Pentru cine avea curaj să se scufunde în Marea Moartă. Si avea chef.

35

5

Scuba diving la Marea Moartă

Pe o limbă de nisip ce înainta cu vreo douăzeci de metri în apele Mării Moarte, la câțiva pași de țărm, era parcată o mașină de teren sau o camionetă 4x4, din care se vedea numai partea din față. Deoarece spatele autovehiculului era mascat de un fel de prelată, la umbra căreia se adăposteau o semiremorcă detașabilă, cu capacul ridicat, o măsuță de campanie și câteva scaune pliante din pânză, Strungaru nu-și putu da seama, până nu se apropiară suficient de mult, că mașina era, de fapt, un off-road cu platforma acoperită. Pe unul dintre scaune ședea un bărbat în bermude, la bustul gol, care se ridică în picioare la sosirea grupului. Câțiva metri mai încolo era un altul, care scotocea prin bagaje. Dacă ar mai fi văzut și câteva rulote și saltele pneumatice plutind pe luciul apei, tabloul ar fi fost perfect pentru un camping turistic la o margine de lac. O improvizație de amatori, nimic profesionist, nimic oficial, își zise Cristian. ' 1

Bine, profesionist poate că era, dar oficial, în niciun caz. Se gândi să pună pariu cu sine însuși că nu le vor elibera chitanțe pentru banii încasați. „Oare câte costume de scafandru or avea pregătite în remorca aceea, se întrebă, nu cumva va trebui să folosim toți același costum, cu rândul? Bullshit, asta o să ne întârzie ne- permis de mult, eu la șase tre' să fiu în autocar spre Tel Aviv. Sper să nu fie cazul, nu știu câți dintre noi vor dori să se scufunde, nu cred că mai e cineva care a mai pus vreodată pe el un costum de scuba", își continuă doctorul șirul gândurilor.

Și într-adevăr, omul în bermude, care părea șeful acelei tabere, le spuse câteva vorbe de bun venit în românește (dovadă că turiștii români nu erau puțini prin locurile acelea), după care adăugă că prețul unei scufundări de 30 de minute este 500 de euro (un chilipir! Alții nu te lasă fără 1500, completă imediat), dar că sunt nevoiți să le ceară o declarație pe proprie răspundere că au 50 de scufundări la activ. Bineînțeles, turistul nu va fi lăsat singur în apă, ci va fi însoțit de unul dintre cei doi instructori.

— *Turistul?* O singură persoană?

— Da, din păcate nu avem decât două costume astăzi și cum nu vă putem lăsa de unul singur în adânc, rezultă că veți coborî doar câte unul, pe rând.

Era din ce în ce mai evident că băieții ăștia puseseră pe roate o mică afacere particulară, la malul Mării

37

COARNE DE Florin Giurcă

Moarte, în ciuda faptului că obiectivul lor era

înscris în ghidurile turistice tipărite, pe care le frunzărise la hotel. Sau poate că doar azi ciupeau și ei un ciubuc, prestând servicii nefiscalizate. Oricare ar fi fost explicația, instructorul băgă cei 500 de euro în buzunar fără să se dea în vorbă despre vreo factură sau chitanță. Urmă după aceea un scurt instructaj rostit la repezeală, într-o limbă aproape neinteligibilă, în care erau amestecate, alandala, cuvinte românești, englezești, rusești și ebraice. Nu contează, își spuse doctorul, important e să te încarce cu lest suficient ca să te duci la fund, altfel stai la suprafață ca un dop de plută.

în afară de Strungaru, nimeni nu mai voi să se scufunde. Câțiva bărbați își puseseră slipurile pe ei și intrară să facă o baie. Li se atrase atenția să nu se îndepărteze, să nu bage capul la fund și să nu se stropească cu apă la ochi.

— Ustură foarte tare, le explică instructorul. Apa are o salinitate de 35 la sută. De zece ori mai mare decât a oceanului planetar.

Da, citise și el asta, iar jumătate din acele săruri nu era formată din clorură de sodiu, ca în mările normale, ci din cea de magneziu. „Magneziul face bine la ouțe, își zise, nu știu dacă trebuie să o înghiți neapărat sau e suficient doar dacă îți pui coaiele la saramură. Sau poate că e mai bine să te ungi cu nămolul acela negru, cine știe, nu am încercat. Când oi fi de

optzeci de ani, își zise, să-mi aduc aminte neapărat să încerc și asta".

Se uită involuntar spre Cami. își cumpărase o cola de la frigider și se așezase la umbră, pe unul din scaunele pliante. Se relaxase, starea aceea de angoasă teribilă, de pe meterezele Masadei, dispăruse cu totul. Sărmana, își zise Strungaru, poate că am abuzat uneori de prezența ei. La început fusese așa, o atracție irezistibilă pornită de la amândoi, dar acum risca să devină un fel de obligație și nu-i plăcea. „Nu-mi place deloc ideea de a mă juca cu viața ei, are dreptul, ca orice femeie, la o familie, la copii, n-ar trebui s-o încurc. Ideea ei cu divorțul e însă o bazaconie năstrușnică, nici nu se pune problema să-mi distrug de bună voie căminul".

își aduse aminte de Letitia si zâmbi duios. Prin minte 1 J ,

îi trecu imaginea aceea, prima imagine statică din memoria lui în care apărea viitoarea lui soție. Erau amândoi la Stomatologie, prin anul doi, colegi de grupă. Se grămădiseră într-o zi, lângă catedră, mai mulți stu- denți, ca să semneze de prezență în condică și atunci simțise că cineva îl înghiontea din spate. Era o fată blondă care, cumva, voise să se facă remarcată, altfel nu-și putea explica de ce zâmbea sau mai bine zis râdea cu gura la urechi, uitându-se la el. Și fiindcă a remarcat-o, n-a mai lăsat-o să plece de la el. Peste doi ani o luă de nevastă și niciodată nu regretase asta. Bine, exceptând anumite perioade, mai scurte sau mai lungi,

cea mai lungă durase un an întreg, înfiorător fusese atunci, când Tița nu mai dorise sau nu mai

putuse să facă sex.

După ce se masturbase în baie, în dormitor, în living, la cabinet și la filme porno până când i se făcuse acru, își zisese că așa nu se mai poate, că el o viață are și că timpul trece în defavoarea funcției erectile, n-ai ce să faci. Și, ca să nu-i pară rău mai târziu de timpul pierdut, își luase inima în dinți și începuse să-și caute debușeu prin jur. începuse cu vecina al cărei soț era plecat la muncă în Italia. Abia mai târziu, după ce a încercat vreo două sau trei partenere ocazionale și după ce și-a deschis cabinet și a trebuit să facă angajări, abia atunci și-a zis, gata cu experimentele, el nu va mai face sex de ocazie, ci va alege de-acum înainte pe cine vrea el. Și a organizat interviu pentru postul de asistentă și a ales-o pe Cami din douăsprezece candidate. Trebuia să recunoască, nu-i fusese deloc ușor. Dar nu regretase nicicând alegerea făcută.

„Să nu uit, când ajung la Constanța, să-i fac cunoștința cu Adelin". »

Șeful taberei de scufundări și colegul lui își luară sarcinile în serios și începură să-l îmbrace pe doctor cu costumul pe care-1 scoseseră din remorcă. Strungaru avu o strângere de inimă când văzu că amândoi bărbații se cam cocoșaseră cărând piesele acelea de echipament, care trebuiau să cântărească, probabil,

40

COARNE DE Florin Giurcă

mai multe zeci de kilograme. Și erau solizi amândoi. Se uită întrebător spre ei.

— Șaptezeci de kile, rosti unul dintre ei.

— Dentistul rezistă, comentă cineva din grupul lor, malițios. »

Vreo câțiva congresmeni din asistență își deschiseră câte o bere și se așezară la umbră, hlizindu-se de colegul lor, încărcat ca un pom de Crăciun. „Acum ori niciodată", își zise Strungaru, simțind adrenalina cum îi fierbe prin vene. Mai făcuse scuba diving în Marea Egee și la Marea Roșie (fusese o ambiție de-a lui, aflând că se făcuse un film cu titlul acesta, era pe Netflix) și, desigur, în Marea Neagră, în zona Cazinoului. încercase mai toate fandacsiile fițoase ale tipilor care dăduseră de bani la un moment dat, bizarerii alintate prin presa de loisir cu numele de „sporturi extreme", cu excepția câtorva care chiar presupuneau o doză de risc: parașutismul, alpinismul și motociclismul. în rest, sporturile zise nautice, în care ești tras pe valuri pe o placă de o șalupă sau de un zmeu, le fumase cam pe toate. Iar scuba-diving-ul chiar nu era riscant. Aveai o butelie de oxigen în spate, un instructor lângă tine și tot ce trebuia să faci era să dai din picioarele încălțate cu niște labe uriașe. Și aveai ocazia să vezi lucruri extrem de interesante: pești, corali, gasteropode, echino- derme, toate animalele acelea marine stând imobile, ca la fotograf, zgâindu-se la tine cum defilai printre

ele. Era si normal, în definitiv, tu erai intrusul în lu- mea lor.

Cami, care își terminase băutura și își aprinsese o țigară, îi strigă din urmă:

— Iubi, ai grijă!

Strungaru înaintă destul de mult, vreo douăzeci de metri, până ce apa îi ajunse în dreptul

vizorului. Instructorul îl seconda de aproape, cu o cameră de filmat subacvatică în mână. Brusc, fundul lacului începu să coboare într-o pantă accelerată și bărbatul se văzu obligat să schimbe poziția, orientându-se cu capul înainte și fața în jos, pentru a putea înota. Setul de greutăți era bine echilibrat; înainte de a-1 încărca, oamenii aceia îsi cântăriseră clientul si-i măsuraseră înălțimea, » » » ' calculând, după anumite formule, volumul de apă dislocat. Legea lui Arhimede, își zise, totul e cât se poate de logic și determinist. Ciudat era că în apă nu se mișca nimic, nicio vietate, era un desert absolut.

Pe fundul mării zări niște bulgărași albi, ca niște bomboane pudrate cu cocos răzuit. Pietre cu depuneri de săruri cristaline, își zise. Se poziționă convenabil, cu capul în jos și dezgropă din nisip, cu destulă ușurință, una cu o formă regulată, ovoidală.

„Trebuie neapărat să iau o chestie d-asta acasă, ca amintire, hotărî. Asta e chiar super interesantă. Sper să nu-mi facă ăștia grețuri la avion pentru bolovanul ăsta, când m-or controla în bagaje".

42

COARNE DE Florin Giurcă

își aduse aminte de implanturile din pachet și se felicită pentru reușita operațiunii. Discutase, în prealabil, încă din țară cu fabricantul dispozitivelor, o subsidiară a Aleph-Beth, și îi ceruse să facă livrarea pe adresa hotelului, gândindu-se că dacă le va strecura în bagajul Cameliei, va putea economisi taxele vamale. Dacă la economia asta mai adăuga și cele trei mii de

euro câștigate din reducerea de preț, fiindcă implanturile nu veneau cu pașaport și garanție, însemna că își va scoate banii de excursie și pentru el și pentru Cami, și va rămâne și cu un profit pe deasupra. Nu risca să fie acuzat de contrabandă, deoarece avea factură în regulă. Doar în caz de forță majoră, dacă l-ar fi întrebat cineva ceva la vamă.

„Cami, pentru tine am făcut plimbarea asta la Ierusalim, e cadoul meu de despărțire". Bineînțeles, Camelia nu trebuia să bănuiască nimic. Totul urma să decurgă natural, de la sine.

Ieși afară, după epuizarea celor treizeci de minute regulamentare și păși pe uscat cu și mai mare greutate decât când intrase în apă. Aproape că se prăbuși lângă prelata instructorilor. Din mână i se rostogoli ovoidul, greu de câteva kilograme, alb, acoperit cu o crustă grunjoasă.

— Dragă Cami, zise, am găsit un ou pietrificat de dinozaur și vreau să-l iau ca amintire. Nu-i așa că-i drăguț? O să-l expun la cabinet, ca material didactic, să

43

le arăt pacienților unde pot duce depunerile de tartru. Am să te rog să-1 pui la tine în bagajul de cală, împreună cu șuruburile alea pe care le-am cumpărat ieri. Nu fă figuri, că o să-ți car eu troienii până la check-in.

6

Stare de urgență

Strada Hatmanul Luca Arbore era, în dimineața zilei de 13 martie 2020, pustie. Nu ieșise nici turcul Aladin în fața porții. Scaunul lui alb, de plastic, cu spătar, în care se așeza în fiecare dimineață, sub liliacul din mi- cui scuar decupat în pavajul asfaltat îngrădit cu gard de sârmă, ca să vadă cine mai trece pe stradă și cu ce treburi, era gol. Nici bombardierul Sile Brezoi nu ieșise cu mașina lui, un Audi tunat, cu care făcea curse de viteză pe străzile cartierului Kilometrul 5, din sudul Constanței, de două ori pe zi, la orele unsprezece ziua și unsprezece noaptea. Nici părintele Taica Serafim nu-și flutura poalele anteriului larg, grăbindu-se cu pași mari la slujirea lui de la Catedrala Navigatorilor, construită doi kilometri mai la vale, la un an după revoluție, lângă Șoseaua Mangaliei.

Nici mașini, nici pietoni. Și asta era, într-adevăr, foarte deprimant. Singurul lucru care tulbura liniștea, pe o distanță de doi kilometri de jur-împrejur, era ma-

șina unui echipaj de poliție care bântuia cartierul, circulând pe toate străzile, în zig-zag, din difuzoarele căreia se derula non-stop mesajul de alertă „Stați în casă! Stați în casă! Nu ieșiți afară, pentru siguranța dumneavoastră si a familiilor

dumneavoastră!". »

Narcis-Adelin își turnă conținutul unei jumătăți de pahar de iaurt cu caise într-un castron, adăugă deasupra o jumătate din punga de fulgi de ovăz cu fructe, amestecă bine cu o lingură de supă și gustă. Inegalabil. Puse jumătatea nefolosită din iaurt înapoi în frigider, alături de cutiile de bere nefiltrată. Regretă, în sinea lui, că fugise toată copilăria de fulgii de cereale, că nu bănuise niciodată ce explozie de savoare, ce evantai delicat de gusturi și arome se ascundeau în pungile acelea cu desene ridicole.

„Adeline, începi să te tâmpești, băiete, odată cu vârsta". Se îndreptă, târșâindu-și papucii, cu intenția de a se trânti din nou în pat și de a-și trage pătura peste cap.

Un mesaj nou pe Skype îi întrerupse firul gândurilor.

„Bună ziua, sper că nu vă deranjez, voiam să vă prezint, în câteva cuvinte, ideea mea și a lui Rareș pentru proiect". De la Bogdan Petrică Barbăroșă, din clasa a XH-a.

„Ce modă stupidă, se gândi, să pui copiilor două nume care, de cele mai multe ori, se bat cap în cap. Ce

vină au băieții ăștia dacă tații și mamele lor i-au botezat Petrică-Bogdan și Georgian-Rareș? Niciuna." Atâta doar că alunga monotonia. Pe el îl chema Narcis-Adelin. Și era foarte mulțumit acum de numele lui, deși îl detestase în tinerețe. Nume de pămpălău.

Adevărul e că monotonia vieții îl exaspera din ce în ce mai mult. în fiecare seară, când punea capul pe pernă, se gândea că viața lui mai consumase o zi, încă una din rezervorul de zile care atârna deasupra lui, în cer. O zi aidoma tuturor celorlalte dinaintea ei. Si, ceea ce era cel mai rău, o consumase degeaba. Dacă trăgea linie și făcea socoteala, în josul liniei nu se adunase nimic.

încercase diverse stratageme, nu ducea lipsă de idei. Se înscrisese, prin octombrie, la un curs de programare în Java. întâlnirile acelea se țineau în fiecare weekend, în Tomis Mall, la etajul trei, printre baruri, cafenele și mașinuțe pentru copii. Cunoscuse acolo, la curs, vreo trei navigatori, una sau două contabile, o studentă la jurnalism și alți vreo câțiva inși debusolați. Niciunul dintre ei nu avea vreo tangență cu lumea IT-ului și cu limbajele de programare. Cu toții voiau să-și schimbe jobul. El singur, de meserie chiar profesor de informatică, motivase în scrisoarea de intenție că „voia să-și lărgească orizontul". Așa de tare și-l lărgise, că fusese nevoit să tragă obloanele și mai mult ca înainte, în martie, când venise criza covidului și se suspendaseră

toate activitățile educaționale și cultural-sportive, pe termen nedefinit.

Tot din același motiv, al crizei sanitare, se închisese și sala de culturism. începuse, pe la sfârșitul lui ianuarie, să meargă la sală. Era una chiar pe strada lui, pe Hatmanul Arbore. Ani de zile trecuse nepăsător pe lângă ea și în ianuarie

își luase inima în dinți și-și zisese că trebuie să-și modeleze un trup frumos, atrăgător, în ciuda vârstei de patruzeci de ani care bătea la ușă. Trecuse peste orice reticență și neîncredere, peste rușinea de a-și expune burta rotofeie și membrele subțiri înaintea acelor malaci care zbierau ridi- »
când suta de kile deasupra capului. Și se dovedise că avusese dreptate să nu se rușineze. După două luni de antrenamente aproape zilnice, corpul și psihicul lui se adaptaseră și se modelaseră uimitor de bine. Avea acum o alură atletică, tinuta lui devenise îndrăzneață, privirea curajoasă. Iar burta aproape că dispăruse, dacă o sugea un pic.

Se agățase de noul hobby cu atâta pasiune încât, după ce guvernanții închiseseră sălile de sport, își comandase online tot felul de haltere, greutăți diverse și accesorii pentru fitness. Le depozitase pe lângă perete, sub fereastră și își făcuse un program zilnic de antrenament, de care se ținuse cu conștiinciozitate vreme de vreo lună. După un timp, însă, începuse să le mai răărească, lăsând câte o zi liberă din când în

când, între două reprize, „ca să se refacă masa musculară".

Era, în linii mari, mulțumit de rezultate. Arăta mai
impunător, mai viril, cel puțin în ochii lui, când se uita în oglindă. Și ce-i cu asta? N-avea cine să-l admire în afară de soacră-sa, care avea optzeci și cinci de ani și nu ieșea din camera ei decât dimineața, la prânz și seara, ca să-și facă de

mâncare.

Expedie către Bogdan mesajul: „Sigur. Hai să ne vedem".

Nu ai cum să înlocuiești persoana vie a profesorului, care reacționează emoțional și transmite, la rândul lui, emoții, cu o pagină scrisă. El asta le spunea elevilor săi când se vedeau la videoconferințe. Dacă el simțea lipsa contactului nemijlocit cu copiii, își închipuia că și lor le venea greu să recepteze materia predată sec, impersonal, de la distanță.

„Ok, vă sun imediat", veni răspunsul.

Telefonul sună și văzu avatarul băiatului pe ecran.

— Bună ziua, domnu'!

— Salut, Bogdan. Ce ziceai? răspunse Adelin.

— Domnu', pot să-l invit și pe Rareș la discuție? Avem ceva de vorbit amândoi cu dumneavoastră.

— Desigur.

— Ziceam așa, reluă Bogdan după câteva clipe, sper să nu râdeți de noi, că eu și cu Rareș ne-am gândit să realizăm, pentru proiectul de sfârșit de an, la TIC, un

49

film de realitate virtuală, cum au făcut unii pe la muzee și biblioteci, numai că noi să filmăm la Cazinou. Pe dinăuntru. Asa cum e, în mizerie.

— Bună ziua, domnu'! interveni Rares, care se ală- turase și el discuției. Mergi așa, pe coridoare, urci pe scări, te uiți în sus și în jos și vezi de jur-împrejur ca și cum te-ai afla acolo. Și îl punem pe site-ul școlii.

— Și putem să-l distribuim și pe Facebook,

duse Bogdan ideea mai departe. Ce ziceți?

„E beton, își zise. Uite, asta înseamnă să fii tânăr și fără prejudecăți. Spargi tiparele, gândești creativ. Și are și mesaj civic. Atrage atenția asupra stării de ruină a Cazinoului. Numai că..."

— Știu cum e. Film în format sferic, 360 de grade. Vă trebuie o cameră video Virtual Reality 360°, Full HD. Foarte bună idee, o susțin. Format 2D sau 3D? Pentru tabletă sau pentru ochelari VR?

— Ambele, domnu'! Și cu obiectiv superangular de 220°, nu?

— Și cu wi-fi și card micro SD de 128 de giga?

— Cel puțin! Nu-i așa că-i super ideea, domnu'? Rareș exulta de entuziasm. Ne-am gândit că e nevoie de o locație de mare interes, spectaculoasă, dar, în același timp, foarte greu de atins. Și Cazinoul le întrunește pe toate.

„Asta era problema. E greu de intrat în Cazinou. Ba chiar imposibil."

50

COARNE DE Florin Giurcă

— Dar v-ați gândit cum o să pătrundeți voi acolo? Cine o să vă dea voie? Mai ales acum, cu interdicțiile de deplasare.

Bogdan lăsă capul în jos.

— La asta nu ne-am gândit... noi credeam că...

Băiatul se întristă vizibil. Adelin remarcă imediat schimbarea de pe fața lui și ar fi vrut să-l ajute în vreun fel. Detesta să-i spulbere iluziile.

— Dar poate că dumneavoastră, dacă le explicați celor de la Primărie, or să vă dea aprobare, insistă Bogdan. Dacă nu, rămâne să ne

gândim noi la altceva...

Nu știa nici măcar în administrarea cărei instituții se mai afla Cazinoul Constanța acum. Fusese plimbat, în decursul timpului, ba la Consiliul Local, ba la cel General, ba la nu se știe care minister sau agenție guvernamentală. Iar dacă intrai în hățișul acela birocratic, când începeau să te paseze de la unii la alții - că la asta erau meșteri - se termina.

— O dronă? interveni Rareș.

— Nu, bă, n-avem bani și de dronă. Plus că tot trebuie să o bagi înăuntru, că doar n-o teleportezi. Și apoi, dacă o pierzi pe coridoarele alea? Dacă pierzi semnalul? Cum o mai recuperezi? Și camera, pe deasupra. Și de unde cinci sute de euro? Doar dacă nu ne ajută și domnu'...

— Ei, pe unde? La câte geamuri sparte sunt acolo... Domnu', ce idee mi-a venit, nu vreți să ne asociem toti

51

COARNE DE Florin Giurcă

trei? Am împlinit optsprezece ani, dacă la asta vă gândiți. Punem bani împreună, în părți egale și facem o firmă de filmări aeriene. Avem niște idei de locații , »
trăsnet. Ce ziceți de...

— Lasă, bă, asta, hai să revenim la subiect.

— Care cinci sute, poate o mie, vrei să zici. Trebuie scule profesionale, nu de amatori.

„Afaceri cu elevii? se gândi Adelin, care cu greu le urmărea șirul ideilor. Singurele interacțiuni permise dintre profesor și elevi sunt strict cele de natură educațională". >

— Am să mă gândesc la asta, dragă Bogdan, interveni el, deși era ferm convins că nu se va

gândi deloc. Nu cred că am voie să mă asociez cu voi. Așa, putem lucra împreună pe un proiect educațional, dar în scopuri comerciale, nu... Cât privește avizul pentru intrarea în Cazinou, nu vă promit că voi putea să fac mare lucru. Cred că nu prea se știe nici la ei cine îl administrează acum. Și mai ales în perioada asta, când se discută numai pe telefon și e-mail și jumătate din angajați sunt trimiși acasă, îți dai seama. Discuți cu pereții, nu te aude nimeni. Nu-și asumă nimeni răspunderea.

„Sunt interese politice mari legate de Cazinou. Cine știe în ce cuib de viespi mă bag. Am mai citit eu niște articole pe net. Nu, nu, nu-mi trebuie așa ceva".

— Dacă era ceva de laudă pentru ei, zise, ca să pună capăt subiectului, poate ar fi fost mai ușor de convins.

52

COARNE DE Florin Giurcă

Dar cum afacerea e delicată și cum urmează alegeri locale, mă tem că nu vor dori accesul publicului prea curând, nici măcar virtual.

„Sunt de părere să vă căutați altă temă".

— Lasă, bă, Bogdan, ți-am zis eu că oficial nu se poate, domnu' știe ce spune.

— Ok, continuă Adelin, cu amărăciune în glas, cel puțin până nu se ridică starea asta de urgență, tot ce putem face e să trimitem niște e-mailuri. Ținem legătura, în caz că apare ceva.

Se urî pentru asta. Parcă nu fusese niciodată adolescent. Uitase ce e aia îndrăzneala. Sau la băieți vorbea curajul inconștienței?

— Ok, am înțeles. O zi bună, domnule profesor! Și ne scuzați pentru deranj.

Sesiză dezamăgire în glasul lui Bogdan. Ii păru rău că nu putea să fie ca ei, să nu-i pese de opreliști, de circumstanțe, de prejudecăți. Ii părea rău mai ales că dăduse cu piciorul ocaziei de a se rupe din starea de depresie a bărbatului la patruzeci de ani. Care își văzuse peste noapte castelul viselor din tinerețe, năruit. Căruia îi plecaseră copiii din prima căsătorie de acasă. Care nu mai avea pe lângă el decât o soacră bătrână, cu care să-și anime dimineţile cenușii, deoarece nevasta de-a doua își luase lumea în cap din pricina lui.

„Mârțoagă bătrână, lenesă și fricoasă!" — La revedere! zise. Și i se frânse inima. 9

53

COARNE DE Florin Giurcă

— O zi bună, dornnu'Adelin. Bă, Bogdan, se mai auzi vocea lui Rareș, câteva secunde înainte de a întrerupe conversația, facem cum ti-am zis eu. Trec în fiecare zi pe acolo, dă-o-n puii mei de treabă, știu că se poate. Mi-a spus profu' de biologie, sunt înscris în clubul „Prietenii ecosistemului neritic". La Acvariu. Deci, se poate.

Adelin dădu din umeri și închise Skype-ul. îndată observă o notificare nouă. Era de la dentistul lui.

„Salut, bătrâne! Te fac o consultație gratuită? Vino mâine la mine la cabinet, scrii pe declarație că ai o urgență, o extracție dentară. Am ceva de vorbit cu tine. Și, cine știe, poate îți scot și o măsea".

„Ha, ha, ha, vrei să bei o bere și n-ai cu cine!",

răspunse proful de informatică.

își aranjă perna mai bine și se așeză în pat, trăgân- du-și pătura peste ochi. Nu-i era somn, dar nu conta, tot ce voia era să doarmă și să uite. Când dormea, i se linișteau toate gândurile. Și ar fi adormit în cinci secunde, avea exercițiul acesta al somnului rapid, dacă n-ar fi auzit un ciocănit discret în ușă. Azvârli pătura și se ridică, resemnat, în șezut. Soacră-sa, pesemne că i se terminaseră pastilele de inimă. Sau se terminase butelia de la aragaz. Sau nu mai avea mâncare pentru pisici.

Nimic din toate astea. De data aceasta, solicitarea fu una cu totul inedită:

54

COARNE DE Florin Giurcă

— Adelin, n-am la cine să mă rog, mamă, că Norica nu mai e, așa că vin la tine, nu te supăra că, poate te deranjez, ce știu eu? Uite, mâine sunt moșii de primăvară și vreau să dau și eu de pomană pentru sufletul omului meu, Rafael, că n-a fost om rău, dar mi-a făcut multe necazuri. Uite, ia de aici bonurile mele pentru alimente și du-te și ia-mi și mie două kile de pulpă de porc de la măcelărie, da să o toace în fața ta, auzi, și două căpățâni de varză murată din piață, să fac niște sarmale. Două kile să iei, mamă, să fie belșug.

— Varza nu am cum s-o iau pe bonuri, strigă Adelin în urechile bătrânei. Pun eu bani numerar de la mine?

Soacră-sa nu auzi întrebarea. Lăsă carnetul de bonuri pentru pensionari pe masă, pe tastatura laptopu- lui și ieși din cameră, în mod discret, așa

cum intrase.

Rupere de nori pe strada Mircea

Norii, grei ca plumbul, acoperiseră cerul Constanței de la nord, adică de dincolo de Năvodari și Combinatul Petrochimic, până hăt, spre sud, cam până la podul peste Canal, de la Agigea. Nu se mai vedea nicăieri niciun petic de albastru. Răpăitul ploii răsuna pe acoperișuri cu intensificări și domoliri intermitente, ca rafalele unei mitraliere. Strada Mircea cel Bătrân, pe toată lățimea ei de șapte metri, devenise un mic Olt înspumat care curgea vijelios către Piața Ovidiu, în care se vărsa mai la vale, reunindu-și apele cu Bulevardul Tomis și cu Strada Traian.

Camelia Rusu n-ar fi putut, dacă s-ar fi aflat în casă, de la balconul apartamentului său, să vadă Piața Ovi- diu, devenită între timp un imens lac de acumulare, care înghițise între malurile lui două furgonete, o mașină de salvare, un autobuz al Regiei Autonome de Transport Constanța (traseul 5-40, electric, cu aer condiționat și afișaj electronic) și un camion de pompieri,

plus soclul statuii poetului, din mijloc. N-ar fi auzit nici claxoanele și înjurăturile zecilor de șoferi disperați, surprinși în șuvoi, care își turau inutil motoarele. Nici nu îndrăznea careva să deschidă portiera ca să coboare din mașină, apa ar fi năvălit în habitaclu și le-ar fi ridicat în sus covorașele mochetate. t

Camelia n-ar fi putut vedea nimic din toate acestea, după cum nu putea vedea niciodată nici luminile farului noaptea, deoarece apartamentul său, aflat la etajul unu din doi, își deschidea ferestrele către mare. Ce e drept, nu direct către mare, ci către alte case, căci marea era ceva mai încolo, la vreo trei sute de metri distanță, peste două străduțe în pantă. Dar asta nu conta, în Peninsulă, oriunde te-ai fi aflat, erai la cel mult trei sute de metri de mare. Singurul lucru pe care ea l-ar fi putut vedea ar fi fost șuvoiul iute, ca un torent, ce curgea prin mijlocul străzii Mircea cel Bătrân. Poate că ar fi văzut și mesele și scaunele de plastic ale terasei Byblos, de la parter, târâte cu vreo douăzeci de metri mai la vale și proptite în grilajul Budha-barului de pe strada Orient.

Dar Camelia nu era acasă. Ea tocmai cobora din taxiul care, în ploaia torențială, oprise exact în fața intrării. își blestemă zilele. Puse mai întâi piciorul drept jos, în șuvoiul care se scurgea pe lângă rigolă, era încălțată cu pantofii stiletto roșii, de satin, cu fundă, de la Ted Baker, comandați ordine după declanșarea pan-

demiei. Apucă de mâner, cu mâna dreaptă, cușca pentru transport a pisicii, aflată pe bancheta din spate și cu stânga trânti portiera. Făcând echilibristică pe tocuri, cu brațele întinse în lateral (în mâna dreaptă o ținea încă pe Teea, care se făcuse ghem sub rafalele de ploaie), făcu cei zece pași până la ușa de la intrare cât putu de iute. Când ajunse lângă ușă, așeză cușca jos (într-o baltă, dar deja nu mai conta) și se scotoci în poșetă după cheie. își ținu răsuflarea. Ochii i se împăienjeniră sub șiroaiele reci care se scurgeau de pe frunte. Răsuci cheia în broască si usa se deschise cu
ușurință. Slavă Tie, Doamne!

Păși înăuntru si se văzu izbăvită. Semiîntunericul
și mirosul de ziduri vechi o întâmpinară cu familiaritate. Apăsă întrerupătorul și becul din plafon răspândi o lumină palidă. începu să urce scara, ținându-se cu mâna liberă de balustrada care se lamenta clătinân- du-se din încheieturi. Pantofii îi musteau de apă la fiecare pas, lăsând în urmă șiroaie pe lemnul uzat. Pisica, observând că ploaia se oprise, se ridică în picioare și începu să se scuture viguros, împrăștiind în jur stropii, ca un aspersor. Cami se opri în fața ușii sale, se reculese câteva clipe, ștergându-și chipul cu mâneca și răsuci cu nădejde cheia în broască.

Apoi sună telefonul mobil, undeva prin poșetă. Lăsă jos, aproape că trânti cușca pisicii, pescui telefonul și acceptă apelul, lăsând o dâră pe ecran. Amalia.

58

— Nu pot să vorbesc acum, tu, trebuie să usuc pisica, e un iad ce-i aici! Te sun eu mai târziu. Și mulțumesc 9 9 mult, mult, că mi-ai găzduit-o pe Teea. Pup!

N-ar mai fi rezistat multă vreme. Așeză, de data asta cu mare grijă, cușca în hol. Făcu un pas, aruncân- du-și încălțările din picioare direct pe gresia de la baie. Înșfăcă prosopul kaki, flaușat, de la Ikea, își dădu cu el prin păr de câteva ori pentru ca, în cele din urmă, s-o înfofolească pe Teea, fricționând-o peste tot, în afară de bot și de fund. Pisica se zbengui în brațele ei, deschise gura larg, de i se văzu fundul gâtului și căscă, începu să toarcă. Cami merse în debara, tot cu mâța în brațe și, cu o singură mână, răsturnă câteva cutii și pungi cu niște chestii vechi, până ce dădu de uscăto- rul de păr. Se așeză în fotoliu, de unde se ridică imediat, merse la frigider și își luă un borcan cu iaurt dietetic, îl scutură energic, desfăcu folia și bău. Simți cum îi revine optimismul. Uscătorul de păr bâzâia pe treapta întâi, pisica se foia în brațele ei, mângâind-o cu coada pe la nas. Cami își feri borcanul cu iaurt de botul Teei, apoi își apropie buzele de nasul ei, prefăcându-se că o sărută.

— Doroteea, văd că mi-ai simțit lipsa. Te cred și eu. Și mie mi-a fost foarte dor de tine. Hai să vezi ce ți-am 9 9 adus de la Ierusalim, nici n-ai visat tu! Conservă de Tris- tramella, un pește deosebit, din lacul Ghenizaret. Nu-ți spun ce-i asta până nu guști, să-mi zici dacă-ți place.

59

COARNE DE Florin Giurcă

Lăsă pisica jos și se apropie de grămada de bagaje încă nedespachetate care zăceau într-un

colț al bucătăriei. Căută ceva, bâjbâind cu mâinile prin geanta de voiaj, apoi observă o cutie sigilată cu scotch printre boarfele ei.

„Ce mama dracului o fi pus Cristi aici?"

Tăie cu un cuter banda adezivă și dădu peste o pungă de plastic în care erau bolovanul din Marea Moartă și implanturile doctorului.

„Ah, să nu uit să-1 sun să și le ia".

Extrase punga dinăuntru și o așeză sub masă. Era o pungă subțire de supermarket, tip maiou, cu impri- meu colorat. Plasticul scoase un sunet înfundat. Una din bretele căzu într-o parte și atunci Cami se aplecă, îngenunchind, băgă capul sub masă și trase mai mult de materialul biodegradabil, care se înmuiase și devenise aproape fluid.

Atunci scoase urletul. Se trase brusc înapoi, lovi cu creștetul tăblia mesei si urlă din nou, de astă dată de indignare, durere și oroare. Al doilea urlet o făcu pe Doroteea să tresară. Pisica se ridică din fotoliu, sări pe covor și intră în bucătărie tiptil, fără niciun zgomot. O ocoli pe Cami, care stătea perplexă, frecându-se în creștet cu mâna. Pisica se îndreptă circumspectă, aproape târându-se pe burtă, spre lucrul cel nou care apăruse sub masă și nările ei fremătară insesizabil. își apropie apoi nasul de obiectul cu aspect brânzos și în

60

COARNE DE Florin Giurcă

clipa aceea, brusc și fără niciun preaviz, țâșni în sus ca un arc. Aterizâ în picioare zece centimetri mai încolo, cu coada zburlită ca un pămătuf de

spălat sticle și demară rapid, aproape că patină pe covoraș. Ieși valvârtej din bucătărie și se ascunse sub patul din dormitor. De acolo, stând pe burtă, cu pupilele dilatate, privea cele ce aveau să se întâmple în continuare.

Cami își târșâi fundul pe gresie de-a-ndăratelea, apoi se ridică încet în genunchi, încercând să nu facă niciun zgomot. Părăsi bucătăria de-a bușilea și abia când ajunse în hol se ridică în picioare, închise cu precauție ușa și se propti cu spatele în ea. Rămase așa preț de zece secunde, cu ochii pe fereastră. Ploaia contenise, de afară răzbătea numai vântul. Intră în dormitor (pisica mieună încet), apoi văzu telefonul mobil pe măsuța de cafea. II luă și, de data asta, cu o mână sigură, deschise iarăși ușa bucătăriei și privi sub masă.

Nimic nu se mișcase din loc. Ovoidul albidos, de mărimea unui pepene de cinci kilograme, brăzdat de cir- cumvolutiuni asemenea unui creier, se lăfăia, turtit, în ceea ce mai rămăsese din pungă. Ascunse în șanțurile și în crăpăturile care-i brăzdau adânc suprafața, implanturile metalice, vopsite în albastru, ale lui Cristian Strungaru, erau pe cale să sufere un aberant proces de absorbție în masa tumorii. Unele erau aproape îngropate, din ele se mai vedea doar capătul, altele, pe jumătate acoperite de pliurile acelei materii care se

întinsese peste ele ca o plapumă. Cu cât erau mai adânc îngropate în acel pepene ciudat, cu atât șuruburile din titan de înaltă puritate păreau mai

subțiri, mai netede si mai decolorate, t

Rahatul acela, pur și simplu, *le mânca!* Și parcă crescuse și în diametru. Cu siguranță era mai mare. Cami făcu la repezeală o serie de fotografii și le expedie pe Watsapp, lui Cristian.

„Dacă nu vii în cinci minute să-ți iei căcatul ăsta din casă de la mine, îl arunc pe geam", scrise mai jos.

Ușor de zis, mult mai greu de făcut.

Ieși fără zgomot din bucătărie și deschise din nou ușile batante de la debara. Se înălță pe vârfurile picioarelor și trase afară câteva cutii de carton, băgate unele în altele. Cutia de la mixerul Rowenta, în mod evident, prea mică. Nici cea de la robotul de bucătărie Bosch nu era suficient de mare. Cutia de la televizorul Samsung, ce să faci cu ea?, e plată. Ah, uite, asta-i numai bună, de la aspirator, își zise, apoi se opri, încurcată. Cum să bage tărășenia aia în cutie? In niciun caz nu va pune mâna pe ea.

Și atunci văzu cușca Teei. Dimensiunea, potrivită. Avea mâner și, de-a dreptul perfect, ușița era culisantă. Așa că n-avea decât s-o răstoarne cu gura în jos peste aluatul acela dospit, care continua să-și mărească volumul, apoi să culiseze ușița și să închidă zăvorul.

Nu mai avea timp de pierdut.

8

Un fiu se naște

îngenunche din nou lângă picioarele mesei,

ținând în mâini cușca mobilă pentru transportatul pisicii, vertical, cu gura în jos și cu ușița deschisă. Constată că substanța aceea amorfă se lățise ca o mămăligă ceva mai vârtoasă, păstrându-și totuși forma ovoidală, un pic alungită și ceva mai bombată. Nu ar fi reușit s-o bage direct în cușcă, trebuia, cumva, să o ia din lateral, ceea ce o determină să-și schimbe poziția. Se contor- sionă chinuitor, băgându-se sub masă, aplecându-se periculos de mult, până când șuvițe din părul ei atinseră creatura. își lăsă greutatea pe gamba piciorului drept până simți că-i amorțește. își schimbă atunci poziția și se răsuci pe celălalt picior, moment în care înțelese, cu oroare, că părul ei se lipise de acea cocă.

Piftia grețoasă îi înhățase șuvițele și i le consuma lent. Slobozi un nou urlet și începu să bâjbâie orbește, disperată, cu mâinile împrejur. Cu fiecare clipă, milimetric, capul îi era tras implacabil înspre crusta care

își schimbase din nou aspectul. Era netedă, lucioasă și bombată ca o burtă de băutor de bere, iar deasupra nu se mai zărea nicio urmă din implanturile dentare Aleph-Beth. Mâna stângă a Cameliei atinse marginea mesei și atunci un obiect căzu, cu un zgomot metalic, pe gresie. întinse mâna spre locul de unde auzise sunetul (nu-și putea întoarce capul fără să riște să bage nasul în cocă) și degetele ei apucară strâns lama cute- rului. Simți umezeală la mână. Se tăiase superficial la degetul mare, dar nu dădu nicio

importanță. în momentul acela începură spasmele. Deoarece se sprijinea doar în palma dreaptă, mâna îi tremura violent din umăr, simțea că mușchii îi vor ceda dintr-o clipă în alta și se va prăbuși cu fața în fleica diabolică.

Slobozi un răcnet și, cu o zvâcnire disperată, își reteză părul chiar de lângă scalp. O parte, însă, câteva șuvițe, rămăseseră captive, dar le smulse din rădăcină când se împinse, cu ultimele puteri, îndărăt. Aterizâ pe spate, cu capul în ușa frigiderului. Rămase așa câteva clipe, absorbind șocul psihologic, până când auzi telefonul sunând.

— Să crăpi! zbieră și îl aruncă în perete.

Aparatul continuă să sune.

Se ridică îndârjită, apucă de mâner cușca și de data aceasta, hotărâtă, o îndesă cu toată puterea peste creatură. Aceasta se contractă, surprinzător, făcându-și loc și umplând tot spațiul dintre zăbrele.

64

COARNE DE Florin Giurcă

„Dumnezeule, chestia asta e vie!"

își trase la repezeală pelerina de ploaie din debara, deranjând tot ce era deasupra, își băgă picioarele în saboți și ieși, lăsând ușa întredeschisă în spatele ei. își aminti ceva, se întoarse din capul scării, reintră în apartament și smulse din cuier o eșarfă neagră, lată, pe care o trânti peste cușcă, fără să se uite la ea. Păși cu atenție peste prag, asigurându-se că nu atinge creatura de zid. Brațul drept și-l ținea în permanență depărtat de corp, într-un unghi de aproape nouăzeci de grade, dar nu dădu atenție,

datorită surescitării, durerii tot mai arzătoare din umăr.

Coborî în stradă. Desi era abia sase seara, se făcuse întuneric, din cauza plafonului foarte jos de nori. Auzi un mieunat, se uită în sus, la balconul împrejmuit cu un grilaj de fier forjat, și o văzu pe Teea scoțându-și capul printre zăbrele și strigând-o.

„Shit, cum de am uitat ușa aia deschisă, sper să nu se arunce mâța de-acolo, după mine".

Iuți pașii. în pragul agenției imobiliare de la parter erau doi tineri care se adăpostiseră de ploaie. Fumau. Trecu pe lângă ei fără să le dea vreo atenție și aproape că o luă la goană, în jos, pe axul străzii Mircea cel Bătrân, care cobora într-o pantă accentuată către Piața Ovidiu. Ploaia mai că se oprise, cădea de sus numai o perdea fină, un fel de ceață. în dreptul Muzeului de Arheologie își dădu seama că alerga. Simți mai întâi

că degetul mare de la piciorul drept îi ia foc din cauza bătăturilor, apoi, un fel de săbii care i se înfigeau în șale, la fiecare pas. Saboții clămpăneau sonor, ciudat de tare, pe caldarâmul umed. Sunetul lor era reverberat în spațiile largi, făcând-o să se simtă și mai singură, într-un oraș ostil, asediat de monștri pitiți în spatele zidurilor coșcovite.

îi apăru deodată chipul maică-sii, proiectat ca la cinematograf pe fațada placată cu calcar a geamiei turcești; avea părul acela auriu, Color

Senzation numărul 8, pus pe bigudiuri și în cap o eșarfă de mătase grena, înnodată la ceafă. I se păru că-i spune să se întoarcă înapoi acasă, la Piatra Neamț. „Ce faci tu, mamă, acoloșa printre străini, vino acasă, că e tare bine, taică-tu a tăiat o gâscă și am făcut sărmăluțe în foi de viță, o nebunie, hai, lasă răbdatul de foame si vino acasă". I se făcu brusc foame, apoi sete, simți un gol în stomac și, fără să stea prea mult pe gânduri, se pomeni că vorbește singură, cu voce tare:

— Mamă, mamă, sunt gravidă, nu știe nimeni, ieri am aflat. Ce mă fac?

„Vino acasă, odorul meu, sarmalele sunt calde, mă- măliguța e aburindă".

Privi înapoi, în întuneric. I se păruse sau cineva vorbea cu ea? Nu era nimeni. Pe caldarâmul ud și în bălțoace, razele lunii se reflectau, aruncând cioburi de lumină argintie.

66

COARNE DE Florin Giurcă

Din cauza brațului drept, menținut în permanență depărtat de corp, avea coloana îndoită, dar făcea eforturi disperate să-și țină echilibrul. Mergea astfel țeapăn, sacadat și totuși îndârjit, ca o marionetă șleam- pătă, pe străzile ude și întunecoase care coborau spre mare. Era mersul celui aflat la capătul puterilor. Ocoli geamia Carol I prin partea dreaptă și evită în ultima clipă să se împiedice de bordura înaltă. Intră pe strada Arhiepiscopiei, de aici nu mai erau decât o sută de metri până la faleză. Doar o singură cotitură, înainte de a intra în linie

dreaptă. Auzi tot mai limpede pași alergând în urma ei și parcă cineva o strigă, dar nu se opri. Orice oprire ar fi însemnat abandonul, ar fi însemnat prăbușirea. Picioarele i s-ar fi retezat din genunchi și s-ar fi pomenit întinsă pe macadam, cu brațele rășchirate în lateral și cu capul înfipt în uterul acela satanic.

Când ajunse în dreptul casei aflată în renovare, de pe colț cu 9 Mai, îmbrăcată de jur-împrejur în pânză neagră, simți o vibrație în cușcă. își încordă simțurile. Nu se înșelase. Vibrațiile continuau regulat, erau mai curând un fel de zgâlțâituri sau niște contracții. Se gândi imediat la o naștere.

„Doamne, chestia aia stă să fete! Fă să ajung la timp, să nu se deșerte pe mine!"

își mută greutatea în mâna stângă, cu infinite precauții. Avu senzația că dreapta se ridică involuntar în

67

COARNE DE Florin Giurcă

sus și exact așa se întâmplă. Era efectul stării de încordare patologică a mușchiului deltoid. Oricum, parcă era mai bine așa.

Trecu prin fața catedralei Sfinții Petru și Pavel, cu genunchii tremurând. Lăsă în dreapta muzeul Ion Jalea, deja vedea pe partea cealaltă a străzii, între boscheți, statuia marinarului și, mai la stânga, în iarbă, pe cea a arcașului. Zece metri mai jos zări balustrada albă și, dincolo de ea, marea. Mai avea doar de coborât cele câteva trepte până la esplanada Cazinoului. Când traversă strada Termele Romane, pe la mijlocul acesteia simți O zbatere în cușcă și o serie de

pocnituri seci, ca de covrigi care se sfărâmă. Refuză să se uite sub eșarfă. Văzu numai lichidul gros care se scurgea pe jos, un fel de zoaie băloase care lăsau o dâră în urmă. îi veni să vomite. Se simți aproape de limanul izbăvirii când ajunse să pună mâna dreaptă de balustrada care mărginea faleza. Merse așa, sprijinindu-se de bara metalică, până când ajunse la scara ce cobora până jos, la baza Cazinoului. Coborî cele câteva trepte de beton, jos era un petic de nisip și după aceea, în apă, o barieră de stabilopozi, de care valurile se spărgeau cu spumă. Nu se opri însă aici. Merse mai departe și se urcă pe micul avanpost stâncos pe care era construit Cazinoul. Nu o putea zări nimeni de pe stradă. Aici, își transferă din nou greutatea în mâna dreaptă și își făcu balans.

68

COARNE DE Florin Giurcă

Nu apucă să-și ducă mișcarea până la capăt. în punctul de maximă extensie a umărului, barele de la fundul cuștii cedară și mâna Cameliei, eliberată brusc de greutate, țâșni involuntar în sus. Răsună un pleos- căit sinistru, exact sunetul acela umed și alunecos pe care-1 auzise când, la abator, masa viscerală a vițelului sacrificat se prăbușise pe blatul de marmură. Privi îngrozită grămăjoara tremurătoare care i se adunase între picioare. Arăta exact ca în coșmarurile ei: niște intestine flasce, palide, încolăcite ca niște tentacule, dintre care se ridica spre ea un craniu chel, lunguieț, din a cărui gură larg rânjită se scurgeau bale.

Visez, își zise, și își pierdu cunoștința câteva

clipe. O pereche de brațe o înlănțuiră strâns. Se scăpă pe ea de spaimă și nu-și veni de-a binelea în fire nici când simți pe spate atingerea palmelor lui Cristian. își lăsă capul pe pieptul lui și izbucni într-un hohot de plâns cum n-o mai făcuse din copilărie. Un plâns de eliberare, un plâns de bucurie. Și cel mai important lucru pe care îl înțelese în clipa aceea, fu că eliberarea și bucuria și le câștigase singură, prin puterile ei.

Un zvâcnet ca o nălucire neagră, fără formă, izbucni de jos, dintre tentaculele roz. Și atunci o fulgeră durerea. Ca un fier înroșit implântat în uter. Și neputința de a se dezlipi de moarte, de a fugi de ea, de a scăpa de acolo. Botul prelung, însângerat, al creaturii îi penetrase burta și-i scotocea cu limba aspră, ca o radulă,

viscerele. Simți cum îi sunt sorbite pe rând, ca niște spa- ghete, intestinele, ficatul și rinichii. Simți ca o ușurare adierea de aer rece, acolo unde mai înainte nu fusese decât căldură.

Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu răcnetul de oroare al lui Cristian. După aceea, groaza i se stinse si se liniști. ♦ ,

9

Studiu de caz

Centrul vechi al Constanței se afla într-o avansată stare de degradare, mai corect spus, de ruinare, de mai bine de treizeci de ani. Bine, nu si construcțiile noi. Sediile de bănci și cele câteva hoteluri cu fațade de sticlă și metal arătau foarte bine. Clădirile cu valoare istorică erau, însă, în marea lor majoritate, ascunse îndărătul unor lințolii de pânză cenușie. Asta ca să nu le cadă pietonilor tencuiala în cap. Sau, pur și simplu, ca să nu se mai zgâiască prostește la ele toți neaveniții, clătinând din cap dezaprobator la adresa edililor. Toți americanii ăștia, toți imperialiștii, toți pensionarii de lux care descind din pacheboturile lor mari cât trei stadioane și intră în oraș doar ca să critice, să nu mai aibă ce vedea.

Nu însă și perla arhitectonică a Constanței, Cazinoul, simbolul litoralului românesc, cea mai îndrăgită destinație turistică a orașului cu cel mai mare port la Marea Neagră, depășind cu mult Odessa, Vama și Ba-

tumi, al patrulea port din Europa ca volum tranzitat de mărfuri. Cazinoul nu era învelit în cearșaful ce- >
nușiu al uitării, ci fusese doar împrejmuit cu o banderolă portocalie. Fusese lăsat așa, relicvă tristă în bătaia vântului, ca o măsea cariată ce se încăpățânează să nu cadă singură, simbol al incapacității angrenajului politic românesc de a acorda mai multă atentie adevăra- telor nevoi ale populației decât propriilor interese materiale și politice.

Lucrurile acestea erau foarte clare si nimeni nu se îndoia de ele. Cu excepția, poate, a celor doi adolescenti care nu cunoscuseră, în scurta lor existentă, altă stare de lucruri. Pentru cei doi elevi din clasa a Xll-a, de la Colegiul Național Sfântul Teodosie, străzile cu case ponosite și terenuri virane pline de gropi și de tranșee ca după bombardament, zidurile solitare, hidoase, care mai afișau, la lumina zilei, impudic, urmele tapetului de altădată, nu fuseseră decât un imens loc de zbenguială în timpul copilăriei lor. Un loc în care se jucaseră de-a hoții și vardiștii, prin subterane insalubre, pline de dejecții, de gunoaie și de cadavre uscate de șobolani otrăviți. » 3

Cei doi lăsaseră o distanță de douăzeci de metri între ei, ca să nu zică vreun caraliu că de ce merg în grup, dacă nu locuiesc la aceeași adresă. Trecură de câteva ori, înainte și înapoi, prin dreptul Cazinoului. Amurgul cețos învăluia totul cu o lumină difuză, opa-

lescentă. Nu văzură pe nimeni. Cu toate asta, Bogdan tresări când un om al străzii, ghemuit pe o bancă, într-o bluză de trening, pe care nici nu-l observase înainte, ridică fruntea spre el și-l interpelă:

— Barosane, bagă și tu o barză-n cioc la băiatu'!

- Ce?

— O țigară, nene.

— N-am. Nu fumez.

Omul tăcu și-și înfundă din nou capul în glugă, încrucișându-și mâinile la piept. Bogdan, urmat de colegul lui la o distanță de douăzeci de pași, traversă aleea pavată în alte vremuri cu mozaicuri reprezentând delfini, căluți și stele de mare. Ocoli Cazinoul prin partea dreaptă, unde era o portiță prin care se putea ajunge în spate, la o terasă unde, cu ani în urmă, sub un pavilion în formă de scoică, o orchestră interpreta melodii de caffe-concert. Pe vremea aceea, aici era restaurantul cel mai luxos din toată Constanta. Cei doi băieți nu aveau însă de unde să știe asta. Ușa prin care chelnerii ieșeau pe vremuri de la bucătărie, ținând în căușul palmei tăvile încărcate de platouri cu scrumbii la grătar și de sticle aburite de vin, era priponită cu un lacăt și-un belciug.

Bogdan împinse cu umărul și holțșurubul belciugului ieși cu ușurință din tocul putred, permițând ușii să se distanțeze, deși cu oarecare dificultate, hârșâin- du-se de un obstacol nevăzut. Bogdan se opri în întu-

neric, așteptându-1 și pe Rareș să se apropie.

Acesta se ivi în câteva secunde, dar nu era singur.

— Gagiule, dă și tu la băiatu' zece lei, șopti din spate omul în trening.

— *Sorry?* Nu înțeleg ce zici, răspunse Rareș și se strecură grăbit pe urmele lui Bogdan.

Băiatul proiectă lanterna telefonului pe pereții aco- periți de inscripții și desene obscene. Gândaci negri și agili fojgăiau peste tot și dispăreau din calea spotului de lumină în crăpături și sub tencuială. Lângă un perete, un maldăr de haine vechi, paltoane ciuruite, cămăși, pantaloni și alte resturi textile care alcătuiseră probabil, cândva, culcușul vreunui om fără adăpost, trimitea către ei un damf greu de fecale și urină. „De necrezut, își zise Bogdan, cineva chiar locuiește aici".

— Crezi că iese ceva? Nu-i cam întuneric?

Rates îsi scosese telefonul din buzunar si filma un scurt videoclip, la lumina lanternei. Făcu și câteva poze cu blițul. Celălalt nu răspunse. Atenția lui fusese captată de o scară îngustă, metalică, ce urca la nivelul superior.

— Probabil încăperea asta, unde ne aflăm acum, este la demisol, iar pe aici se poate intra la nivelul zero. Cred că dacă urcăm scara asta, ajungem în sala de mese a restaurantului, zise Bogdan. Salonul mare. Sper să fie deschisă usa. Auzi, tu ai mai fost aici?

— Niciodată, veni răspunsul.

74

COARNE DE Florin Giurcă

în capătul scării nu era însă nicio ușă. Ajunseră într-un coridor lung și boltit, placat cu faianță

albă până la un metru și jumătate înălțime. La stânga și la dreapta coridorului se deschidea o serie de arcade goale, în care pe vremuri fuseseră uși, căci se mai vedeau încă, pe alocuri, tocurile de lemn ancorate cu pene în zidărie. Faianța cu care fusese placat coridorul și o mare parte din încăperile adiacente căzuse pe jos, formând un strat compact de moloz, care îngreuna deplasarea, obligându-i la fiecare pas să înlăture cu vârful pantofilor fragmentele de cioburi cu suprafețe lucioase și colțuri ascuțite.

Parcurseră întregul coridor, iar la capăt constatară că se înfunda într-o cameră plină cu piese disparate de mobilier, din lemn, aruncate claie peste grămadă, până în tavan. Aruncară o privire din ușă depozitului de mese și scaune cu picioare scâlciate, birouri și dulapuri fără sertare și uși. Cum nu puteau înainta mai departe, se întoarseră pe același traseu, căutând o cale de ieșire din coridor, pe care n-o observaseră. Și, într-ade- văr, o aflară. Numai că nu era chiar atât de simplu să o urmeze. Un tronson al unei scări care urca la etajul de deasupra se prăbușise, iar în locul lui fusese sprijinită, de ambele planșee, oblic, o scândură de cofraj, proptită la bază într-un cazan cu smoală întărită.

Bogdan o încercă timid, balansându-și greutatea pe cofrajul care începu să oscileze. Un fâlfâit de aripi sfâ-

șie aerul stătut, iscând vârtejuri de praf și miasme grele. înaintă trei pași pe puntea fragilă și îngustă

și se opri. Scândura se arcuise foarte tare și chiar scosese un pocnet alarmant.

Simți o mâncărime în nări. Și, fără să se mai poată stăpâni, strănută brusc. își pierdu echilibrul. Dădu disperat din brațe, încercând să se agațe de ceva, dar nu găsi nimic. întuneric și la stânga și la dreapta și în jos. Cu o clipă înainte de a se prăbuși în hăul de dedesubt, se gândi că acestea erau ultimele lui clipe. Auzi, după aceea, strigătul lui Rareș, de sus. îi zicea să fie atent sau ceva de genul ăsta, oricum, ceva care nu mai avea nicio importanță.

— Beleai belivarezul, baștane, dacă nu erau boarfele mele aici.

Căzuse pe moale și când auzi vocea de lângă el, realiză că făcuse cunoștință direct cu mormanul de » »

țoale împuțite pe lângă care trecuseră.

— Bogdane, ești bine?

Colegul său îl privea de pe marginea planșeului de sus, luminându-1 cu lanterna mobilului. Se pipăi, încă șocat. Nu avea nimic rupt.

— Sunt ok, dar mi-am pierdut telefonul. Dă-mi un apel!

îndată, Bogdan auzi soneria mobilului său de undeva de sub maldărul de haine vechi. Cu stomacul în gât, începu să răscolească printre bulendrele pestilen-

țiale. Când îl găsi, în sfârșit, se simți invadat de o droaie de gângănii pișcătoare. Zeci de înțepături urzicătoare îi împunseră palmele, apoi gâtul, pieptul și celelalte porțiuni de piele mai mult sau

mai puțin acoperite cu haine. Sări de pe stiva de textile și începu să se scuture furibund, o salbă de urlete și înjurături reverberând prin subteranele Cazinoului.

— Ce-ai pățit? întrebă Rareș curios, coborând și el între timp.

Fără să-i mai dea vreo explicație, Bogdan o zbughi afară pe ușa cu belciugul scos și începu să-și azvârle hainele de pe el. Intenționa să se arunce după aceea în mare și probabil că ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi văzut dintr-odată flancat de doi jandarmi, lăți în spate cât un șifonier și înarmați cu pistoale mitralieră.

— Hei! Ce mama dracului faci aici în curul gol? Nu cumva voiai să faci o baie?! aproape că urlă unul dintre ei, pe al cărui combinezon scria, cu litere mari, Muscă Ghiocel. Se uită apoi bănuitor către Rareș, care tocmai se înființase și el alături de colegul său. Mai e careva înăuntru? Chemați-i pe toți afară! Hai, să nu trebuiască să intru eu, că mă doare la lumbago!

— Nu mai e nimeni, să trăiți, dom' șef. Numai noi doi. Dar nu...

— Fir-ați ai dracului de golani perverși! i-o reteză Ghiocel, care avea trei trese pe umăr, spre deosebire de celălalt, care înfățișa numai două și stătea cu un pas

mai în urmă. Nu vă mai potoliți. Pune ceva pe tine! strigă spre Bogdan. Puți într-un hal de cade calul din picioare, n-am văzut așa ceva!

Se întoarse către colegul său, care, la lumina

unei lanterne, studia cărțile de identitate ale băieților, si i le smulse din mână.

— Ia uite! Locuiesc pe Eminescu, băieții! îi zise celui cu două trese, pe un ton scăzut. La vilă de protocol, pe faleză, n-au ei treabă. Beizadele de bani gata. Pun pariu că mamele lor îi caută disperate prin spitale și, când colo, ei și-o pun sub noadă prin beciuri. Niște haimanale nenorocite. Și pe urmă, cine-mi zbiară prin Piața Victoriei? Cine? 1

— Lasă, bă, că ăștia, nu cred...

— Ei, ba nu! Ascultă ce-ți spun eu. Cine crezi tu că vine în Piața Victoriei, decât toți borfașii și toate cur- vele? Ăștia care n-au serviciu, care nu muncesc. N-ar pune ei osul la treabă... Numai cluburi și fițe în capul lor. îi cunoști după cum sunt îmbrăcați. Bă, să-mi bag... nu știu cum se face că dă norocul numai peste ultimii oameni.

Curând după aceea, așezați pe bancheta din spate a Dusterului, Rareș și Bogdan nu mai scoteau niciun cuvânt. Se uitau înainte, cu priviri fixe, nemișcați, atenți să nu facă vreun zgomot sau să atingă ceva din greșeală, care ar fi putut atrage atenția jandarmilor asupra lor.

78

COARNE DE Florin Giurcă

— Vă rog, nu ne arestați, făcu Rareș o încercare disperată, noi suntem... făceam un studiu de caz pentru un proiect la școa... dar se opri, dându-și seama de penibilul situației în care se aflau. »

Ghiocel se urcă la dreapta colegului său și trânti portiera mașinii. Se întoarse apoi brusc spre Bogdan:

— Barbăroșă Petru-Bogdan, zici? Barbăroșă este cumva numele de familie?

— Da, de ce?
— Tăticul tău e cumva avocat?
— Da, domnule. îl cunoașteți?

Ultimele cuvinte, Ghiocel Muscă le rosti printre dinți și nu se mai auziră foarte clar, din cauza motorului turat la maximum, când automobilul demară, în scrâșnet de roți, cu sirena pornită și girofarul aprins.

— Bună asta, „mă doare la lumbago", m-ai făcut să râd! zise la un moment dat Două-Trese.

Ghiocel întoarse capul spre el și îl privi lung, fără să schițeze vreun zâmbet. In clipa aceea, telefonul mobil pe care îl avea pus pe *mute,* îi vibră în buzunarul de la piept al vestonului. Descheie nasturele cu mâna dreaptă, extrase mobilul și, când văzu numele persoanei apelante, își îndreptă spatele, luând o discretă jumătate de poziție de drepți. Duse mâna în care avea telefonul la tâmplă, într-o încercare nereușită de salut, dar își opri gestul la jumătate, uitându-se cu priviri rușinate în jur.

79

COARNE DE Florin Giurcă

— Să trăiti, domnule maior! Ordonati, domnule maior! Da, să trăiți, am înțeles! Mă prezint mâine la domnul procuror Bibescu. O persoană de sex feminin, decedată în condiții suspecte pe faleza Cazinoului, în noaptea de marți spre miercuri. Am notat, să trăiți!

Continuă să asculte, punctând din când în când, cu exclamații afirmative, instrucțiunile șefului. Da, să trăiți... Să trăiți, am înțeles... Sigur, dacă sunt în măsură si am cunoștințele necesare, mă refer la ustensile si dotări de cabinet

stomatologic, am să-l sprijin pe domnul procuror în găsirea... probelor... da, da... acum, dacă permiteți să raportez, domnule maior, mă aflu exact la locul crimei. Al presupusei crime, da. La Cazinou, da. Investighez un posibil caz de vandalizare și pătrundere prin efracție în spațiul unei instituții. Mâine vă prezint un raport, bineînțeles. Am, am, cum să nu. Mâine, da, raportul. Probe foto, video și audio. Martori, declarații, tot. Ce spuneți? Da, să știți că și eu m-am gândit la asta. Coincidența ar fi prea mare. Să trăiti! O zi bună si dumneavoastră! » »

închise telefonul și îl băgă înapoi în buzunarul vestonului.

10

Un adjutant acuză

în biroul plutonierului adjutant Muscă Ghiocel nu era loc decât pentru trei scaune. Pe unul dintre ele stătea contravenientul Bogdan Barbăroșă, scriind o declarație după dictare, pe marginea mesei, cu un pix cu pastă, ieftin. în picioare, lângă el, Rareș făcuse o tentativă de a se sprijini cu spatele de perete, dar renunțase în clipa în care plutonierul îl fulgerase cu privirea. Muscă scoase dintr-un sertar o broșurică subțire,

cartonată, pe care o așeză în dreapta lui și o bătu cu palma pe copertă.

— Asta-i Biblia noastră, zise. Legea 61, pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice. Măi băieți, zise jandarmul, nu ați încălcat decât patru articole de lege. Asta, dacă nu... Cojocarule, ce vârstă au?

Se întoarse către subofițerul celălalt.

— Optsprezece ani împliniți, amândoi, sosi răspunsul lui Cojocaru.

81

COARNE DE Florin Giurcă

Muscă făcu o figură oarecum dezamăgită.

— Mda. Ați scăpat de penal. Dacă numai unul din voi era minor, celălalt înfunda pușcăria. Mai era cineva împreună cu voi?

— Nu, doar noi doi, zise Bogdan. Bine, mai era și-un boschetar, dar nu-l cunoaștem, nu știm cum îl cheamă. L-am găsit acolo.

— ...l-am găsit acolo... - repetă Muscă, scriind procesul verbal al interogatoriului. Ați băut ceva? Bere, vin, țuică?

Se întoarse din nou către Cojocaru, ridicând întrebător sprânceana.

— S-au găsit la fața locului sticle goale și mai multe cutii de bere. Pozele sunt în curs de imprimare.

— Bun așa. Deci... unde rămăsesem? A, da, pătrunderea, cu încălcarea normelor legale de acces, în sediile autorităților publice centrale și locale și ale instituțiilor publice, articolul 2, alineatul 13. Scrie așa: subsemnatul, cum te

numești, împreună cu un prieten pe nume... scrie cum se numește prietenul tău, am intrat prin efracție în clădirea Cazinoului, spărgând încuietoarea ușii secundare de la mezanin. Aici, împreună cu o persoană de sex bărbătesc, al cărei nume nu îl cunosc... Hopaaa! Deci erați trei. Vă bagă nenica, mintenaș, și la alineatul 2, ăsta e grav, zice așa: „alineatul 2: constituirea unui grup format din trei sau mai multe persoane, în scopul de a săvârși acțiuni ilicite, con-

trare ordinii și liniștii publice și normelor de conviețuire socială". Aici am consumat băuturi alcoolice, am...

— Nu e adevărat! protestă Bogdan. Nu scriu așa ceva.

— Nu-i nimic, dacă nu vrei, nu scrie. Probele există la dosar. Mai departe scrie așa: am vandalizat pereții instituției, scriind si desenând obscenități...

— Dar nu e adevărat! Așa era dinainte să ajungem noi. Vă jur!

— Nu scrie, dacă nu vrei. Poți să faci contestație la procesul verbal în termen de cincisprezece zile. Dar probele există.

— Va trebui să demonstrati că noi suntem autorii, nu?

— O să demonstrez și asta. Am cu ce, bă, am cu ce! Care va să zică: articolul 2, alineatul 14, desenarea fără drept. Alineatul 1, săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene. In total, patru alineate. Ah, și să nu uit, alineatul 21: consumul băuturilor alcoolice în locurile publice,

la intrarea, în curțile și în interioarele lor. Total: cinci alineate. Cinci, bă băieți, bă! Nu unu, nu două, nici trei. Cinci! Ia zi, Cojocarule, cât e amenda minimă pentru faptele astea?

— Cinci sute de lei pentru formarea de grup de trei persoane. Și încă cinci sute de lei pentru pătrunderea fără drept în sedii de instituții. La restul, câte o sută de lei.

83

COARNE DE Florin Giurcă

— Deci? Deci? Muscă exulta. Cât face? Hai, acum să vă văd: sunteți tari la matematică? Cât fac 500 cu 500 cu 100, cu 100 si cu încă 100? Păi eu zic că fac 1300, bă băieți, bă! Asta dacă mergem pe minim. Că dacă mergem pe maxim, eu îmi pun condeiul jos. Nu știu să socotesc cu numere așa de mari.

Subofițerul de jandarmi lăsă pixul jos, își încrucișă brațele la piept și îi privi pe rând, în ochi, păstrând tăcere un minut lung cât veacul. Reluă după aceea, cu o tonalitate mai gravă în voce:

— Acum, spuneți-mi și mie ce a fost în capul vostru? Vreau să aud varianta voastră. Hai, tu, care stai în picioare, cum te cheamă?

— Ene Georgian-Rareș.

— Rareș. Și celălalt, Bogdan, nu? Așa. Ca să țin minte, doi domnitori. Poftim, ascult. Spune cu cuvintele tale ce ati căutat în Cazinou. Dar mai întâi, scuză-mă că te-ntrerup, mai întâi dați unul din voi telefon acasă, să vină să vă ia, e ora două noaptea. Bieții oameni n-au nicio vină că pușlamalelor lor li s-a urât cu binele.

— Aveți dreptate, așa e, zise Bogdan. Dar să știți că nu tot ce ați spus dumneavoastră corespunde realității. De exemplu, noi n-am avut nicio legătură cu omul acela. Pur și simplu, s-a întâmplat să fie acolo. N-am avut nimic de-a face cu el.

— Și nici n-am consumat alcool, nicio picătură, interveni Rares.

— Da, și nici n-am scris prostii pe pereți. Asta se poate dovedi cu o expertiză grafologică.

— Și vrem să ne faceți o recoltare de sânge, să vedeți dacă am băut ceva.

— Și la faza aia cu săvârșirea de fapte obscene în public, asta e o calomnie josnică! se înfierbântă Bogdan. Tata e avocat și n-o să...

Muscă se încheie la nasturele de la gât al vestonului și se ridică în picioare. Ridică palmele în sus, cerând liniște.

— Scrieți, băieți, în declarații, tot ce vreți voi. Con- traargumentele voastre vor explica foarte convingător de ce l-am găsit pe fiul avocatului Barbăroșă în curul... pardon, dezbrăcat în pielea goală, ieșind noaptea din subteranul Cazinoului Constanța. S-a printat poza aia, Ionuț?

— S-a printat, Ghiocele, confirmă sergentul Ionuț Cojocaru.

— Deci? Vă ascult.

— Totul a început, zise Bogdan, cu discuția avută cu domnul profesor de informatică Adelin Zburlitu, de la Liceul Sfântul Teodosie. Tema aleasă de noi pentru proiectul de sfârșit de

semestru era...

în momentul acela, telefonul fix de pe biroul lui Muscă sună. Acesta ridică receptorul, ascultă câteva secunde și zise:

— Poftește-1 înăuntru.

85

COARNE DE Florin Giurcă

Puse receptorul în furcă și își notă ceva în agendă.

— Poftiti, domnule avocat, luati loc, zise, ridicân-
du-se în picioare și întinzându-i mâna noului venit. Ii cunoașteți pe acești doi băieți?

11

învățăturile avocatului Barbărosă către fiul său, Bogdan

— Bogdănele, tată, îmi povestești și mie care a fost faza cu poza aia a ta, nud, la Cazinou?

Autoturismul Subaru Forester cu număr de Constanța părăsi bulevardul Mamaia și se angajă la stânga, pe bulevardul Tomis, așteptând, regulamentar, culoarea verde a semaforului, deși la ora 2:30 din noapte era singura mașină de pe străzile din centrul Constanței. Avocatul Constantin Barbăroșă, un bărbat cu mustață grizonată și părul încă negru și des, tuns periuță, se uită în oglinda retrovizoare și zâmbi încurajator fiului său. Bogdan, altminteri un băiat foarte calm, se relaxase acum și făcea glume cu amicul Rareș pe seama aventurii. Deși experiența căderii de pe scândură nu avea s-o uite multă vreme.

— Păi, a fost exact cum am scris în declarație, tată. M-am umplut de purici de la țoalele alea și a trebuit

să dau totul jos de pe mine. Și acum parcă mă mai pișcă unul.

— Asta e clar, răspunse Barbăroșă senior. Se văd urmele înțepăturilor de insecte și în fotografie. Capătul acesta e foarte ușor de demontat. La fel cel cu în- scrisurile obscene de pe pereți, și cel cu consumul de băuturi alcoolice. Nu am probleme nici cu constituirea de grup organizat. Personajul acela janghinos este cunoscut în cartier. îl cheamă Octav, dar lumea îl știe după porecla Tolstoi. Dacă ai ocazia să stai mai mult de vorbă cu el, îți povestește Anna Karenina.

Cei doi băieți începură să râdă, Bogdan nestăvilit, Rares mai retinut.

— Problema cu adevărat dificilă este intrarea prin efracție într-o instituție. Cazinoul e o instituție, potrivit definiției.

— Ce instituție? întrebă Bogdan. N-am auzit de nicio instituție care să se numească asa, Cazinou. O fi fost mai demult, poate. Și atunci era restaurant. Și, oricum, nu e închis de atâta vreme? E o ruină, nu o instituție.

Bună argumentația, se gândi avocatul, din păcate este grevată de necunoașterea legii.

— Textul Legii 61 din 1991, republicată, spune așa, la alineatul 13, articolul 2: „pătrunderea fără drept în sediile instituțiilor publice... și în spațiile aparținând acestora, indiferent de destinația lor". Ori, Cazinoul,

care aparține unei instituții publice, respectiv Primăria, se încadrează aici, la spații. Băieți, în joc nu este doar amenda contravențională de 500 de lei, pe care trebuie să o plătească fiecare dintre voi. Că de restul capetelor de acuzare nu se pune problema, le contestăm cu succes, dar pe acesta, cu pătrunderea prin efracție, nu-1 putem contracara. In joc sunt alte interese, mult mai mari.

Avocatul deveni preocupat. Deschise radioul și se auzi o melodie romantică din anii *'70,* în limba italiană, interpretată de Gigliola Cinquetti.

— *Non ho l'eta... per amarti...* fredonă Barbăroșă. Nu am împlinit vârsta ca să te iubesc. Adică e minoră. Dar legiuitorul nu a tras o linie dură de demarcație între adolescență și maturitate. Faptele săvârșite la o vârstă fragedă, cum e a voastră, pot avea circumstanța atenuantă a lipsei de experiență, a inconștienței, a naivității. Și aici intervine împrejurarea că voi vă aflați acolo într-un interes educațional. Hmm... ca să vezi... Unde era profesorul vostru atunci, dacă voi vă aflați în beciurile Cazinoului? Unde este responsabilitatea dascălului?

în tăcerea care se lăsă, gândurile fiecăruia dintre cei prezenți o luară pe căi diferite.

„Iată o bună oportunitate de a transfera responsabilitatea pe umerii unui adult, își continuă avocatul, interior, pledoaria imaginară. Dar oare acesta este in-

teresul nostru? Să direcționăm o vină către altcineva, deci, implicit, s-o recunoaștem? Nu, interesul nostru este de a desființa vinovăția. Pentru că, dacă vina este recunoscută, atunci atacul viclean și-a atins ținta. Nu cei 500 de lei contează aici, ci terfelirea numelui Bar- bărosă".

— Tată, zise Bogdan, domnul Adelin nu are absolut nicio vină. Nu ne-a dat el ideea proiectului și nu ne-a cerut el să facem vreo filmare în Cazinou.

— Ba ne-a și spus, interveni Rareș, că nu avem voie să intrăm acolo. Nu-i așa, Bogdan, că ne-a spus?

— Ba da. Ne-a spus. A zis că „cine o să ne dea voie să intrăm acolo?" La care noi l-am rugat pe el să intervină, să facă o cerere, să dea telefoane.

— Dar noi n-am avut răbdare si am intrat înainte «
ca domnul Adelin să ne dea undă verde. Am crezut că nu ne vede nimeni.

„Dacă nu o vom face noi, atunci o va face Muscă. Profesorul Adelin nu are cum să nu fie băgat și el în ciorba asta. Dar, poate că, dacă ne mișcăm repede, i-o luăm înainte tablagiului".

— Copii, zise avocatul, eu si acest plutonier Muscă am mai avut niște confruntări în trecut. În urmă cu doi 1
ani am apărat un cetățean din Mangalia într-un proces intentat Jandarmeriei. Persoana fusese reținută abuziv, dusă la sediul Poliției și bătută de trei jandarmi, dintre care unul a fost Muscă Ghiocel, pe atunci sergent.

90

COARNE DE Florin Giurcă

— Dar ce făcuse omul acela?

— Jandarmii au zis că scuipase pe unul dintre ei. Ofensă adusă autorității. Dar bătaia este ilegală în țara noastră. Găsiți articolul care relatează acest incident pe internet, o să vă dau linkul pe watsapp. Noi am câștigat procesul, iar făptașii au fost condamnați la plata a 20.000 de lei daune morale către victimă. Plus desfacerea contractului de muncă.

— Tată, ai zis „pe atunci era sergent". Acum e plu- tonier-adjutant, asta înseamnă că a fost avansat în grad, nu? Și nu înțeleg: a fost dat afară din Mangalia și acum e la Constanța?

„Bine punctat", gândi avocatul.

— Acest aspect este doar unul din semnele de întrebare neelucidate care persistă asupra cazului. Tot ce pot să bănuiesc este că, mânat de sentimente revanșarde, Muscă Ghiocel a găsit momentul prielnic de a se răzbuna pe mine, folosindu-se de copilul meu.

— Adică, vreți să spuneți că ne-a urmărit? se minună Rareș.

— N-aș merge cu teoria conspirației până acolo, dar presupun că, în procesul identificării voastre, observând că unul dintre voi poartă numele Barbăroșă, s-a aprins un bec în mintea lui. Și de aceea v-a și încărcat cu o listă de învinuiri absurde, știind bine că acestea nu vor rezista la contestație. Dar mă tem și de altceva. Mă tem că el, prevăzând că procesul lui verbal va fi

desființat în instanță, va face ca o parte din dovezi să fie transmise între timp către presa de scandal, pe surse. Și e vorba de poza lui Bogdan.

— Aaa, naspa! Are voie să facă asta?

— He, he! Bineînțeles că nu. Dar știe că ziariștii nu își vor deconspira sursele. Iar el este la adăpost de învinuiri directe, deoarece există mai multe persoane în sistemul lor care au acces la dovezile de natură electronică. Un simplu stick de memorie, la momentul oportun, și gata.

— Sau un SMS sau un e-mail.

— Cu SMS-urile și cu e-mail-urile e mai periculos. Există metode de interceptare.

Subaru opri într-o intersecție, unde Rareș coborî, își luă la revedere de la Bogdan, îl salută pe tatăl acestuia și intră pe aleea unde, la a treia casă pe dreapta, era locuința lor. Avocatul îl urmări cu simpatie până când îl văzu că dispare în curte. Se întoarse atunci către Bogdan și spuse:

— Trebuie să vorbesc foarte urgent cu profesorul vostru, cu acest Adelin Zburlitu. Aranjează-mi, te rog, o întâlnire cu el, mâine. Ba nu, poimâine.

înainte de a pomi din loc, Barbăroșă căută un număr în memoria telefonului și îl apelă. După câteva clipe de așteptare, începu să vorbească tare, volubil.

— Alo, Găbiță? Salut, Costel sunt. Poți vorbi? Nu dormeai? Salut. Auzi, ție îți mai trebuie extrasele alea

92

de carte funciară? Când? Ieri? Ha, ha, hai că ești simpatic! Auzi, voi când aveți următoarea ședință de Consiliu Local? Aha. Hai că trec mâine pe la doișpe pe la tine să-ți aduc extrasele. Ești? Auzi,

da mai bine hai să ne întâlnim la Pizzico, hai că fac eu cinste cu o pizza. Ciau. Da, la doișpe. Pa, pa.

93

12

Jerusalema

Tânărul procuror stagiar Fabian Bibescu fu trezit cu brutalitate din somn, la ora trei si

douăzeci de mi- nute dimineața, de soneria telefonului.

Afară vântul sufla ușor, umflând perdeaua care acoperea pe jumătate fereastra larg deschisă a camerei sale situate la etajul doi al unui bloc din cartierul Faleză Sud. Zgomotele îndepărtate ale portului, șuieratul locomotivelor, bufnituri de containere lovite, vagoane scrâșnind din boghiuri, sirena vreunei ambulanțe sunau acum mult mai păstos, mai estompat, datorită ploii care nu se mai oprise de la lăsarea întunericului. Sau așa i se părea lui Fabian.

Adormise cu televizorul deschis. Se trezise la un moment dat, pe la ora unu, închisese televizorul și deschisese fereastra. Verificase dormitorul lui Laur. Băiatul dormea dus. Când să iasă din cameră, puștiul se foise si rostise cu voce adormită: *

— Tați, mi-ai promis că mâine mergem la Acvariu.

94

COARNE DE Florin Giurcă

— Da, tati, cum să nu. Când ieșim de la grădi, te duc la Acvariu și vedem peștele-ciocan, peștele-cui și peș- tele-nicovală. Acum, culcă-te.

— Nici nu există, râsese băiatul.

Ploaia continuase să cadă din cer și zumzetul monoton, clipocitul picăturilor pe asfalt, apa șiroind prin burlane creau o ambianță prielnică somnului. Se întinsese la loc în așternut, ghemuindu-se sub pătură și închisese ochii, gândindu-se la ceva plăcut.

în minte îi reveniseră, subit, imaginile întâmplării din Piața Ovidiu, la care fusese martor cu două seri înainte. Stăteau unul lângă altul, pe o

bancă, el, Lau- rențiu și Andreea și se alintau sub razele piezișe ale soarelui de început de octombrie, la asfințit. Nicicând primăvara nu fusese mai frumoasă, își zisese, mân- gâindu-i Andreei pântecul și lăsându-se purtat pe aripile sentimentului pur de iubire, fără absolut niciun gând în minte. împrejur, stăpâniți probabil de același curat sentiment, zeci de tați și mămici se plimbau cu copilașii în brațe, în cărucioare sau atârnați la spate, în rucsăcele speciale pentru bebeluși.

Deodată, liniștea serii fusese sfâșiată de ritmuri de tobă afro-beat și vocea de contralto a lui Nomcebo se spărsese de zidurile Muzeului de Arheologie, îngânând versurile acelea neinteligibile, în limba Zulu. Singurul cuvânt care se putea înțelege, „Jerusalema", provocase o adevărată electrizare în piață, determinându-i

pe aproape toți cei prezenți să se alăture dansului sincron. Fabian se prinsese relativ greu că era vorba de un flashmob, asta abia când melodia și dansul încetaseră subit și surprinzător, la fel de neașteptat precum începuseră. Fusese martor la un eveniment organizat pe un grup al tinerelor mămici, dar ei doi nu știuseră asta la început. Se uitase la zecile de femei și bărbați care dansau cu bebelușii în brațe și i se păruse ceva incredibil, ireal de frumos și expresiv și se întrebase dacă ar fi fost potrivit să se ridice și el de pe bancă și s-o invite pe Andreea la dans. Se aplecase apoi asupra ei și o sărutase ușor pe obraz, o sărutare

ca o adiere, ca o mângâiere de petală de trandafir. Andreea se sprijinise însă de pieptul lui și îl îmbrățișase tandru, dându-i de înțeles că se simte mai bine asa.

Tot spectacolul durase cam cinci minute. în final, cei prezenți aplaudaseră, mai destinși acum, se citea bucuria în ochii lor și, dacă nu ar fi purtat cu toții măști de protecție, li s-ar fi putut vedea și zâmbetele de pe buze.

A doua zi, Andreea se internase la clinica Euroma- tema, din cauza unei sângerări, nu foarte abundente, dar totuși îngrijorătoare pentru o sarcină de douăzeci de săptămâni.

După o noapte albă, Fabian adormise instantaneu cum pusese capul pe pernă, în sunetul monoton al ploii care cădea de mai multe ore peste oraș.

96

COARNE DE Florin Giurcă

Acum, telefonul îl trezea din nou în miez de noapte și vocea baritonală a procurorului șef de secție Anton Ibadula îl anunța, sec, să se prezinte de urgență pe Bulevardul Elisabeta, zona esplanadei Cazinoului. O femeie de douăzeci și șapte de ani fusese găsită moartă în condiții suspecte. Să cheme și tehnicianul criminalist.

îl trezise imediat pe Virgil din somn și îi comunicase ordinul.

— Vin eu și te iau de la Cireșica, să fii în cincisprezece minute în fata bisericii.

Vrusese să zică douăzeci, dar știa, din experiență, că douăzeci de minute devin întotdeauna treizeci. Lasă, mai bine să-1 aștepte

Virgil pe el, și așa făcea un ocol de șapte kilometri ca să-l ia de-acasă.

în zece minute, Fabian fu în parcare și pomi motorul. Se obișnuise, în cei trei ani de profesie, cu apelurile nocturne. Nu deveniseră încă o rutină, crimele nu erau chiar așa de frecvente în Constanța, dar, ca un făcut, se petreceau cu precădere noaptea. Când ajunse în fața bisericii de la Cireșica, Virgil îl aștepta în stație, chircit în hanoracul cu glugă, purtând în mână valiza cu instrumentele lui.

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă, după o tăcere de câteva minute.

Nu fusese cu Virgil decât la patru cazuri până acum, dar între ei se sudase o relație puternică de camara-

derie. Erau parteneri, așa îi plăcea să spună, deși par- teneriatul lor dura numai cele câteva ceasuri cât se desfășura prelevarea de probe de la locul faptei. După aceea, fiecare își vedea mai departe de propriile îndatoriri.

— Nu știu mai mult decât că e vorba despre o femeie găsită moartă în zona Cazinoului. Nu-i un sector frecventat de prostituate și ăsta ar fi un indiciu că avem un caz atipic.

Vorbea din manual. Cazuistica lui, foarte subțire, număra doar omoruri prin imprudență, accidente de muncă și accidente de circulație. In județul Constanța fuseseră totuși câteva crime groaznice în ultimii ani, dar majoritatea pe fondul răzbunărilor domestice și al jafului, toate cu autori cât se poate de clari. Cazul de la Cumpăna,

din urmă cu patru ani, era predat tuturor stagiarilor înainte de a le fi încredințat primul dosar. Un individ care își ucisese concubina si o tăiase » »
în bucăți. După ce-i retezase capul, ambele mâini și o eviscerase complet, îi scosese organele interne și le pusese într-un bidon de plastic, lângă patul unde se afla cadavrul. Un bidon alb, în care se pun murăturile iama. Trebuie să ai sufletul înecat de ură ca să poți face asa ceva.

Cei șapte bărbați care stăteau în jurul unui corp întins pe jos, lângă latura dinspre mare a Cazinoului, se întoarseră către el când opri, în scrâșnet de anvelope,

98

pe mozaicul ud. O ambulanță cu farurile stinse și portiera din spate larg deschisă era trasă lângă intrarea în Acvariu. Coborî și se îndreptă cu pași repezi către ei. Nu cunoștea pe nimeni.

— Domnul procuror Bibescu? zise cel care părea cel mai mare în grad, un plutonier-adjutant. Am fost anunțat că urmează să sositi. Muscă Ghiocel e numele meu. » ♦
Plutonier-adjutant. Dumnealui e martorul principal, domnul doctor stomatolog Cristian Strungaru. Victima, o tânără pe nume Camelia Rusu, fostă asistentă a domnului doctor, prezintă semne de hemoragie intensă în zona pubiană. Nu am obținut alte informații de la martor, tocmai am...

Fabian se lăsă pe vine și studie câteva minute cadavrul, fără să-1 atingă. îi făcu semne lui Virgil să fotografieze. Ceru o foarfecă, tăie chilotul victimei pe linia șoldului și îl îndepărtă cu vârful

foarfecii, dezgolind zona genitală, năclăită de sânge.

— Mai multă lumină, zise. Și o pereche de mănuși.

Cu degetul arătător, îi indică lui Virgil locul unde să se uite. Asistentul îngenunche pe caldarâm, privi cu atenție în direcția indicată, apoi schimbă cu dexteritate obiectivul camerei. Pe ecranul fosforescent al acesteia, sub cheaguri de sânge și smocuri de păr pubian năclăit, îndepărtat în lateral de degetele lui Fabian Bibescu, se ivi vulva tinerei femei, vizibil rănită și deformată sub acțiune mecanică.

99

COARNE DE Florin Giurcă

— Fotografiază! zise scurt.

Blițul fulgeră orbitor și pe retina celor șase bărbați, care stăteau cu capetele aplecate deasupra cadavrului, se imprimă, pentru câteva zeci de secunde, imaginea degetelor mare și arătător ale lui Fabian, care țineau distanțate labiile victimei. Intre ele, capătul rotund al unui obiect de culoare sidefie, un fel de tijă cu diametrul de circa 5 milimetri, care părea să-i penetreze adânc vaginul, strălucea ca o perlă.

Procurorul încercă să extragă cu cele două degete obiectul intruziv, dar acesta opuse rezistență. Se ridică în picioare și se uită cu atenție prin jur. Ceru lumină pe o rază de trei metri de jur-împrejur. După zece minute de cercetare zadarnică, se adresă jandarmului:

— Ați luat interogatoriu martorului? In lumina celor descoperite, interogatoriul trebuie refăcut.

Domnule... zise, adresându-se bărbatului care îi fusese prezentat ca fiind unicul martor.

— Strungaru. Cristian Strungaru. Eu am ajuns aici chemat la telefon de Camelia, era extrem de panicată și deja era pe moarte în clipa în care am ajuns, nu știu ce... nu am văzut nimic...

— Cu siguranță, i-o reteză procurorul. Mă veți urma acum, însoțit de domnul plutonier-adjutant, la secția de poliție, unde ne veți povesti, pe îndelete, tot ce s-a întâmplat. Vă puteți chema un avocat. La ora opt dimineața vom merge împreună la Judecătorul de drep-

turi și libertăți, în scopul obținerii hotărârii de reținere preventivă pentru treizeci de zile, sub acuzația de omor calificat. Ceilalți, sunteți liberi, deocamdată.

13

Cercetări preliminare

Era deja după a doua noapte nedormită și asta își spunea cuvântul. Fabian își ținea cu mare greutate ochii înroșiți de nesomn ațintiți asupra suspectului. Acesta, un bărbat de patruzeci de ani, bine clădit, cu părul și unghiile îngrijite, cu alură energică, vioaie, părea genul de intelectual progresist, cu idei liberale. Află repede de la el că tocmai se întorsese dintr-o excursie la Ierusalim, unde fusese cu victima, o tânără atrăgătoare, după cum o arătau pozele vizualizate împreună pe internet, angajată pe post de asistentă medicală la clinica stomatologică al cărei unic proprietar era chiar el, doctorul Cristian Strungaru. Motivul oficial al excursiei, decontate pe cheltuielile firmei, fusese participarea la un congres internațional de implan- tologie, dar circumstanțele dovedeau, fără putință de tăgadă, că în realitate cei doi amanți se bucuraseră de o scurtă escapadă, departe de ochii vigilenți ai doamnei Strungaru.

— Soția ce zice de faptul că v-ați petrecut timpul împreună cu amanta?

— Soția nu știe că... începu doctorul, dar se opri, muș- cându-și buza. Aș prefera să vorbesc despre asta în prezenta avocatului.

— Perfect, e în regulă. Sunați-l, și dacă e

disponibil la ora aceasta, îl vom aștepta.

Cum avocatul avea telefonul închis sau nu se afla în raza de acoperire, Fabian reluă, pe un ton împăciuitor:

— OK atunci, nu discutăm implicarea familiei dumneavoastră în această poveste. Vorbiți-mi despre cele ce s-au petrecut ulterior sosirii dumneavoastră în țară. Când ați ajuns? V-ați mai întâlnit cu victima de atunci până în noaptea aceasta?

Suspectul povesti ultimele două zile petrecute la Ierusalim, amintind sumar despre achiziționarea a o sută de implanturi de pe piața neagră și despre o scufundare în Marea Moartă, din care extrăsese un tro- vant interesant, pe care îl adusese în țară ascuns în bagajele Cameliei Rusu.

— Nu văd de ce aș ascunde asta, domnule procuror, oricum o să mă întrebați despre implanturi, știu că în aceste clipe se efectuează percheziție la mine în cabinet și veți găsi factura...

— Nu încă, nu încă, domnule doctor, abia după ce vom obține mandatul de la judecător. Dar, aveți drep-

ta te, vom face percheziție. Ce e cu implanturile? Au legătură cu acest caz?

— După părerea mea au, răspunse medicul. In acest moment, ele nu mai există. De aceea spun că o să mă întrebati de ele, văzând factura. Nu mai există. Au fost transportate împreună cu calculul, în aceeași pungă, si...

— Ce calcul?

— Ah, trebuia să mă lăsati să termin. In ultima zi, am fost mai mulți colegi de la simpozion, printre care și Camelia, într-o plimbare cu autocarul la Marea Moartă. Am vizitat și cetatea Masada, de pe vremea romanilor, stiti. Eu am făcut o scufundare cu scuba, cinci sute de euro m-a costat, dar a meritat. Sau poate că a fost o alegere greșită...

Se opri, îl sună din nou pe avocat, care răspunse în cele din urmă.

— Salut, Costele. Cristi Strungaru sunt. Am căzut într-o mare dandana, am probleme cu poliția și procuratura. Eu sunt nevinovat, dar am nevoie de tine să mă aperi. Pe scurt... da, pe scurt, că e ora prea devreme, azi la... la ce oră, domnule procuror?

— La opt, la judecătorie. Dă-mi-1 pe domnul avocat. Alo, procuror Bibescu Fabian. Să trăiți, domnule avocat Barbăroșă, am rugămintea, dacă puteți, să fiți la ora opt în dimineața asta la judecătorul de drepturi și libertăți în cauza dosarului de urmărire penală pentru

omor calificat, cu autor prezumptiv în persoana domnului doctor Strungaru Cristian. Da, ați auzit bine. Strungaru Cristian. O dimineață plăcută vă doresc și dumneavoastră.

Se întoarse către doctor, care urmărise total imposibil discuția telefonică. >

— Așadar, ce calcul?

— Când m-am scufundat, am văzut pe fundul apei o sferă cu diametrul de, hai să zic, o palmă,

asta înseamnă 15-20 de centimetri. Perfect rotundă. Am luat-o în mână cu ușurință, dar când am scos-o afară din apă s-a dovedit foarte grea. Vreo trei-patru kilograme. Am zis că e ceva interesant de expus în vitrină, la cabinet, ca material didactic pentru pacienți. Ce efect poate avea depunerea de tartru, pentru că drăcia aia era acoperită toată cu o crustă întărită de săruri. Am pus-o în bagajul Cameliei, nu prea i-a făcut plăcere, dar s-a conformat până la urmă.

Zâmbi cu subînțeles, ca și cum ar fi vrut să spună „am eu metodele mele de convingere". Fabian nu se îndoi de asta.

— Și de ce-i spuneți „calcul"? Are vreo legătură cu calculii renali sau biliari?

— Ba bine că nu! începu el să explice. Sunt niște concrețiuni de săruri și minerale, până la urmă. In anumite condiții se formează și pe uscat. Ați auzit de trovanți?

105

COARNE DE Florin Giurcă

— Da. Așa, și? Ce legătură au trovanții și implanturile cu moartea asistentei dumneavoastră?

Strungaru dădu din umeri:

— Asta, domnule procuror, aștept să descoperiri dumneavoastră și după ce găsiți răspunsul să-mi spuneți și mie, că sunt foarte curios. Cert e că alaltăieri seară, cum ar veni, am ajuns în Constanța și am mers fiecare la casa lui. Eu la mine, lângă consoartă, Camelia la ea, în garsoniera ei de pe Mircea. Nu ne-am mai văzut, nici auzit, de la aeroport. Ca în noaptea asta, pe la

ora douăzeci și patru, să primesc un telefon de la ea. Redau din memorie, avea o voce sugrumată de emoție, lucru nenatural la ea, care e o ființă foarte calmă, placidă chiar. Mă rog, era. Mi-a zis așa: „doctore, dacă nu vii într-un minut să-ti iei căcatul acesta de la mine din apartament, eu îl arunc pe fereastră". Am dat s-o întreb despre ce „căcat" era vorba, dar n-am mai auzit decât un urlet guițat, sugrumat, și apoi o bufnitură puternică. După aia am auzit tot felul de zgomote produse de obiecte aruncate, alte țipete de-ale ei, ba chiar și un miorlăit de pisică îngrozită. N-am stat să mai ascult până la capăt, mi-am pus repede o cămașă și pantaloni pe mine, că eram în pat, dormeam, și m-am repezit la mașină. în nici un sfert de oră eram la ușa ei. Am găsit-o întredeschisă. înăuntru, sertare deschise, ușa de la debara trântită de perete, toate calabalâcurile alea răsturnate pe jos, pesemne Camelia

106

COARNE DE Florin Giurcă

căutase ceva în mare grabă înainte să plece de acasă, în dormitor și în bucătărie, deranj mare, lucrurile vraiște, alandala, ea, care este extrem de ordonată și riguroasă. De aceea am și angajat-o ca asistentă, adăugă, subliniind cu o privire directă în ochii procurorului.

Fabian îi făcu semn să se oprească un minut, merse până la cafetieră și își turnă încă o ceașcă de cafea filtru. Simțea nevoia să fumeze. Se uită la ceas. Șase și treizeci, prea devreme s-o sune pe Andreea. Duse mâna la piept, se răzgândi, apoi o introduse din nou sub reverul sacoului și-și

extrase o țigară. Se retrase în hol, cu ușa întredeschisă, ținând un picior afară din încăpere. Trase cu sete din țigară și privi cerul cenușiu. Încercă să-și alunge orice gând din minte, dar nu reuși, închise ochii. Valuri de căldură îi străbătură pieptul și mușchii spatelui. Aruncă restul neterminat al țigării în scrumiera de tablă din fața intrării și reveni la suspect. Acesta își turnase și el o cafea. Când îl văzu, doctorul reluă, detașat, istorisirea:

— Am pornit atunci cu mașina în jos, pe strada Mircea, către Piața Ovidiu, dar a trebuit să mă opresc pentru că circulația auto este oprită la intrarea în piață, încă mai ploua, dar nu așa de tare. Am lăsat mașina în fața stâlpișorilor care barau accesul și am luat-o la goană în jos, spre malul mării.

— De ce? De unde stiati încotro s-a dus? I J

107

COARNE DE Florin Giurcă

— Am avut o scurtă străfulgerare de intuiție. M-am întrebat ce se întâmplase și atunci am făcut legătura cu trovantul, care dispăruse. Am făcut legătura între Marea Moartă și Marea Neagră. Mare, înțelegi? Camelia a vrut să arunce trovantul în mare. Logic, nu?

— Să zicem. Continuați.

— Nu mai e mult de zis. Am văzut-o când se ducea la vale pe strada Arhiepiscopiei, era cu o sută de metri în fața mea. Am strigat-o și, deși nu era nici țipenie pe stradă, nu m-a auzit. Cred că era grozav de înspăimântată, alerga așa, dezechilibrat, clătinându-se pe tocuri, ziceai că o să cadă din clipă în clipă. Și ținea mâna dreaptă în

sus, la nouăzeci de grade și în mână avea ceva, un bagaj.

— Ce avea în acel bagaj?

— N-aș putea să spun cu certitudine, dar bănuiesc că trovantul era. Avea o dimensiune oarecum apropiată. Presupun că îl transporta într-o geantă sau rucsac, un ambalaj ceva mai mare, dar, oricum, e plauzibil că trovantul era.

— Era? Unde a dispărut, atunci? Nu s-a găsit nimic la locul crimei.

— Eu nu m-aș hazarda să pronunț cuvântul „crimă", domnule procuror. încă nu aveți nicio dovadă în acest sens.

— Decât o țepușă implântată în vaginul amantei dumneavoastră, domnule doctor. Și am și motivul: adu-

cerea la tăcere a amantei care vă șantaja cu destrămarea căsniciei. Iar dacă la autopsie vom descoperi că asistenta dumneavoastră era și însărcinată, acesta va fi un factor agravant. Ucidere cu premeditare și cu sadism, închisoare pe viață. Prietene, te sfătuiesc să-ți cauți un avocat foarte bun. Si, da, Barbărosă cores- punde din punctul ăsta de vedere, deși e foarte scump.

Telefonul lui Fabian sună o singură dată. Acesta se opri și acceptă convorbirea fără să se uite cine e apelantul. Duse aparatul la ureche.

— Fabian Bibescu. Spune. Așa... da... am înțeles. La opt, la prima oră. Am anunțat judecătorul. Da, Ghio- cele, vino. Mergem după aia la adresa din strada Mircea și pe urmă la

cabinetul stomatologic. Cu mandat, cu mandat, desigur.

închise convorbirea și se adresă din nou suspectului:

— După aceea? Ce ați făcut după ce ați ajuns-o din urmă?

Strungaru lăsă capul în jos și păru că încearcă să-și adune gândurile. își ridică deodată fruntea și spuse fără urmă de ezitare:

— Când am ajuns-o din urmă, tocmai ce aruncase bagajul acela în valuri. Adică își dusese mâna dreaptă lateral în spate, își luase avânt și după aia, nu știu ce s-a întâmplat de s-a prăbușit în brațele mele. Nu am văzut efectiv trovantul zburând prin aer, dar nici nu am

fost foarte atent. Toată grija mea era îndreptată asupra Cameliei. Am luat-o în brațe si am îmbărbătat-o, era groaznic de speriată. Tremura. Și atunci mi-am dat seama că era pe moarte. Jos, la picioarele ei, era o grămadă de came însângerată. Mi s-a făcut frică și greață și am vomat. Pe urmă nu mai știu ce s-a întâmplat. Cred că am sunat la 112, nu mai știu. Când au venit poliția și ambulanța, lângă Camelia, care zăcea întinsă pe jos, într-o baltă de sânge, nu mai era, practic, nimic.

— Sau aproape nimic, zise procurorul. Tocmai m-a sunat plutonierul Muscă. S-a întors la locul faptei și mi-a spus că a găsit niște rămășițe ale... trovantului. Adică, eu fac legătura asta, că sunt rămășițele trovantului, din câte mi-ai spus

dumneata până acum. Să mergem la judecător și vom vedea după aceea ce vom mai afla.

14

Control de rutină

Adelin fu întâmpinat încă din ușă de o domnișoară, toată numai zâmbet, care îi măsură temperatura la frunte și îl invită să-și pună picioarele într-un aparat special care îi înveli tenișii cu o folie de plastic. I se înmânară apoi mai multe hârtii, erau un set de declarații și de chestionare și i se indică o măsuță la care să se așeze. îi dădu și un pix.

— Domnul Zburlitu? Așteptați, vă rog, câteva minute, o să fiți chemat îndată de domnul doctor Strungaru.

Adelin mulțumi și se uită intrigat la cele șase pagini de chestionare și declarații. îl enerva să citească mult fără ochelarii de citit, așa că bifă cu

x în toate căsuțele (nu, nu am fost plecat din țară, nu tușesc, nu am avut contact cu persoane care... etc. etc.), puse data, semnă și trânti teancul de foi cât mai departe de el. își scoase mobilul și începu să-l butoneze. Nu apucă să termine de citit toată mesageria, că se auzi strigat pe numele de fătălău de aceeași domnișoară.

111

COARNE DE Florin Giurcă

— Domnul Narcis, poftiți, domnul doctor Strungaru vă așteaptă.

îsi muscă buza ca să nu izbucnească în râs si urcă ’ 1

scările. La etajul clinicii Strungadent erau trei cabinete, dintre care unul singur era deschis. Cristian îl văzu venind (avea freza în mână și meșterea ceva în gura unui pacient) și îi făcu semn din cap să intre în cabinetul de alături, unde erau o masă si două scaune.

— Amalia, strigă doctorul, întreține-l, te rog, pe Adelin, până termin eu cu domnul Popa.

Șuieratul frezei dentare continuă cu intermitente. După câteva minute, asistenta intră în cabinet, avea un combinezon de pânză, cu mâneci scurte, de culoare vernil pal.

Zâmbi cu toți dinții. Adelin avea ciudă pe dentiști și pe asistentele din cabinetele stomatologice și în general pe toți ăștia care știau cum să-și protejeze dantura. Se ridică în picioare și se înclină, respectuos.

— Bună ziua! De fapt, am venit doar pentru un control de rutină. Mai mult ca să-l văd pe Cristi. Alte ocazii nu mai avem, ocupați amândoi...

Amalia ieși din birou cu niște hârtii în mână (nicăieri nu scapi de hârtii, dar ca la școală nu e nicăieri) și reveni după cinci minute. îi întinse o ceșcuță cu cafea, aveau un espresor în chicinetă. Se așeză în fața lui, la masă, își puse bărbia în pumni și se uită la el, zâmbind.

112

^^WRNE DE BOUR Florin Giurcă

^Zâmbi și el. O privi în ochi și ea nu-și feri privirea. In cabinetul lui Cristian, șuieratul frezei se opri.

— Clătiți, zise Strungaru. Sunteți gata. Nu mâncați o oră nimic. Adeline, hai!

Dintr-un smart-tv prins în perete, chiar în fața scaunului stomatologic, se derula un videoclip de pe YouTube. Jim Morrison și formația The Doors, live, într-o înregistrare din 1970. Sunetele pianului clipoceau ca niște picături de apă.

— Șezi! zise Cristi, învârtind scaunul pe piciorul lui pivotant. Sau preferi să-ți zic Narcis? He, he, Amelie, trebuia să-1 fi văzut pe Adelin, am fost amândoi la colegiul Mircea cel Bătrân, am terminat în... când a fost asta? în 2000? Nu, în 2001.

- Da, 2001.

— Da, să-1 fi văzut cum se înroșea de ciudă când îl strigam Narcisă sau Zambilă. Mai ții minte? Ții, cum să nu ții. Erai pufos, grăsunei. Ia zi, ce muzică îți place? Rock, folk, pop sau jazz? Să nu zici că manele, că-ți scot dintele ăla, cariatul, și nu-ți iau bani. Cu pumnul ti-1 scot.

— N-am niciun dinte cariat, zise Adelin. Lasă Doors, îmi place. Și așa-i acum? Le pui muzică

pacienților în timp ce le scoți dinții?

Cristian o ciupi pe Amalia de fund și schiță câțiva pași de dans, în ritmul melodiei Riders on the Storm, fredonând:

113

COARNE DE BOUR FlorinG^™

— Girl you gotta love your man
Girl you gotta love your man
Take him by the hand
Make him understand

— Amelie, auzi ce zice Jim Morrison, ia-mă de mână și fă-mă să înțeleg!

Fata se înroși, își ascunse mâinile la spate și se re- fugie în colțul opus al cabinetului.

— Domnul Strungaru e un glumeț, zise, nu-1 luați în seamă.

Pe ecranul smart-tv-ului, o fereastră pop-up se deschise peste formația The Doors și zăbovi preț de o jumătate de minut. Adelin se ridică pe jumătate din scaun și-i făcu semn cu mâna lui Strungaru să tacă.

— Ia! Ce zice? Dă, te rog, pe pagina aia! E de la mine de la școală. »

Articolul online al ziarului Tribuna Litoralului titra cu litere mari:

«Elev de la Liceul Tehnologic Sfântul Teodosie surprins la miezul nopții, gol-pușcă, pe esplanada Cazinoului din Constanța!»

Si dedesubt:

«Tânărul de 18 ani susține că se afla acolo în scop de documentare pentru un proiect școlar, la cererea profesorului său de informatică, Narcis-Adelin Zbur- litu. Elevul nu era singur, ci se afla în compania unui coleg de clasă și a unui om al

străzii. Motivul pentru

care elevul era complet dezbrăcat nu este încă elucidat. Contactate, conducerile liceului Sfântul Teodosie și ale Inspectoratului Școlar au refuzat să facă declaratii. Vom reveni în curând cu amănunte.»

Mai jos era fotografia lui Bogdan Barbăroșă, cu fața și cu zona genitală blurate. în rest, tânărul era gol- goluț.

— What thefuck? What the fuck?!

Adelin se dădu jos din scaunul stomatologic, aproape că se prăbuși din el și începu să se învârtă, cuprins de un acces de panică, în jurul încăperii. Cristi se dădu uluit la o parte din calea lui. In acel moment, îi sună telefonul. Respinse, instinctiv, apelul, fără să se uite de la cine provenea. Se răzgândi imediat după aceea și apelă înapoi numărul.

— Alo, da, Adelin Zburlitu sunt... Da, acum am văzut și eu... Nu, bineînțeles că nu i-am trimis eu pe copii acolo... nu știu să vă spun de ce. Eu acum sunt la stomatolog. Bine, o să vin. Peste o oră, da. Bună ziua, doamnă director.

închise. Se întoarse cu fata către fereastra care se deschidea deasupra străzii pietonale Ștefan cel Mare și își propti bărbia în pumni. Fața lui era albă ca varul.

— Ești bine, omule? Cristianii așează mâna pe umeri. Ce s-a întâmplat?

Adelin nu răspunse. Avea nevoie de câteva minute pentru a absorbi, psihologic, lovitura.

Privirile insis-

tente, curioase ale lui Cristian și Amalia, pur și simplu nu îl ajutau. Și în momentul acela, telefonul sună din nou. Număr necunoscut. „Așa va fi multă vreme de acum încolo", își zise.

— Alo, da, Zburlitu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Puse telefonul pe speaker.

— Bună ziua, de la redacția ziarului Tribuna Lito- ralului, Andreea Grosanu este numele meu. Puteti să ne răspundeți la câteva întrebări?

Reporterița continuă să turuie, fără a aștepta confirmarea profesorului.

— Cum comentați faptul că doi elevi de-ai dumneavoastră au pătruns, noaptea, prin efracție, în subsolul Cazinoului? Este adevărat că au făcut acest lucru la solicitarea dumneavoastră? Știați la ce pericole se expun elevii atunci când le-ați cerut să îndeplinească sarcinile proiectului pe care li l-ați încredințat?

Cristi îi făcea semne disperate să-și țină gura. Amalia stătea rezemată cu mâna de tocul ușii, era palidă ca o stafie. în privirile ei citi groază.

— Alo? Mai sunteți la telefon, domnule Zburlitu? Ati auzit întrebările?

— Da, v-am auzit foarte bine. Nu am ce comenta. Bună ziua.

Abia ce închise și primi un nou apel. Se uită la Cristi, care dădea din cap, dezaprobator. Număr necunoscut. Oftă, caruselul începuse să se învârtească.

„Te-ai prins în horă, trebuie să joci". Acceptă convorbirea.

— Alo? articulă, cu cea mai calmă intonație pe care o avea în glas. Vocea din difuzor era, de data asta, una cunoscută.

— Domnule profesor, Bogdan Barbăroșă sunt. Tatăl meu ar vrea să vorbească cu dumneavoastră. Pot să-i dau numărul?

Desigur, nu putea să refuze un părinte de elev, sub niciun motiv. Deasupra tuturor, interesul elevului era suveran. Iar interesul lui Bogdan era și interesul lui. Avocatul Barbăroșă era cu siguranță conștient de acest adevăr, altfel n-ar fi fost avocat. Așa că acceptă. După trei minute, încă un apel. Ultimul, înainte de a părăsi cabinetul lui Cristian.

— Bună ziua, avocat Constantin Barbăroșă. Dom- nul profesor Adelin Zburlitu?

— Chiar el!

— Domnule Adelin, aș dori să discut în privat cu dumneavoastră. Chestiuni de interes comun. Aveți o ♦ oră liberă mâine seară?

Se uită la ceas. In curând trebuia să dea piept cu directoarea. întâlnirea aia putea dura vreo oră.

— Cred că da. La City-Mall?

— Cu îngăduința dumneavoastră, domnule Adelin, dacă îmi permiteți să vă spun pe numele cel mic...

— Sigur, vă rog!

— ...fiindcă v-am invitat eu, permiteți-mi să aleg eu locația. Știți unde este terasa The View? Fosta Vraja Mării, lângă Cazinou. Este în regulă mâine, la ora 20:30? Am rezervat o masă de două persoane.

— Sigur! Voi fi acolo mâine la 20:30.

— Atunci, toate cele bune! Ne vedem la The View.

închise. Se îndreptă spre ieșire. Mulțumi în gând Providenței că îi dăduse un prieten pe umărul căruia să se plângă. Chiar dacă nu-1 putea ajuta cu mai multe, în prag, se întoarse către prietenul lui.

— Parcă aveai altă asistentă sau mă înșel eu? »

Strungaru clipi des, ca trezit din somn. Fața i se în- tristă vizibil si zise cu voce scăzută, uitându-se în direcția Amaliei, care dezinfecta suprafețele cu un pulverizator.

— Ah, biata de ea! Se pare că a avut o sarcină extra- uterină. A avut o hemoragie foarte urâtă. Practic, a murit în brațele mele, sărăcuța. N-am putut să fac nimic ca s-o salvez.

15

Terasa Pizzico

în Piața Ovidiu, vizavi de sobra clădire în stil neo- românesc a Muzeului de Istorie Națională și Arheologie Constanța, se afla un teren viran, de aproximativ 1000 de metri pătrați, altădată ocupat de o clădire datând de pe la sfârșitul secolului XIX, între timp lăsată să se dărâme de la sine și, ulterior, demolată. La dreapta golului prin care acum se vedeau marea albastră și portul turistic Tomis, se afla un imobil construit în anii 2000, finisat cu sticlă de culoare bleumarin închis, cu destinația spații de birouri, care stătea neterminat și încuiat de prin 2010, după cum atesta fotografia de pe Google Street. In latura din stânga a terenului, cum priveai spre mare, se afla un mic, dar cochet, restaurant cu terasă, pe a cărui firmă era scris „Pizzico".

Nimic nu se schimbase în aspectul acestor construcții, de la data instantaneului de pe Google și până în ziua în care, zece ani mai târziu, la una dintre mesele de pe terasa restaurantului, se așezase un bărbat

mai degrabă scund de statură, cu capul pe jumătate pleșuv și barba roșcată, stufoasă. Bărbatul se uita, destul de intrigat, la ceas. Când limbile Tissot-ului automatic se suprapuseră în dreptul orei 12, individul privi încă o dată în

lungul străzii Mircea, dădu din umeri și își scoase telefonul mobil. Nu apucă însă să deruleze mai mult de două-trei postări pe Facebook, când persoana așteptată se înființă în fața lui.

— Hai, salut, Găbiță, sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult!

Gabi se ridică si strânse cu bucurie mâna noului sosit.

— Nicidecum! Ia loc, Costele. Ce mai e nou?

— Toate bune. Și la tine, sper. Ai găsit angajator? întrebă Costel Barbăroșă, luând loc. Când te îmbarci?

— Am găsit, adică tot la libianul acela, răspunse roșcatul, așezându-se pe scaun. La cel la care am mai fost și data trecută, mă cheamă peste două săptămâni. Dar nu știu ce să zic... efectiv, nu știu ce să zic. Am o mulțime de treabă cu politica asta. Și acum vin și alegerile locale, peste patru luni... Eu vreau să aud vești bune de la tine.

îl privi pe avocat cu speranță. Cei doi erau așezați față în față. Marinarul, sosit primul la masă, își alesese de la bun început locul cu vedere către Piața Ovidiu. Se simțea relaxat și optimist. îmbrățișă cu privirea clădirea Muzeului de Istorie și Arheologie, pe laturile că-

reia erau expuse sarcofage de marmură cu inscripții în greacă și latină.

Constantin Barbăroșă își așează geanta pe masă și extrase din ea un dosar voluminos pe care i-1 întinse celui din fata sa, cu ambele mâini. Gabi îl studie cu o privire strălucitoare, fără să pună

mâna pe el. îl privi întrebător pe avocat.

— Nou e că ți-am găsit o sută de hectare compacte în zona Adamclisi. Uite, am aici actele de cadastru. Sunt libere de sarcini.

Pe fata marinarului se lăți un zâmbet.

— Hai, poate am noroc să ușurez conturile alea și mă aranjez pentru pensie. M-am cam săturat de mari- nărie. Visul meu e să mă retrag în agricultură. O fermă cu tractoare și combine, o plantație de vie, curte cu orătănii. Să am unde să mă trezesc dimineața, în cântece de cocoși. Și să mă pot ocupa în voie de politică. Precum boierii interbelici. Chiar mă pasionează, să știi. La început n-am crezut, dar uite că pofta vine mâncând. Zi, cât e hectarul?

Fața lui Barbăroșă luă o expresie misterioasă.

— Depinde, zise el. Depinde cât cumperi. Și de la cine. Și prin cine, adăugă avocatul, zâmbind misterios. Sunt mai mulți proprietari. Dar eu am discutat cu toți la prețul cel mai mic.

Schimbă iarăși vorba. Vedea nerăbdarea din ochii prietenului său și se amuza în sinea lui, tachinându-1.

121

COARNE DE Florin Giurcă

— Păi, si cum, îți vine să renunți la cariera de navi- gator? Tocmai acum, când ai ajuns comandant de mineralier? Cum e, bă, să ai pe ușa cabinei plăcuță pe care să scrie *„COMANDANT GABRIEL TURTURICĂ"?* Mor de ciudă, ah! Ce mi-ar fi plăcut!

Lui Gabi Turturică nu-i fu însă pe plac joaca asta de-a întinsul nervilor. Nu răspunse la

provocările amicului.

- Cât? Cât?

Barbăroșă își întoarse privirile către terenul viran de alături de ei. Zise, fără nicio legătură cu cele discutate, arătând cu bărbia golul prin care se vedea marea:

— E vreun proiect pentru parcela asta? Ai auzit ceva?

— De parcă n-ai ști, răspunse Gabi, cu o nuanță de enervare în glas. Vor să facă mail. Social-democrații.

Gabi Turturică se simți dator cu o explicație. înțelegea că pe avocat îl măcinau niște curiozități de ordin profesional. Nu vedea niciun impediment în a fi sincer.

— Ei, poate nu renunț chiar acum la navigație, continuă el, cred că totuși o să mai stau măcar o tură. Depinde și de ce mi-ai adus tu. De-aia trag de tine. Cât e prețul? Frate, n-am pomenit așa ceva! Trebuie să-ți smulg cu cleștele cuvintele din gură?

Avocatul nu dădu atenție exasperării celuilalt. Deja adusese discuția pe făgașul care îl interesa pe el și nu voia să scape momentul fără a pune întrebările pe care le pregătise dinainte.

122

COARNE DE Florin Giurcă

— Găbiță, tu, ca vicepreședinte de filială, cu doișpe consilieri în Consiliul Local, trebuie să știi anumite lucruri legate de istoricul acestui teren de lângă noi. Al cui este? Prin ce mâini a trecut? Cine vrea să construiască? Ai văzut proiectul de hotărâre? îl votați? Că mă gândesc că fără votul

vostru, al liberalilor, nu va trece în ședința de Consiliu. Sau poate că social-democrații fac majoritate cu USR-iștii?

— A, în niciun caz, răspunse Gabi Turturică. USR-ul nu se va coaliza în veci cu PSD-ul, și-ar pierde toți vo- tanții. Și, în plus, ei vin cu propriul lor proiect de dezvoltare locală. Hai, nu mă mai fierbe! Zi, cât mă costă hectarele alea? Si care e comisionul tău? »

Constantin Barbăroșă deveni brusc interesat. Puse mâinile pe servietă și o trase un centimetru spre el.

— Ce proiect zici că are USR?

Gabriel Turturică luă o mină serioasă și își îndreptă spinarea. Un chelner se apropie de ei.

— Bună ziua! Ce doresc domnii?

— Eu aș lua mai întâi o sută de whisky Balantines, răspunse Barbăroșă. Tu? Nu știu de ce mai întreb, comandanții de vas beau rom, desigur. Și, după aia, două pizze. Eu o Quattro Staggioni. Tu, ai preferințe?

— O sută de whisky și la mine. Și o pizza fără salam, vă rog, dacă aveți. Mă irită la colon.

— Avem Marguerita sau vegetală, cu cașcaval și ciuperci.

— E ok vegetala. Și o bere. Văd că se lungește treaba aici.

— Bere și la mine, strigă Barbăroșă în urma chelnerului, care plecase cu comanda. Deci? Ziceai ceva de proiectul USR.

— Nu ziceam. Tu ziceai. Nu înțeleg de ce mă tot freci cu chestiile astea. La ce te interesează?

Barbăroșă închise catarama de la servietă cu

un zgomot metalic. Observă o urmă de încruntare pe chipul bronzat și aspru al marinarului.

— Prietene, informația este putere, parcă așa era dictonul. Nu se știe când voi avea nevoie de datele ♦
astea. Dar, oricum, nu văd de ce te sfiești să mi le spui, ca fata mare în patul nupțial. Oricum, sunt informații de interes public și tot le voi afla până la urmă. Dar, știi, eu nu te forțez, credeam că vrei să obții un avantaj în negocierea cu mine. Dar, dacă nu vrei...

— Ce negociere? Bă, ești nebun? Tu vrei să câștigi comision de pe urma mea? Bă, banii mei sunt bani munciți, cinstiți, nu-s din șpăgi și comisioane. De parcă nu m-ai cunoaște. Eu am venit la tine ca la un prieten, nu...

De masa lor se apropie chelnerul, purtând două pahare de whisky, cu baza lată. La fundul paharelor se vedeau, translucide, câte patru cuburi de gheață. Puse paharele pe masă și se îndepărtă, cu tava la subraț.

— Ho, ce te ambalezi așa? Cine a pomenit de comision, Găbiță? Zero comision pentru tine. Nu ne-am

înțeles noi la început că mă plătești cu ziua? Ți-am pus aici devizul cu toate cheltuielile mele, benzina, telefonul, intemetul și, pentru mine, separat, cât te lasă inima, zise avocatul, bătând cu palma peste servietă. Pentru cine crezi că mai fac eu una ca asta, dacă nu pentru un vechi și bun prieten care ești? Și în amintirea celor nouă luni de cătănie, la UM 01866, de la Ploiești! Hei, îți

mai aduci aminte? Hai noroc!

Dădură paharele peste cap.

— Noroc, să trăiești. Sigur. Nu e niciun secret. UZO... asta... USR are pe țeavă un proiect de renovare a străzii comerciale Ștefan Cel Mare. Pavaj, fațade, pasaj subteran pe sub Mihai Viteazu. Uite, dacă vrei, mâine îți aduc copia proiectului de Hotărâre. Dar nu văd la ce îți mai folosește, că mâine avem ședință de Consiliu Local și vor intra în discuție ambele variante de proiect. Si cel a USR-ului si cel al PSD-ului. » >

— Aha, interesant, făcu avocatul, deschizând catarama servietei. își băgă mâna înăuntru și scoase pe jumătate dosarul cu acte. Băgă apoi actele înapoi și făcu semn chelnerului să se apropie.

— Mai adu un rând de whisky, te rog. Tot așa, cu gheață. Plătesc eu, zise către marinar.

Zâmbi.

— Și pe care din cele două îl va sprijini mâine Partidul Național Liberal? Mall-ul social-democraților sau strada pietonală a Uniunii Salvăm România?

125

COARNE DE Florin Giurcă

Comandantul așteptă ca în dreptul lui să apară cel de al doilea pahar de whisky, pe care îl luă în mână și îl mirosi, închizând ochii de plăcere. Așteptă ca angajatul terasei să se îndepărteze, apoi zise:

— Asta chiar că nu e o informație de interes public. La ce ti-ar trebui tie să știi?...

— M-am exprimat greșit, nu vreau să știu, se replie avocatul. De fapt, nici nu mă interesează asta. Uite, hai să-ti dau actele tale.

Băgă mâna, de data asta hotărât, în geantă și scoase dosarul. 1-1 întinse lui Gabriel Turturică, dar fără a-1 lăsa de tot din mână.

— Un ultim cuvânt, zise. Voiam numai să te rog ceva lipsit de importanță. Indiferent alături de care dintre cele două partide veți vota, în schimbul onorariului meu pentru acest dosar, vreau să-mi faci un mic hatâr: un om de la voi, un consilier, să meargă la partidul ales de voi și să spună așa: vom vota în sprijinul proiectului vostru, dacă și voi veți vota proiectul nostru. Ți-am pus în dosar proiectul de hotărâre.

— Hei, așa ne-a fost vorba? Ce căcat vrei să ne bagi pe gât?

— Nu vorbi urât, domnule comandant de vas. E ceva modic. Este vorba despre aprobarea realizării unui reportaj filmat cu drona în interiorul Cazinoului Constanta. Un mizilic. Zece mii de lei. Si eu anulez factura pentru onorariu, care are fix aceeași valoare. Ce zici?

126

COARNE DE Florin Giurcă

Când chelnerul aduse al treilea rând de beri, comandantul Turturică închise dosarul cu acte și-și puse fruntea în palme. Deja nu mai înțelegea nimic din el. Când credea că e pe punctul de a ațipi, fu trezit de vocea lui Barbăroșă, care se răstea la cineva:

— Ce-i cu tine aici, Octav? Să nu-mi spui că te lasă plutonierul Muscă să faci cerșetorie! Hai, fă pași de aici și nu mai deranja consumatorii!

Marinarul tresări și întoarse capul, debusolat. în spatele lui răsărise un individ flenduros, cu părul încâlcit și barba soioasă, lungă de o palmă.

Gabi se uită intrigat la cerșetor, care părea cuprins de panică. învârtea fără rost un telefon mobil în mâini și bolborosea cuvinte fără noimă:

— Poate că mă înșel, zise Karenin. în acest caz, te rog să mă ierți. N-nu...

— Ce? zise Turturică, aiurit.

— Lasă-1, interveni Barbăroșă. E mitoman schizofrenic. Se crede Lev Tolstoi în mizerie.

Octav fu cuprins de un tremurat spasmodic și la un moment dat scăpă telefonul pe jos. Se aplecă să-1 ridice, timp în care continua să recite din Anna Karenina, cu voce sacadată:

— N-nu te-ai înșelat deloc. N-nu te-ai înșelat. Am fost disperată și nu pot să nu fiu. Te ascult pe dumneata și mă gândesc la el...

— Hei, prietene, zise avocatul, înmânându-i o bancnotă de zece lei, ia de-aici și fă-te că dispari!

127

COARNE DE Florin Giurcă

Octav se îndepărtă, simulând un șchiopătat (la care renunță după ce dispăru după colțul barului), continuând să îngâne, suficient de tare pentru a fi auzit:

— II iubesc, sunt amanta lui, nu te pot suferi. îmi inspiri numai teamă. Te urăsc... Fă cu mine ce vrei.

Gabi Turturică strânse mapa cu documente la piept și se ridică de la masă. Era descumpănit. își pierduse buna dispoziție și seninătatea cu care venise la întâlnire.

16

Komitetul

Profesorul Adelin Zburlitu se întrebă dacă să-si > pună o cămașă cu cravată pentru întâlnirea cu directoarea, dar alungă ideea. Hainele sobre nu-1 reprezentau. S-ar fi simțit stingherit, încorsetat. Fără a fi un tip nonconformist, Adelin era, totuși, lipsit de prejudecăți, direct și natural în comportament, liber în gândire. Preferă să-și pună un tricou, pe care îl băgă în pantalonii stretch, mulați pe picior, de culoare cărămizie. Tricourile îl avantajau, de când făcea culturism de unul singur, în sufragerie. Pectoralii îi crescuseră frumos și burta de la bere și de la mesele copioase aproape că dispăruse. Nu vedea niciun motiv pentru care și-ar fi ascuns mușchii în fața unei femei, mai ales știind că directoarea era una din acelea care se mai uitau, din când în când, în urma lui. Deși era femeie măritată. Nu se așteptase, însă, ca în sala de consiliu a liceului să găsească nu una, ci șapte femei. Și un singur bărbat, profesorul de biologie. Ba, pe deasupra, în capul

mesei să o vadă pe însăși Corina Modreanu, inspec- toarea generală. își dădu seama că incidentul cu cei doi derbedei fusese mult mai grav decât crezuse el.

Salută. înaintă până la jumătatea încăperii și așteptă să fie invitat să ia loc. Nimeni nu păru, pe

moment, să-i acorde atenție. Corina Modreanu povestea ceva. Intonația ei era plată, inexpresivă. Vocea ei era foarte joasă pentru o femeie, undeva în registrul contralto profundo. Adelin și-o imagină costumată în Cat-Women, cu cagulă pe față și cravașă, și imaginea lui nu era departe de adevăr, deoarece generala purta o jachetă neagră descheiată în față, peste o bluză albă, care îi sublinia, prin contrast, sânii. Pantalonii ei erau de asemenea negri, cu o croială dreaptă, severă, iar pantofii de lac, cu tocuri late, de medie înălțime. întreaga ei înfățișare transmitea o notă morocănoasă, severă, lipsită de empatie. Avea un păr bogat, negru ca tăciunele, împletit într-o coadă cârlionțată, lăsată liber pe spate. Asistența era numai ochi și urechi, mai ales că inspectoarea generală vorbea aproape șoptit. Niciu- na dintre profesoare nu și-ar fi permis s-o întrerupă sau să pară că se preocupa cu altceva, așa că nimeni nu-și întoarse capul către el.

— ... Așa că i-am spus doamnei Gavrilă, continuă Corina Modreanu, fără să-și întoarcă nicio clipă privirea către noul venit, i-am zis: doamnă profesoară, am văzut e-mailul dumneavoastră, dar n-am putut să-l

citesc. Era plin de interpretări extrem de personale, ca să folosesc un eufemism, ale legislației. Doamna Ga- vrilă o ținea însă pe-a ei, că depusese dosarul pentru repartizare în baza notei obținute la examenul de Titularizare din urmă cu trei ani și că avea dreptul să obțină o

catedră în Informatică și Tehnologia Informației și Comunicării. Și avea și o opțiune stabilită dinainte, voia să intre numaidecât la Liceul Burebista. Ca notă, s-ar fi încadrat, ar fi fost prima în ordinea notelor de la examen, dar nu corespundea din punct de vedere legal, deoarece împlinise vârsta de pensionare. I-am explicat de trei ori, dar era opacă la orice argument. Nu mă puteam înțelege cu ea. O persoană foarte recalcitrantă. Mă preveniseră și cei de la Buzău, de unde veniseră soții Gavrilă în Constanta, în urmă cu un an, că dumnealor creează tot timpul disensiuni și scandal. Stimată doamnă, i-am replicat, și cu asta închei și vă rog să părăsiți sala de ședință, dumneavoastră ați împlinit vârsta de pensionare în urmă cu trei ani. Legea învățământului și Codul Muncii spun că personalul didactic se pensionează la atingerea vârstei de pensionare, care este, în cazul femeilor, de șaizeci de ani.

— Ceea ce este foarte corect, aprobă directoarea. Și i-ați dat, până la urmă, postul cerut?

— Nu, bineînțeles că nu i l-am dat. Am tăiat-o de pe listă. în momentul acela, când eu îi explicam doamnei Gavrilă articolele de lege, l-am văzut pe soțul dumnea-

ei, pe domnul profesor Gavrilă, îl știți, filmându-mă cu telefonul mobil. M-am ridicat de pe scaun și m-am dus direct la el, cei doi soți stăteau în primul rând al amfiteatrului și i-am spus că nu-i

permit să mă filmeze.

— Nu pot să cred! exclamă una dintre profesoare. Cât tupeu!

— Exact. I-am cerut telefonul, pe un ton foarte politicos, dar ferm. N-a vrut la început să mi-1 dea. A bu- tonat ceva la telefon, în clipele acelea presupun că a șters filmul, dar exista posibilitatea să mai fi rămas în Recycle Bin. I-am spus că voi chema imediat poliția dacă nu șterge definitiv fișierul și că vreau să mă conving că l-a șters. A zis că el nu se pricepe, că nu-1 mai găsește și că nu știe unde e ca să-l șteargă definitiv. Vă imaginați, un profesor de informatică să nu știe să recupereze un fișier șters! Ori minte, ori e incompetent. După aia mi-a dat telefonul în mână, să caut eu însămi clipul, dacă îl găsesc. Bineînțeles că nu l-am găsit. II pitise undeva, în nu știu ce folder, că nu mai dădeam de el. Am dat însă peste altceva, țineți-vă bine, o poză porno de- a domnului Gavrilă. Era complet dezbrăcat, în, scuzați, sula goală, dar altfel nu pot să zic.

— Extraordinar! făcură două profesoare și-și duseră palmele la gură.

— Chiar așa? se miră directoarea. Și părea om serios!

132

COARNE DE Florin Giurcă

— Exact asa, cum te văd si cum mă vezi, doamnă director. Uite peste ce fel de oameni dai, dacă primești tot soiul de venetici în sistem, fără să-i poți verifica. Dacă ne luăm după aparențe, riscăm să primim și asemenea oameni. Așa te trezești cu tot soiul de pedofili si de obsedati sexual. Păi unul ca acesta te face de ti

se duce buhul în toată tara, te vezi la știrile televiziu- nilor de scandal.

— Dar îmi imaginez că au adus un dosar personal complet, când au cerut încadrarea pe Constanța, acum doi ani. Cu toate adeverințele, vreau să zic.

Corina Modreanu, care vorbise tot timpul cu bărbia în piept (Adelin se întrebase dacă nu cumva are un început de cifoză sau e doar plictisită și enervată de faptul că trebuia să le explice acestor persoane niște lucruri evidente) își ridică fruntea, dar nu cu mult, și rosti, privindu-le pe doamnele profesoare pe sub sprâncenele stufoase:

— De parcă n-ați ști că toate hârtiile alea sunt pur formale! La felul cum se dau calificativele în școlile ♦ românești, „foarte bine" pe bandă rulantă, sau cum se fac evaluările psihologice, pe baza unor chestionare care n-au niciun fel de relevanță practică, nu-i de mirare că se pot infiltra și asemenea specimene. Aveți perfectă dreptate, cei doi soți Gavrilă veniseră cu dosare beton, nu am avut niciun temei legal să-i resping. Iar la repartiția din urmă cu doi ani, când s-au mutat

ei în Constanța, i-am dat fără ezitare postul cerut, asta nu pot să mi-o iert. Faptul că am fost așa de naivă și de credulă. Nu mi-aș fi imaginat în vecii vecilor că o profesoară te poate minți în față, că e în stare să-și ascundă vârsta. I-am dat post, imaginați-vă, dar a doua oară nu mă mai prostesc ei pe mine. Nu știu ei cu cine au de-a face, cine-i Corina Modreanu. Iar pe domnul Gavrilă, sper să nu-1 mai văd niciodată! Nu vreau să mai am de-a

face cu el. Este, totuși, vorba de o demni- tate, de felul cum te comporți, de cum porți haina profesorală... există niște reguli deontologice. Apropo de ținuta profesorală, domnule Zburlitu, m-aș fi bucurat să vă văd prezentându-vă în fața Consiliului de Administrație al scolii unde aveți contract de muncă într-o 1 , t ținută decentă, nu într-una de bulevard. Ce exemplu dați dumneavoastră, domnule profesor, elevilor?

Se întoarse către directoare.

— Aș vrea să văd și eu dosarul personal al domnului profesor și portofoliul didactic al dumneavoastră, zise, întorcându-se cu tot trunchiul către Adelin.

„Categoric, are ceva la coloană, nu-și poate roti gâtul, se îndoaie din mijloc, ca lupul", gândi Adelin.

— Desigur, dosarul de personal al domnului profesor este pregătit, uitați, se precipită directoarea. Domnule profesor, mergeți, vă rog, la fișetul dumneavoastră din cancelarie și scoateți dosarele de portofoliu, sper că aveți cheia, dacă nu, vă dau eu dublura de la mine.

134

COARNE DE Florin Giurcă

„Ca și când eu altă treabă nu am avut, decât să vă fac vouă hârtiile".

— Tocmai le-am dus acasă, voiam să mai adaug niște piese, îmi pare rău, dacă m-ați fi anunțat măcar cu o zi înainte, acum le-aș fi avut pregătite, zise.

Modreanu se răsuci cu tot trunchiul către directoare, „ca lupul", zise Zburlitu în sinea lui.

— Știați, doamnă director, că domnul profesor nu are nici măcar portofoliu? Sunt sigur că acasă aveți niște hârtii, domnule profesor, i se adresă inspectoa- rea, pentru prima dată, personal, dar pe mine nu mă interesează hârtiile dumneavoastră de acasă. Niște hârtii puse teanc, undeva, într-un colț al debaralei, sub teancul de rufe murdare date la spălat, nu se numesc portofoliu. Eu vreau ca portofoliul unui cadru didactic să respecte structura obligatorie postată pe site-ul Inspectoratului: mai întâi actele de studiu, diplome și foi matricole, certificatele de obținere a gradelor didactice, planificări anuale, semestriale, unitățile de învățare, toate cu ștampila școlii și semnătura directorului, spre neschimbare, teste inițiale, teste formative și teste sumative, fișele de lucru și toate celelalte adeverințe de la activitățile extra-curriculare de- rulate. Aveți așa ceva, domnule profesor? Eu mă îndoiesc că aveți, altfel, cu siguranță, mi l-ați fi prezentat.

După ce Corina Modreanu isprăvi explicațiile, în sala de consiliu a Liceului Tehnologic Sfântul Teodo-

sie se lăsă liniștea. Zburlitu realiză că stătuse tot tim- pul în picioare, nici măcar nu i se adresase invitația de a lua loc. Totul arăta ca și cum decizia în privința lui fusese deja luată mai înainte ca el să poată spune vreo vorbă și deci fusese convocat doar ca să i se comunice rezoluția Consiliului de Administrație. In- » »
spectoarea se întoarse din nou cu trunchiul către directoare și zise, după câteva clipe de tăcere

semnificativă:

— Doamnă director, eu mă aștept ca dumneavoastră, în Consiliul de Administrație al liceului, să luati o decizie înțeleaptă, care nu poate fi decât una singură. Nu am eu căderea să iau această decizie în numele Consiliului, nu fac parte din el, dar vă aștept, mâine dimineață, la biroul meu, cu hotărârea de suspendare a domnului profesor Zburlitu, până la momentul elucidării cauzelor care au produs evenimentele relatate de presă. Calitatea de dascăl nu este compatibilă cu astfel de expediții în zone insalubre și nici cu pozele de scandal publicate pe internet. în plus, experiența mea anterioară, avută cu soții Gavrilă, m-a făcut să devin extrem de sceptică, de suspicioasă și de prevăzătoare când vine vorba de viciile ascunse ale anumitor persoane. Eu nu mai vreau să trec încă o dată prin ce am trecut. Nici nu vreau să mă trezesc cu ziariștii la ușă, să mă întrebe despre profesorul Zburlitu dacă a fost sancționat pentru pericolele la care i-a expus pe

elevi. Auzi, să mă dea în judecată pe mine, doamna Gavrilă! Nu accept așa ceva.

— Dar, n-am înțeles, până la urmă v-a dat în judecată? Sub care motiv? Că doar nu avea niciunul. Toată lumea putea să vadă că nu avea deloc dreptate.

Corina Modreanu se ridică de pe scaun și rămase în picioare, cu capul în piept, sprijinindu-se cu mâinile de tăblia mesei.

„Categoric, are ceva la coloană!".

— Da, imaginați-vă că m-a dat în judecată. Bine, nu pe mine, personal, ci instituția Inspectoratului Școlar. Dar e ca și cum m-ar fi dat pe mine, pentru că eu reprezint Inspectoratul.

Directoarea oftă.

— De, fel de fel de oameni. Important e ca noi să reușim să ne păstrăm verticali. Mulțumim, încă o dată, doamnei inspector general Modreanu pentru sfaturile și observațiile domniei sale, extrem de pertinente, zise directoarea. Alina, încheie, te rog, procesul verbal al ședinței Consiliului de Administrație, menționând că domnul Zburlitu a fost suspendat de la catedră pe toată durata anchetei comisiei de specialitate și...

— Și a anchetei organelor în drept, interveni Modreanu. Dosarul se află deja în evidența Parchetului. Ieri am fost sunată de un domn procuror, Fabian Bi- bescu. Mi-a cerut detalii despre domnul Zburlitu. Adresă, loc de muncă etc. Am fost nevoită să i le dau, nu am avut încotro.

— Foarte corect, da, și a anchetei organelor în drept. S-a supus la vot și... se abține cineva? Este cineva împotrivă? Nu este nimeni. Cu unanimitate de voturi... ba nu, avem un vot împotrivă. Cu un singur vot împotrivă, Consiliul de Administrație al Liceului Tehnolo- gic Sântul Teodosie din Constanța hotărăște suspendarea din funcția didactică a domnului Narcis-Adelin Zburlitu, până la terminarea tuturor investigațiilor. Domnule profesor, de mâine sunteți în concediu fără plată. Și cu asta, ședința Comite... Consiliului de Ad- ministrație al Liceului Tehnologic Sfântul Teodosie a luat sfârsit. O zi bună la toată lumea vă

doresc!

*

17

Melc, melc, codobelc

în fața judecătorului Gherasim Andone, Fabian se prezentă destul de șovăitor, mult mai puțin incisiv decât se manifestase în timpul interogatoriului. Reușise să vorbească puțin la telefon cu Andreea și nu înțelesese mare lucru de la ea. Zicea că o să-i spună ea mai multe când or să se întâlnească. Adică ce să-i spună mai multe? De ce nu putuse să-i spună direct, la telefon? Voia să-l sune pe medicul curant, dar uitase s-o întrebe cum îl cheamă și ce număr de telefon avea. Trebuia să meargă cât mai curând la clinică să

stea de vorbă cu el. îndată după ședință. Stăteau pe holul judecătoriei, el, suspectul Strungaru, adjutantul Muscă și avocatul Barbăroșă, grupați toți în fața ușii sălii de ședință, fără a se privi unul pe altul. Se uita des la ceas și se învîrtea pe loc de nerăbdare. Ar fi vrut să-i lase acolo, în plata Domnului, și să fugă la Andreea.

La opt și cinci fu sunat de Ibadula, șeful de secție, care îl întrebă șoptit dacă plutonierul adjutant Muscă se află lângă el.

139

Confirmă, monosilabic.

— Muscă are asupra lui mapa cu cercetarea preliminară într-un caz de corupție în care este implicat avocatul Barbăroșă, continuă Anton Ibadula, cu același glas conspirativ. Am să te rog să preiei acest dosar și să te ocupi de el cu celeritate. Climatul politic actual nu ne îngăduie... cer de la tine maximă discreție.

închise.

Fabian tresări și se uită lung la Barbăroșă, care privea impasibil un poster ce îndemna la purtarea măștii, își întoarse apoi privirile către jandarm. Acesta din urmă avea într-adevăr o servietă, pe care o ținea, cu ambele brațe, strâns la piept. Se temu să-i ceară documentele de față cu avocatul. De altfel, nutrea bănuiala că Muscă însuși aștepta un moment favorabil ca să-i înmâneze dosarul.

La nouă și cinci fură chemați înăuntru. Judecătorul ascultă plictisit rechizitoriul, rostit searbăd, fără nicio intonație, fără să pună nicio întrebare. Abia la sfârșit făcu o remarcă, precum că „n-am înțeles nimic" sau ceva de genul acesta.

Dădu apoi cuvântul avocatului. Barbăroșă își drese glasul și își bombă pieptul și mai tare. Nu se zgârci la cuvinte, spre disperarea lui Fabian.

— Onorată instanță, am fost trezit din somn în di- mineața aceasta de către domnul procuror Bibescu, în mod intempestiv, și mărturisesc că nici eu nu am înțeles graba cu care domnia sa a cerut această audiere.

140

COARNE DE Florin Giurcă

Nu are absolut nimic pregătit. Nimic din rechizitoriul prezentat nu-1 asociază pe clientul meu cu această... nu știu cum s-o numesc, deoarece nu am niciun indi- ciu că ar fi vorba despre o crimă. Cel puțin, nu încă. Unde este expertiza laboratorului criminalistic? Unde este opinia legistului? Domnul procuror confundă, din eroare, persoana salvatorului cu aceea a agreso- rului, o eroare judiciară naivă și intrată în analele ju- risprudenței. Simplul fapt conjunctural, acela că clientul meu se afla la momentul respectiv în apropierea Cazinoului, a fost pentru domnul procuror Bibescu un indiciu suficient al vinovăției sale. Nimic mai neade- vărat. Onorată instanță, cer să nu luati în seamă cere- rea de deschidere a urmăririi penale pe numele domnului Strungaru și, pe cale de consecință, să nu aprobați cererea domnului procuror privind arestul preventiv pentru treizeci de zile. Vă mulțumesc!

Sentința veni pe loc și fu una la care toate părțile ar fi trebuit să fie mulțumite.

— Se încuviințează începerea urmăririi penale în cazul Camelia Rusu și plasarea inculpatului

Strungaru Cristian sub control judiciar, cu interdicție de a părăsi localitatea de domiciliu timp de 30 de zile. Cu drept de recurs.

Se întoarse către procuror:

— Vă rog, pe viitor, să vă luați în serios atribuțiile. Nu accept fapte lipsite de logică sau de explicație cre-

dibilă. Nu suntem în Zona Crepusculară. Ce înseamnă „os, posibil peroneu de cal, înfipt în vagin"? Aveți raportul legistului și așa scrie în el? Hai, să fim serioși. Aveți noroc că nu voi fi tot eu în camera preliminară. Legea îmi interzice.

Fabian înghiți în sec, salută și făcu stânga-mprejur. în dreptul ieșirii, calea îi fu barată de plutonierul-ad- jutant, care îi întinse un plic sigilat, cu mențiunea *Secret.* îl luă, îl privi atent pe ambele părți, apoi îl introduse în servietă, privindu-1 fix în ochi pe plutonier. Citi pe fața jandarmului o umbră de îndoială, de nemulțumire. Ar fi vrut să-i promită că de acest caz se va ocupa cu mult mai multă atenție, dar nu putu. își feri privirea.

— Știu despre ce e vorba, mi-a spus Ibadula.

Se despărți de Muscă în grabă. Peste patruzeci de minute bătea la ușa rezervei unde era internată Andreea.

— Ce faci, pui? Cum te simți?

își trăsese un scăunel lângă capul ei și o cerceta cu privirea. Foarte palidă.

— Am pierdut sânge, zise. Destul de mult. Perfuzii, antibiotice, alea, alea. Știi cum e. Acum e mult mai bine. Doctorul Stelian Cârstoiu, vezi că e

în cabinetul lui acum. Si să-mi zici si mie ce ti-a zis. Mie n-a vrut să-mi > » »
spună nimic. Și, pui, adăugă ea la sfârșit, când el se ridică de pe scaun: foarte dureros.

Fabian aproape că alergă pe coridoarele spitalului, întrebând în stânga și în dreapta de cabinetul docto-

rului Cârstoiu. Când, în cele din urmă îl găsi, ciocăni în ușă și nu primi niciun răspuns. încercă clanța, ușa era încuiată cu cheia. Simțea cum cămașa i se lipește de spate de transpirație. De câte ori era impacientat, nerăbdător sau nervos pățea asta. Citi pe ușă numărul de telefon al doctorului și sună. Spre marea lui ușurare, doctorul răspunse. Se prezentă.

— Domnule Bibescu, zise o voce care i se păru nedrept de iritată (oare de ce?), soția dumneavoastră a avut noroc cu carul. S-a prezentat cu plagă înțepată în zona inghinală, practic doi milimetri au lipsit ca floarea vaginului ei să fie ruptă, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun. Cu ce v-ați jucat, Dumnezeule? Vai, vai, oamenii din ziua de azi! S-a stricat lumea de tot! Nu mai e de trăit pe pământ.

Și închise, fără să aștepte vreo reacție din partea lui Fabian.

Alergă din nou la Andreea, de data asta cuprins de un sentiment confuz. O găsi moțăind, cu o carte pe piept.

— Ei, ce a zis?

își trase scăunelul la marginea patului.

— Pui, tu mi-ai spus tot ce știai? Ce s-a

întâmplat, de fapt? Doctorul zice că te-ai înțepat în ceva.

Andreea făcu ochii mari.

— Adevărat? înțepat?

Tăcu și se uită în tavan clipe în șir.

143

— Da, am simțit o înțepătură, dar n-am știut atunci ce s-a întâmplat. Extrem de dureroasă, ca un fier înroșit în foc. Pur și simplu, m-am speriat și am sărit în sus de pe veceu și am văzut că sunt plină de sânge acolo, jos. Și atunci am crezut că s-a rupt ceva în mine și am sunat la urgență, știi.

— Adică, erai pe veceu?

— Da, de parcă n-ai ști... toată baia era plină de sânge. Ah, ce coșmar...

Fabian se retrase, luându-si la revedere de la soție. Citise pe telefon un mesaj nou pe watsapp, de la medicul legist. Mesajul suna așa:

„Asta e minunea pe care am găsit-o în pizda Cameliei. O suliță de material organic, lungă de patruzeci de centimetri și groasă pe alocuri de un centimetru, dar neuniform. în capăt are vârf de săgeată. Habar n-am ce rahat mai e și chestia asta!" Sub mesaj urma poza, în poză, o săgeată albă, cu vârf extrem de ascuțit, un fel de harpon în toată regula.

Fabian băgă telefonul în buzunar și, practic, o luă la goană pe coridoarele spitalului. Trebuia să-l ia pe Laur de la grădi. Demară în trombă și o luă pe strada Soveja fără să fie atent unde merge. Nu acordă prioritate unui Audi cu numere de București și se alese cu un potop de înjurături. La

volan era o femeie. Diferențele dintre sexe se șterg, îi trecu prin minte. După cinci minute de șofat, își dădu seama că o luase în

direcție inversă. întoarse la primul giratoriu și făcu slalom de pe o bandă pe alta, în mod inutil. Fu nevoit să oprească la semafor, în spatele unei coloane de mașini lungă de o sută de metri.

Când ajunse la grădiniță, Laurențiu stătea singurel în camera de așteptare, într-un fotoliu. îl văzu pe Fabian și se aruncă de gâtul lui.

— Acvariu! Acvariu! se rugă el.

O luă la vale pe bulevardul Tomis, de data asta fără grabă, avea copilul lângă el. în fața Tribunalului Constanța făcu giratoriul și o luă pe strada care cobora în pantă accentuată, paralel cu portul, până la terasa The View. Parcă acolo, lângă roata verticală și plecară amândoi către Cazinou. în trecere, puștiul se zgâi îndelung la imensul carusel. „Nici gând, amice! Nu până când vei face șapte ani", îi ghici Fabian gândul. Dar știa că nu-i va rezista rugăminților mai mult de o săptămână.

Intrară în semi-întunericul din interiorul Acvariu- lui și își începură tăcutul periplu prin fața vitrinelor luminoase. Laurențiu se străduia să descifreze inscripțiile și uneori chiar le brodea binișor, dar Fabian nu era sigur dacă băiatul lui chiar învățase să citească, sau pur și simplu memorase numele peștilor. Ambele variante erau bune, își zise. In dreptul anghilei, apăsat de o întrebare, scoase telefonul din buzunar și redes-

chise mesajul legistului. Făcu zoom pe fotografia aceea și se uită îndelung la ea, studiindu-i detaliile de la am-

bele extremități. Auzi pași în spatele lui și o voce răgușită de fumător, care rosti:

— *Caseolus calculus,* as zice.

— Poftim?

— Ah, să mă prezint: sunt profesor Doru Calinic, cercetător biolog la Acvariul din Constanța. V-am văzut peste umăr fotografia la care vă uitați și mărturisesc că rareori am avut plăcerea de a întâlni persoane pasionate de minunile naturii, asa că mi-am luat îndrăz- neala de a vă inoportuna cu intervenția mea.

Fabian se întoarse cu lentoare către bărbat și-l privi uluit.

— Poftim? repetă. Apoi își ceru scuze. Fabian Bibescu, zise. Știți cumva despre ce e vorba în fotografia asta?

Calinic luă telefonul în mâinile sale, își puse ochelarii de citit pe nas și zise:

— Secțiunea distală rotundă, forma corpului ușor tronconică, curbura mică, vârf în formă de lopățică. Aparține genului *Caseolus.* M-aș hazarda mai exact: *Caseolus calculus.*

— Ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu? N-am mai auzit de așa ceva până acum.

— Melci, dragă domnule! Melci. In timpul împerecherii, este cunoscut din antichitate faptul că melcii trag unii în alții cu săgeți de amor. Li se spune chiar așa, „Iove darts". Sulițe amoroase.

Sunt din sidef, materia-

COARNE DE

Florin Giurcă

Iul calcaros din care sunt făcute cochiliile gasteropodelor. Nu se rănesc grav, ba chiar au efectul unui aport substantial de calciu. Dar sunt aruncate cu o forță » > foarte mare, uneori pot străbate corpul partenerului și pot ieși prin partea cealaltă. Sunt un fel de daruri din dragoste, am putea zice. Drăguț, nu?

Cercetătorul se îndepărtă cu pași săltăreți, lăsând în urma lui un discret parfum de tabac.

— Și cât de mari sunt săgețile astea? îi strigă în urmă Fabian.

Calinic întoarse capul când fu aproape să dea colțul: — Ei, cât să fie? După dimensiunea melcului, de la un milimetru până la doi sau trei centimetri, dar astea sunt specii tropicale rare. De regulă, a zecea parte din lungimea piciorului. Dar pot exista și mai mari. S-au văzut cazuri în care...

Biologul dispăru definitiv din vedere și ultimele sale cuvinte nu se mai auziră.

Fabian rămase încremenit, cu telefonul în mână, ui- tându-se aiurit la poza cu sulița de sidef. Când își reveni, tresări de spaimă. Laur lipsea. O luă cu pași repezi pe coridorul circular, nu avea unde să dispară, băiatul nu se îndepărta de obicei de el. Și, după curbura zidului, îl găsi. Se uita ca hipnotizat la bazinul cu languste.

Se îndreptară spre ieșire. înainte de a părăsi clădirea, dădu nas în nas cu același Doru Calinic. Când îl

văzu, biologul se opri câteva clipe din drumul lui și-i aruncă peste umăr lui Fabian:

— Doar pentru curiozitatea dumneavoastră: s-au descoperit în ultimii ani exemplare gigantice de melci fosili în apele Mării Moarte. în câteva dintre fosile s-au găsit lănci pregătite de lansare de, țineți-vă bine, patruzeci de centimetri!

— Și acești melci pot fi întâlniți și la noi?

— Dragă domnule, acești melci sunt fosili, ei sunt morți! Cochiliile lor sunt mari ca niște ouă de dinozaur, chiar au fost confundați la început cu ouăle de dinozaur. Dar sunt melci. Si sunt morti de un milion > »

de ani, domnule. Specia a fost numită *Helix Jerusalema,* că a fost găsită lângă Ierusalim, după cum bine v-ați dat seama. O zi frumoasă vă doresc!

Fabian se îndreptă cu pași șovăitori către mașină, ținând copilul de mână. Cu fiecare noutate pe care o afla, simțea că se afundă tot mai adânc în beznă. Ajunse acasă la patru după amiaza. își aruncă servieta pe jos, între raftul cu cărți și perete. Scoase din frigider friptura pe care o lăsase Andreea cu două zile în urmă și încălzi o porție la microunde, pentru Laur. Lui nu-i era foame. își desfăcu o sticlă de bere și ieși pe balcon. Voia să simtă răcoarea serii pe piele și în oase. Se îmbibă lacom de lichidul rece, era ca un burete deshidratat. într-un târziu, se ridică cu greu din șezlong și merse la veceu. Se descheie la pantaloni, își lăsă chi-

loții jos și puse mâna pe penis. în clipa în care jetul porni, mâna îi fu cuprinsă de o tresărire violentă și împroșcă toți pereții cu urină. Din veceu, din gaura de evacuare, un melc gigantic, gros cât pulpa lui, fără casă, se scurgea afară lent, pe piciorul musculos ca o limbă fiartă de vită, fixându-1 de la înălțimea ochilor bulbucați cât două cepe. Sub buza inferioară, pulsând, se ivi un punct alb, strălucind ca o perlă.

18

Bulevardul Mamaia

In sediul partidului Uniunii Salvăm România, aflat la etajul întâi al unui imobil cu toate balcoanele vopsite într-un albastru ca cerul, de pe bulevardul Mamaia, un bărbat rotofei, nu foarte înalt de statură, cu barba scurtă „de două săptămâni", cum îi plăcea să spună, stătea la masa de consiliu, în fața unui laptop si citea știrile zilei. Prin usa întredeschisă de la balcon » 1 1
intra un discret miros de fum de tutun. Bărbatul se răsuci la un moment dat (ușa se deschidea fix în spatele lui) și strigă:

— Mai trage și tu ușa aia, Prunela, că intră tot fumul aici și cine vine o să zică de noi că ne facem de cap. Nici mască nu purtăm, ba mai și fumăm în interior.

Usa de la balcon se deschise ceva mai mult si în ea » »
apăru jumătatea din stânga a bustului unei femei incredibil de corpolente. Jumătatea cealaltă a corpului, cea de care era atașată mâna care ținea țigara, rămăsese afară, la aer.

— Dar cine să zică, tu, nu-s ai noștri? Felix? Ana- Maria? Semiran? Și ei fumează. Și până la șase, când începe ședința de BJ, mai e o juma' de oră.

Bărbatul se ridică iute de pe scaun și montă un telefon mobil în suportul ancorat de marginea

mesei cu o menghină. Aprinse apoi un videoproiector și pe unul din pereții încăperii apăru o fereastră luminoasă în care se putea vedea desktopul de pe laptopul lui.

— Așa. Ședința Biroului Județean va fi transmisă live, comentă el, cu voce tare, ca să fie auzit de pe balcon. Dar înainte de ședință o să vină un consilier de la PNL, trebuie să pice dintr-un moment în altul.

— Cine, tu? se auzi întrebarea de pe balcon. Moțiu? Tu l-ai chemat?

— Nu, Prunelo, Stelian Ghiță. M-a sunat azi să mă întrebe dacă ne mai interesează sprijinul lor pentru proiectul reabilitării străzii Ștefan cel Mare.

Femeia stinse chiștocul într-una din cele șapte sau opt scrumiere așezate în tot locul pe balcon și își făcu apariția în birou.

— Aha. Mă întreb, oare ce vrea în schimb? Nu cumva să-l sprijinim pe candidatul lor la primărie?

— Ha, ha, ha, ba bine că nu.

— Totuși, ar trebui să știe și el că o stradă pietonală e prea puțin pentru un candidat la primărie. Iar noi, n-am hotărât așa? Mergem cu Stănică al nostru până în pânzele albe. Chit că vom pierde jumătate din alegători. Asta nu e negociabil.

151

COARNE DE Florin Giurcă

Femeia corpolentă se răsturnă într-un scaun pivo- tant, în fața mesei de la prezidiu, așezată perpendicular pe cealaltă, a membrilor Biroului, dar nu zăbovi prea mult timp în poziția aceea. Sună soneria interfo- nului, tare si insistent.

— Mă duc eu, zise femeia și se ridică, ajutându-se de forța brațelor, din scaunul care făcu, din

inerție, o tură completă în jurul axei. Și așa vreau să mai slăbesc.

Prunela merse cu pași legănați, nu foarte iute, până la butonul care declanșa deschiderea ușii de la intra- rea în bloc. Apăsă și rămase așa, ascultând pașii care urcau treptele până la etajul întâi. Urmă un moment de nehotărâre, apoi un ciocănit în ușă.

— Intrați, e deschis! strigă Prunela.

Stelian Ghiță, un bărbat subțirel, cu o aparență de intelectual bine crescut, cu ochelari și părul grizonat tuns scurt, intră și rămase în prag, ștergându-și îndelung tălpile pantofilor de covorașul îmbibat cu dezinfectant. Pe față avea o mască albastră.

— Bună ziua, nu dau mâna cu dumneavoastră! Avocat Stelian Ghiță sunt, din partea Partidului Național Liberal. Consilier municipal. Să trăiți, domnule președinte Romulus Brezoi!

— Bună ziua și luați loc, domnule consilier, strigă președintele BJ, din capătul celălalt al camerei. Dumneaei este colega noastră, Prunela Ion, vicepreședinta organizației Constanța. Noi urmează, în câteva mi-

nute, să începem ședința Biroului Județean. în cazul în care ați dori să participați... Nu că am avea noi cine știe ce secrete, dar știți, statutar, nu...

— Ah, nici vorbă, o să fiu scurt, zise Ghiță, mă grăbesc și eu că am o întâlnire cu un client, profesorul Zburlitu, poate ați auzit de el, de la

Liceul Teodosie.

Președintele organizației județene a USR tastă ceva la laptop și pe proiector apăru numaidecât imaginea articolului din ziarul local, cu cei doi elevi surprinși noaptea la Cazinou.

— Ah, da, tocmai citeam ceva despre el când ați ajuns, confirmă Romulus. Nostimă întâmplare. Și, uite așa, ajunge Cazinoul nostru, din nou, pe prima pagină a ziarelor. Ca exemplu de „așa nu".

— Corect, sublinie Ghiță. Și pentru ca să se vadă limpede de către toată lumea unde ne-au dus cei treizeci de ani de guvernare locală a PSD-ului.

— Dacă nici exemplul Cazinoului nu mai este elocvent, mă întreb cât ar mai trebui să înhațe ăia de la PSD ca să se dumirească lumea, interveni și Prunela, care își reluase locul în scaunul pivotant.

— Normal. Numai că, de data asta, continuă avocatul, lucrurile au degenerat într-o direcție tare urâtă. Cazinoul a ajuns nu numai o clădire inestetică și inutilă, ci și un real pericol public. Știu din sursă sigură, de la unul dintre cei doi elevi, că a văzut înăuntru niște lucruri de coșmar. Cred că aici s-ar putea filma un

film horror clasa întâi. Nu vă pot povesti acum, nu avem timp. Ceea ce vreau să vă rog, și pentru asta am venit, este următorul lucru: la proxima ședință de Consiliu Local, noi, liberalii, intenționăm să depunem un proiect de hotărâre prin care să aprobăm finanțarea unei filmări independente și obiective în interiorul Cazinoului. Să filmeze nu doar ce vor cei de la Primărie să arate, ci ceea ce

ar putea vedea un vizitator oarecare. Cu sprijinul USR, nu mă îndoiesc că proiectul nostru va trece de votul plenului. Cu îngăduința dumneavoastră, vă las aici, pe masă, draftul nostru de proiect de hotărâre, să-l supuneți atenției Biroului Județean. Vedeți în document dotările tehnice necesare și remunerația operatorului. Chestii modice: o cameră profesională, o dronă, lucruri care nu trec de câteva mii de lei. Maxim zece. Plus că se pot reutiliza și în alte scopuri. Ne-am gândit la o dronă tocmai ca să nu punem în pericol sănătatea operatorului. Ah, am uitat ce era mai important: considerați proiectul dumneavoastră intitulat „Reabilitarea centrului comercial - strada Ștefan cel Mare" aprobat deja! Mâine, la ședința de Consiliu Local, va fi votat.

Consilierul Ghită Stelian se ridică si întinse mâna , »
către Romulus Brezoi, dar și-o retrase imediat.

— Nu ne strângem mâinile, am uitat!

— Dar rămânem prieteni! Cele bune, și mulțumim pentru sprijinul în chestiunea Ștefan cel Mare.

154

COARNE DE Florin Giurcă

— Și eu mulțumesc! O zi bună în continuare. Găsesc singur ieșirea. Pa!

Coborând scările, avocatul Ghiță se intersectă cu doi bărbați si o femeie care tocmai intraseră în bloc.

Cei trei intrară apoi în sediul USR, fără să mai sune la ușă. După un schimb de saluturi și de amabilități, Pru- nela luă cuvântul.

— Avem astăzi pe ordinea de zi, așa cum era anunțat, aprobarea a două adeziuni noi la partid, organizarea înființării filialei Negru Vodă, stabilirea responsabilului cu campania electorală pentru alegerile locale...

— Tot trebuie să ieșim în stradă și să strângem semnături? interpelă unul dintre cei prezenți.

— Da, din păcate, răspunse Romulus, dar numărul de semnături necesare s-a diminuat. Vă spun îndată câte trebuie... Dar eu zic s-o lăsăm pe Prunela să termine ce avea de zis, și după aceea, la punctul respectiv, o să vă informez ce avem de făcut.

— Iar la punctul „diverse", reluă Prunela, avem o propunere de Hotărâre de Consiliu Local, pe care tocmai ne-a adus-o cineva de la liberali, e vorba de aprobarea unei finanțări pentru o filmare independentă la Cazinou, asta în schimbul susținerii de către PNL a proiectului nostru pentru strada Ștefan cel Mare. Hai să vă citesc textul Hotărârii, fiindcă tot suntem aici. Bla, bla, bla... O cameră video „Camera video sport

Gopro MAX 360, 5.6K", la prețul de 2600 lei, o dronă „Yuneec Typhoon H Hexacopter pachet cu baterie extra", la prețul de 5500 lei și manoperă operator 1900 lei. Total, 10.000 lei.

— Ce înseamnă „filmare independentă"? întrebă cineva din asistență. >

— Felix, persoana care a venit de la liberali, consilierul Ghiță, a zis că ei vor o filmare necenzurată de primărie. Una care să arate la public toate mizeriile dinăuntrul Cazinoului.

— Asta, interveni Romulus, ar putea fi folosită

și de noi în campania electorală. Eu susțin ideea.

— Ok, supunem la vot. Voturi împotrivă? Se abține cineva? Cu unanimitate de voturi, se aprobă susținerea proiectului Partidului Național Liberal pentru filmare independentă la Cazinou. Trecem la următorul punct de pe ordinea de zi. Avem două adeziuni noi, una de la un navigator, Mario Năstase și cealaltă de la un IT-ist, Virgil Florea. Aveți aici, pe proiector, CV-urile lor...

19

Terasa Zorile

Adelin găsi cu greu un loc de parcare, strecurându-se printre furgonete și SUV-uri. Inaintă riscant, lăsând în stânga sa hotelul Traian și în dreapta barul Irish Pub, până când ajunse în capătul dinspre faleză al fundăturii, unde începea brusc malul și de unde se lua tiro- liana Extrem Zipline, care cobora până la plaja Never Sea. Lăsă mașina cam într-o dungă, încercând, pe cât se putea, să nu blocheze autoutilitara cu macara a Primăriei, pe care o găsea cu regularitate când avea treabă la Inspectorat, parcată aici. Ocoli

terasa Zorile, în care erau doar doi sau trei clienți așezați la mese, păstrând distanța socială regulamentară. După nici cinci minute de mers pe jos, ajunse la Inspectoratul Școlar, o vilă impozantă, cu vedere către faleză, pe latura dinspre oraș a străzii Mihai Eminescu. Avea în mână o folie făcută sul, în care se afla o singură foaie de hârtie. Urcă scările de marmură, intră înăuntru și găsi, din fericire, pe cineva la Registratură. întinse folia.

157

COARNE DE Florin Giurcă

— Pentru dosarul de gradul 2, zise. Adeverința cu calificativul.

Se întoarse pe călcâie și ieși rapid din Inspectorat, de îndată ce primi numărul de înregistrare, nevrând să riște să dea nas în nas, pe coridoare, cu doamna inspector Modreanu. Ar fi fost ultima persoană cu care i-ar fi plăcut să se întâlnească.

Când ajunse din nou la capătul din sud al străzii Eminescu, se auzi strigat din spate.

— Hei, bună ziua, unde mergi așa grăbit? Nu mai vezi lumea pe stradă?

Vocea feminină i se păru foarte cunoscută, dar nu îndeajuns ca să o identifice de la început. întoarse capul, surprins să o vadă în urma lui, la vreo zece pași, pe asistenta doctorului Strungaru.

— Ah, Amalia, bună ziua! zise, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet cu gura până la urechi. Ce mă bucur!

Chiar se bucura.

— Am lăsat la Inspectoratul Școlar adeverința cu calificativul parțial pe anul curent, pentru dosarul de gradul II. Din fericire, am primit-o înainte de... înainte de a fi... în fine, e Foarte Bine.

Dar scuză-mă că te plictisesc cu problemele mele.

— Ba nu, deloc! răspunse Amalia, întorcându-i un zâmbet stomatologic perfect. Hai că merg și eu tot în direcția aia. Ce ziceai?

O echipă de muncitori cu salopete portocalii îm- prejmuiseră o porțiune de stradă și spărgeau asfaltul

cu un picamer. Cei doi ocoliră prin praf și moloz, apoi escaladară o pasarelă peste un șanț adânc, în care se vedeau niște țevi negre.

— Hei, las-o mai ușor! sări Adelin, prinzând-o iute de antebraț, în clipa în care Amalia se dezechilibră pe tocuri. Ești în regulă? Te grăbești? continuă el, văzând că nu primește niciun răspuns. Vrei să bem un suc la terasă?

Tânăra zâmbi și aprobă din cap. Intrară în terasa Zorile și luară loc la una dintre mese. Adelin își scoase pachetul de țigări și bricheta și le întinse, cu un gest curtenitor, către Amalia.

— Fumezi?

— Mulțumesc, nu! Dar e ok, mai trag și eu câte una, la petreceri.

Adelin zâmbi. Albastrul mării și al cerului aveau un efect liniștitor, compania tinerei îi făcea bine. O atinse cu mâna pe braț, când de masa lor se apropie un chelner.

— Ai luat micul dejun? Eu aș mânca ceva.

Comandă un platou cu sendvișuri și un vin alb, sec.

— Să fie de la frigider, ceru.

Apoi, către Amalia:

— Fii atentă, o nouă escrocherie: te duci la un

bătrân senil și-i spui: „dă-mi tu o sută de lei, că după aia eu îți dau 60 înapoi și eu rămân cu 40. Tu primești mai mult ca mine, înțelegi? Ești în avantaj față de mine.

159

COARNE DE Florin Giurcă

Poți să faci ce vrei cu banii ăia, să-i investești, sunt ai tăi. Dar sfatul meu e să-ți faci vărsăminte pentru fondul de pensie. Și bătrânul senil, știi, uită că suta aia de lei a fost la început a lui și că, de fapt, cei 60 primiți înapoi sunt parte din banii lui, iar pe ceilalți 40 i-a pierdut definitiv.

— Mi se pare interesant ca idee, nu știu însă cu cine ar putea să meargă schema asta, comentă Amalia. Poate dacă moșul ar fi, într-adevăr, senil de tot, caz în care, cine i-ar lăsa banii pe mână?

— Stai, că n-am terminat, continuă Adelin. Escrocul vine ulterior la moș, să zicem cam după o săptămână. Te-ai fi așteptat că, știi tu, cuprins de remușcări, vrea să-i dea bătrânului banii înapoi. Ei bine, nu, că atunci n-ar mai fi escroc. El sună la ușă și spune: „scuză-mă că par insistent, dar îți mai aduci aminte că ți-am dat săptămâna trecută 60 de lei? Ah, am o problemă urgentă și îmi trebuie banii ăia înapoi. Când mi-i dai?"

Amalia izbucni în râs, lăsându-și capul pe spate, pri- vindu-1 pe Adelin printre gene.

— Hai, că asta-i prea gogonată! M-ai făcut să râd.

Adelin zâmbi strengărește și luă cu delicatețe de pe platou un sendviș cu unt și icre de Manciuria. Mușcă, mestecă cu gura închisă, mustăcind și privind-o la rândul lui pe Amalia pe

sub gene.

— Ce-ai zice dacă ți-aș povesti că pățania asta mi s-a întâmplat chiar mie?

160

COARNE DE Florin Giurcă

Fata se opri din râs și îl fixă două secunde pe profesor cu privirea. Un sentiment cu totul nou, unul de admirație pentru bărbatul care știa să fie, în același timp, interesant și fermecător, fără a fi grobian în sex- appeal, precum Cristi Strungaru, îi încălzi sufletul.

— Prin anii 2000 aveam o afacere privată. Trebuie să-ți spun că eu nu am fost profesor de la început, eu sunt inginer electronist la bază. Dar după ce afacerea aia s-a închis definitiv din cauza crizei, în 2009, m-am recalificat și am devenit profesor. Dar în 2002, afacerea mergea încă bine. O rudă apropiată, de gradul IV, să-i spunem... dă-mi un nume de femeie cu L...

— Lavinia? Lucia? Lucretia? J

— Asa, Lucretia, numai... care Lucretia? Că sunt două. Una a trăit în Roma antică, pe vremea regalității și a rămas în istorie ca un simbol al purității și intransigenței morale, iar cea de-a doua, Lucretia Borgia, a trăit în Renaștere și i s-a dus buhul pentru mașinați- uni politice și fapte perverse de alcov. O să-i zic deocamdată, simplu, Lucreția, rămânând să alegi tu care din cele două se potrivește mai bine. Deci, vin la mine, într-o bună zi din 2002, Lucreția împreună cu soțul ei, navigator. Și, fără prea multe ocolișuri, cei doi intră în subiect și îmi explică motivul vizitei:

„Dragă Adelin, uite, Gigei (nu-1 cheamă în

realitate așa, dar fiindcă am început să dau nume conspirative, să-i zicem acum Gigei) este navigator și nu prea găsește

de lucru cu contract, că companiile alea sunt ale unor capitaliști veroși, vor numai muncă la negru, să câștige numai ei, ei, și salariaților, dacă se poate, să nu le dea nimic. Și vrea și el (Gigei) să-și strângă ceva vechime pe cartea de muncă..."

— Aha, m-am prins, zise Amalia, voia să-1 angajezi fictiv.

— Exact. „Și-ți dăm noi banii pentru vărsămintele la buget, după aceea. îmi spui cât și eu ți-i dau lună de lună", a adăugat imediat Lucreția. Și fiindcă eu eram, ca orice patron, și salariat în același timp, mi-am redus salariul meu scriptic cu o sumă, am zis: hai să-i fac amărâșteanului de navigator un salariu simbolic, minimul pe economie, să zicem o mie de lei. Așadar, mi-am redus salariul cu o mie și i-am făcut contract lui Gigei pentru aceeași sumă. Mă urmărești? Eu încasam lunar același salariu, pentru că dacă scazi și aduni în același timp 1000 de lei, tot atâta dă.

— Da, dar... vărsămintele...

— Exact. Vărsămintele. Acum, ale mele deveniseră mai mici cu 40% din mia aceea, adică cu patru sute de lei, bani care se duceau în contul lui Gigei. Ai putea zice: bine, pe de altă parte, nu-ți dădea cei 400 de lei în mână, la negru? Răspunsul este: nu. Conjuncția copulativă „și" din fraza „Și-ți dau eu banii pentru vărsă- minte după aceea" s-a rupt, lăsând cei doi termeni ai

înlănțuirii temporale (întâi tu verși 400 de lei la buget

și după aceea eu ți-i înapoiez) în aer. Practic, nu am văzut niciun ban înapoi.

— Păi și cum, ție ți-a convenit să-i plătești șapte ani câte patru milioane de lei pe lună cumnatului? Că bănuiesc că asta erau cei doi pentru tine, dacă zici că erau rude de gradul patru. Soția nu are cumva o soră?

Adelin își umplu paharul cu vin și gustă cu buzele țuguiate, plescăind din gură.

— Fosta. Stai să vezi. Timpul a trecut și eu am uitat cu totul de contractul lui Gigei. Contabila își făcea treaba, eu luam banii de la casierie, ea plătea regulat sumele la bugetul asigurărilor sociale, la șomaj, sănătate și tot tacâmul.

— Și impozitul de 16%.

— Exact. Și impozitul de 16%. După un timp, firma mea a început să meargă din rău în mai rău, dovadă a strălucitului meu management. Criza anului 2008 i-a dat lovitura de grație. în 2009, firma mea a intrat în faliment. Lichidatorul judiciar a dispus plata ultimelor salarii neplătite către salariați, incluzându-1 aici și pe Gigei, că lichidatorul nu avea cunoștință de înțelegerea dintre noi. Bun... între timp, însă, navigatorul, care își investise banii câștigați pe mare în terenuri și utilaje agricole, și-a clădit o prosperă fermă de trei sute de hectare pe la Adamclisi, cu tractoare și combine și, desigur, un conăcel cochet, cu o curticică din aceea simpatică, de două hectare împrejur, împrejmuită de

un zid de BCA înalt de doi metri și jumătate. Asta, ca să nu-1 prade hoții.

— Aha. Și atunci s-a gândit: hai să-i dau banii amărâtului de cumnat, banii pentru acele vărsăminte pe care mi le-a făcut vreme de șapte ani?

Adelin gustă din nou din pahar și făcu o strâmbătură discretă. „Nu prea mă împac eu cu soiul acesta de vin, dar după icre, merge", își zise în gând.

— He, he, așa am crezut și eu când am primit e-mailul de la Lucreția. Că vrea să îmi ceară numărul »
de cont. Dar nu. Uite ce mi-a scris!

Adelin deschise mobilul, baleie cu degetul niște ecrane și la un moment dat se opri și începu să citească:

„Buna seara. Te rog sa-ti amintești ca Gigei a fost angajat intr-o perioada la firma ta si atunci te-am întrebat cine ia salariul lui, iar răspunsul tau a fost f sincer: ca tu il iei. Acum, nevasta-ta spune ca tu ai dat bani din buzunarul tau pt Gigei - adica pt toate contribuțiile reținute pt stat... O singura întrebare am la tine si te rog sa răspunzi cu DA sau NU: la firma voastră impozitele si contribuțiile la pensie, sanatate, ... Erau mai mari decât salariul brut ???????. Atât sa-mi răspunzi, te rog frumos."

— Cum adică? întrebă Amalia. Ce importanță are cât sunt vărsămintele, din moment ce tot banii tăi erau? Hai, că asta chiar e de domeniul science-fiction-ului.

— Ei, n-aș zice. Dimpotrivă, sunt lucruri reale, întâmplate în zilele noastre, cu personaje neaoșe, români. Deci, eu o iau frumos, îi explic pe îndelete, ca la catedră, că doar sunt profesor, ce pușca mea.

„Cum adică, i-am răspuns, vrei să spui că eu am câștigat ceva din afacerea asta?"

Răspunsul Lucreției nu s-a lăsat mult așteptat. Ba chiar a venit foarte repede, fusese scris la nervi, furibund, dovadă abundența de greșeli gramaticale:

„inca se pare ca te ascunzi cu privire la Întrebarea „ cine a castigat „ ! Sigar ca TU ai castigat pt ca daca puneai deoparte salariul primit in plus ai fi putut sa-ti acoperi cu vârf si indesat diferența de pensie.....

Continui sa afirmi cu mare nerușinare ca ati plătit din buzunarul vostru contribuțiile angajatilor factivi - de parca n-ar sti si cel mai prost țăran ca toate contribuțiile se opresc din salariul brut iar netul ramane in mana angajatului!!!!!. Te rog frumos sa termini cu escrocheriile cu sulfareniile si cu minciunile ordinare ca nu au decât un singur efect: dușmănie veșnică !

nu mai exista rușine ??? ori nici nu a existat vreodată ????"

Terminând de citit, Adelin se opri și puse telefonul jos. îi lăcrimau ochii și îl usturau de la atâta citit din ecranul de buzunar. O privea pe Amalia și își dădea seama, vag, prin aburii alcoolului, că fata asta, deși nu avea nicio datorie sentimentală față de el, empatizase simplu și adevărat cu necazurile lui.

— Discuțiile nu s-au oprit aici, dar îți dai seama singură că tonul Lucreției a coborât la cote din ce în ce mai joase. In fine, nimic nou mai departe.

— Păi si cum s-au terminat toate astea? Lucretia t >

asta părea a fi sincer convinsă că are dreptate. Mie așa mi s-a părut. Puțin aiurită logica ei, adică nu puțin, ci întru totul, dar mi s-a părut, din mesajele ei, că femeia asta chiar credea că are dreptate.

Adelin zâmbi.

— Da, asta e problema. Unele persoane sunt, în strâm- bătatea logicii lor, așa de convinse că au dreptate, încât nu-și pot schimba părerile în vecii vecilor. Să fie din cauza orgoliului de a recunoaște că au greșit? Sau pur și simplu e obtuzitate, îngustime a viziunii? Eh, astea sunt eufemisme, termenul potrivit este prostie.

— Nu știam că ești căsătorit, zise ea pe neașteptate. Cum o cheamă pe soția ta? Cu ce se ocupă?

Bărbatul își feri privirea și se scotoci în buzunar după un pachet mototolit de țigări. Scoase una, o duse la gură, apoi se răzgândi.

— Ah, Nora? Nimic... Hai să zicem că, urmând exemplul soră-sii, și-a găsit un viitor mai bun alături de un navigator. Sau cel puțin așa speră.

Tăcu, iar liniștea stânjenitoare care se așternu între ei mai fu întreruptă doar de chelnerul care veni să lase nota de plată.

20

Strada Arhiepiscopiei

Pe treptele catedralei Sfinții Petru și Pavel, aflată în proxima vecinătate a Cazinoului, precum și pe o bună parte a străzii Arhiepiscopiei, vreo sută și ceva de credincioși, cu măștile la gură, ascultau Sfânta Liturghie la boxa așezată pe un trepied. înăuntrul lăcașului de cult, cei în jur de treizeci de participanți la slujbă se aflau răsfirați de-a lungul navei centrale a naosului și prin strane, lăsând câte un loc liber între ei. Arhimandritul Serafim, marele ecleziarh al catedralei, un bărbat uriaș, lung de vreo doi metri și zece, cu o barbă deasă și sură coborându-i până la piept, rostea ultimele cuvinte ale predicii duminicale. Cu brațele întinse în lateral, în gestul simbolic de îmbrățișare a tuturor celor prezenți, gest care făcea ca felonul să se desfacă în evantai, într-o poză de mare efect, preotul îi îndemna pe credincioși să-și păstreze cumpătul și să nu cadă în deznădejde în aceste vremuri potrivnice.

— Iubiți credincioși, spunea cucernicul părinte, să ne iubim unii pe alții și să ne întărim întru Domnul,

să trecem cu bine de pandemia aceasta. Povestea odată un călugăr îmbunătățit de la o sihăstrie din...

Plutonierul-adjutant Muscă Ghiocel, care își dă-

duse cascheta jos din cap când intrase în biserică și și-o ținea, regulamentar, cu cozorocul în sus, paralel cu pulpa piciorului stâng, își făcu o cruce largă cu mâna dreaptă și începu să numere credincioșii. Privirea lui ageră și experimentată baleie toate cotloanele întunecoase ale sfântului lăcaș. îi ieșiră treizeci la număr. în drum spre ieșire, în nișa din dreapta a naosului, unde se afla un sicriu cu sfintele moaște ale sfinților Epictet și Astion, mai zări încă doi. Aceștia erau mult prea apropiați între ei și nici nu purtau mască. Se apropie tăcut de ei și schiță cu palmele semnul, ca și cum i-ar îndepărta unul de altul. Cei doi se supuseră, nu fără să murmure.

— Suntem soț și soție, protestă femeia.

— Femeile n-ar trebui să stea în partea stângă? în fine, nu-i treaba mea dacă în biserică nu se respectă regulamentele canonice, important e să se respecte astea legale, zise cu voce scăzută. Le mai făcu semn să-și pună măștile pe față cum se cuvine, peste nas și se strecură apoi afară, prin ușa din stânga a sasului (căile de intrare și de ieșire în catedrală erau marcate cu săgeți roșii lipite pe pardoseală).

Zăbovi în pridvor, în capul scărilor monumentale de la intrarea în catedrală, în spațiul dintre coloanele

masive de piatră. Cuprinse din priviri întreaga masă a credincioșilor, își puse cascheta pe cap și, imitând gestul arhimandritului, își desfăcu brațele larg în lateral, dar nu pentru o îmbrățișare virtuală, ci pentru a le atrage credincioșilor

atenția să stea mai răsfirați. In dreapta lui, pe un scăunel, măicuța care strângea chetă pentru o mănăstire de la țară împărțea iconițe de carton celor care îi puneau în mână un leu. La stânga, în pragul ușii deschise de la pangar, o doamnă ținea într-o mână o punguță cu trei prescuri, iar în cealaltă mai multe lumânări.

— Unde găsesc hârtie și pix ca să scriu un pomelnic? întrebă doamna, dezorientată. Nu era o obișnuită a locului.

Nu-i răspunse nimeni. Toată lumea era grăbită, nimeni nu zăbovea. Aceștia erau cei care știau precis unde trebuie să meargă. Toți voiau să stea cât mai puțin expuși în aglomerație.

Cel pe care îl căuta din priviri plutonierul Muscă nu era însă deloc grăbit. Undeva mai jos, la umbra gardului care despărțea trotuarul de parcul arheologic, așezat pe bordura lată de beton a grilajului, Octav ținea la piept, cu mâna stângă, o iconiță a sfântului Panteli- mon (ale cărui sfinte moaște se găseau chiar acolo, în catedrală) și două fise de cincizeci, de nadă, în palma dreaptă, deschisă către trecători. Se uita în ochii celor care se apropiau de el, în timp ce repeta, legănându-se într-una:

COARNE DE Florin Giurcă

— Dai si mie... dai si mie un leu...

Muscă se apropie de cerșetor și așteptă ca acesta să-1 bage în seamă. Deși îl văzuse pe plutonier, Octav nu zise nimic. încetă însă să mai ceară pomană cu voce tare, doar continua să se legene.

— Ridică-te și vino după mine, zise jandarmul. Am treabă cu tine.

Omul nu se ridică. își îndesă capul între umeri

și mormăi:

— Nu vin. Iese lumea de la slujbă.

Muscă înțepeni în fața cerșetorului, barându-i acestuia vederea către fluxul enoriașilor care ieșeau în număr tot mai mare din catedrală. Octav încercă să-și mute locul cu o palmă mai la dreapta, dar în zadar. Plutonierul făcu și el un pas în lateral, obturându-i din nou accesul către mila publică.

— Vii acum, când îți spun eu, dacă vrei să mai apuci să vii și altădată la cerșit. Hai, că n-am vreme de pierdut cu tine, pana mea de jagardea.

Octav se ridică și protestă, vizibil rănit în orgoliul propriu. îl urmă, totuși, pe jandarm, adică nu prea avu încotro, deoarece Muscă îl apucase strâns de braț și îl trăgea după el.

— Nu sunt jagardea, mă confunzi! Eu îmi schimb țoalele în fiecare săptămână, sunt curat, să știi, voci- feră Octav. Hei, unde mă duci, ia labele de pe mine, n-ai voie să pui mâna pe mine. Hei!

170

COARNE DE Florin Giurcă

Strada Arhiepiscopiei, una din puținele străzi încă deschise circulației rutiere în Peninsulă, cobora lejer către faleza Cazinoului, având pe latura din dreapta Muzeul Ion Jalea, iar pe stânga, după ce treceai de Catedrală, parcul arheologic, unde niște ruine antice rânjeau, decopertate, la lumina zilei. Câțiva trecători se opriră și întoarseră capul, urmărind cu interes, preț de câteva clipe, cum jandarmul îl ridică pe cerșetor, însă renunțară rapid, văzând că nu are loc vreo

arestare spectaculoasă ori vreo luptă corp la corp între cei doi. Octav îl urmă supus pe Ghiocel Muscă, până când acesta, traversând bulevardul Regina Elisabeta, se opri pe scările ce coborau în zigzag la esplanada Cazinoului.

— Ai făcut ce ți-am zis eu? șuieră printre dinți jandarmul. Unde-i telefonul? Dă să văd.

— N-am la mine, domn' ienicer, l-am lăsat în hogeac, răspunse Octav, mergând cu pași mărunți, parcă împins din spate cu de-a sila. Da' nu mă mai ghionti așa, că merg și singur... ce eroare mai poate fi când însăși soția mărturisește bărbatului că cei opt ani de viață trăiți împreună și copilul sunt o eroare... și că vrea să-și reînceapă viața de la capăt...

Curând, cei doi traversară strada și ajunseră în spatele Cazinoului. Valurile mării se auzeau ritmic, spăr- gându-se de faleza înaltă de piatră. Un pescăruș se apropie în zbor razant, țipând răgușit. Dacă n-ai fi

știut că e pescăruș, ai fi putut crede că auzi croncănitul unei ciori.

— Afurisite păsări, insistente și enervante, zise Muscă. Ce sunt ciorile la câmpie, asta sunt pescărușii la mare. Dar ce-ai făcut acolo, coane Octav, ai găurit ușa?

Tăblia ușii care dădea spre demisolul Cazinoului avea, în partea inferioară, o gaură perfect rotundă, cam de o palmă în diametru. Octav se opri din mersul lui mecanic si se holbă, analizând uluit, noua situație. După câteva

momente își făcu curaj și împinse cu umărul ușa de lemn, care se deschise, nu fără a protesta zgomotos din balamale. înăuntru, același întuneric beznă, ca de obicei.

21

Terasa The View

Când a auzit de la avocatul Barbăroșă că acesta dorea să poarte o discuție cu el, Adelin fusese săgetat de un scurt, dar dureros junghi în piept. Discuțiile cu părinții, fără a fi, de regulă, tensionate, erau mai întotdeauna, pentru el, stresante. Niciodată un părinte nu te caută când lucrurile merg bine. In plus, în calitate de diriginte, mai avusese în anul acela și nesansa de a se pricopsi cu două sau trei mămici mai nervoase, dintre care una era de-a dreptul pornită pe scandal.

Conflictele cu părinții elevilor porneau, mai întotdeauna, de la absențe. Mai bine zis, de la refuzul dirigintelui de a motiva absențele chiulangiilor fără să prezinte o scutire medicală validă. Mamele îl sunau uneori chiar si la zece seara, când Adelin stătea tolănit pe canapea, cu berea alături, și se uita pe Netflix. Detesta asta. își îndepărta telefonul de lângă ureche până la limita la care nu mai distingea cuvintele și își umplea gura cu chipsuri.

Cu tații nu avusese, până în momentul acela, conflicte deschise, doar cu mamele elevilor. își explica asta prin împrejurarea că tații, la ora aceea, se uitau și ei la vreun film. Faptul că tatăl lui Barbăroșă preferase să dea ochii cu el, în loc să-1 bețelească la telefon, îl putea lua ca pe o încercare de intimidare. Cu alte cuvinte: vezi ce persoană importantă sunt eu, poate nu mă cunoști, ceea ce e o lipsă gravă din partea ta. Nu te pune cu mine, că te fac praf.

Dar, la fel de bine, putea fi și dorința de apropiere, de împrietenire, cu scopul ca, împreună, cei doi să găsească cele mai bune soluții educative si bla, bla, bla...

în teorie, așa s-ar fi pus problema. în practică, însă, totul se reduce la lupta de orgolii. Un părinte nemulțumit era exact ceea ce nu voia să vadă în momentul >
acela. Și când îl văzu apropiindu-se de el, Adelin recunoscu în persoana avocatului Barbăroșă exact imaginea unui părinte nemulțumit. Avocatul rotofei coborî din impozantul 4x4, lăsat ostentativ pe două locuri de parcare și închise mașina din telecomandă, fără să se uite îndărăt. Făcu vreo cinci pași grăbiți către restaurantul aflat pe partea cealaltă a străzii, apoi se opri deodată, cu ochii țintă înspre clădirea Cazinoului. Se uită la ceas. Traversă bulevardul Regina Elisabeta, regulamentar, pe la trecere, parcă și mai grăbit. Expresia de pe chipul lui devenise vădit furioasă. își potrivi nodul la cravată, înainte de a intra în perimetrul terasei de

la etajul doi. își puse masca pe față, se încheie la nasturele de jos al sacoului elegant, în carouri mărunte și își compuse o fizionomie relaxată, prietenoasă. Când dădu cu ochii de Adelin, își dădu masca jos, fața lui era toată numai zâmbet. Lapte și miere. înaintă către el printre mese și scaune, cu mâna întinsă, pregătită pentru o strângere călduroasă.

— Vă salut, domnule profesor și mii de scuze că v-am făcut să vă dați programul peste cap. O să fiu scurt, vă promit.

Se așează pe un scaun. întinse mai departe de el mapa cu meniul, cu un gest precis, care îi puse în valoare unghiile îngrijite, inelul cu rubin, manșeta impecabilă a cămășii și ceasul Doxa automatic. Adelin își strânse mâinile în pumni și le împreună la piept, apoi le ascunse la spate. înțelese însă, instinctiv, că adversarul din fața lui era expert în citirea limbajului corpului, așa că făcu efortul de a se comporta normal, relaxat. în fond, nu se știa vinovat cu nimic.

— Vă salut, domnule avocat si mă bucur că ne în- tâlnim. Chiar voiam să port o discuție mai informală cu dumneavoastră, în calitate de părinte al...

Barbăroșă îi opri fluxul vorbelor cu un gest al mâinii drepte, aplicate pe dosul palmei lui Adelin.

— Domnule profesor, nici nu-mi trece prin minte să vă pun vreo întrebare despre incidentul de acum patru zile, de la Cazinou. Am făcut cercetări discrete

și știu că toată responsabilitatea este a celor doi derbedei minori. Și, bineînțeles, a părinților lor, adăugă, cu un zâmbet șmecheresc. Așa că, să fiți sigur că nu am să vă plictisesc cu vreunul din acele discursuri pline de ipocrită indignare, din care, nu mă îndoiesc, ați auzit destule de la părinți, în calitate de diriginte.

Adelin se întrebă câte lucruri mai știa despre el individul acesta, care părea uns cu toate alifiile. Cu siguranță, își dăduse seama că are în față un ratat indolent, lipsit de idealuri și de energie. Și ghinionist, pe deasupra.

— In regulă, stimate domn. Vă ascult.

Barbăroșă își puse coatele pe masă, își împreună degetele și se aplecă spre Adelin, privindu-1 cu atenție în ochi, ca si când ar fi observat vreo ciudată si nemai- văzută gânganie.

— Domnule profesor, am să fiu direct cu dumneavoastră, începu avocatul. Știu ce făcea băiatul meu în beciul Cazinoului, în noaptea de vineri spre sâmbătă. El, împreună cu cel mai bun prieten al lui, dăduse curs unei predispoziții, naturale la vârsta lui, anume de cercetaș. Nu dorea nicidecum să aducă vreun prejudiciu instituțiilor statului, să strice sau să vandali- zeze. Nu, cei doi erau mânați de o pornire romantică, de acel spirit al cutezătorilor înaintași care au cucerit oceanele și continentele lumii, deschizând cale largă civilizației întregii omeniri. Iată însă cum cele mai

bune imbolduri ale tinerilor noștri sunt zădărnicite de o administrație indolentă și incapabilă, dacă nu

chiar rău intenționată, căci numai această administrație se face responsabilă pentru starea dezastruoasă în care a decăzut monumentul nostru național. Așa se face că nevinovata excursie a celor doi tineri, în loc să le aducă acestora satisfacerea năzuințelor firești de curiozitate și de acumulare de noi cunoștințe, i-a pus în fața unor situații periculoase, de natură a le primejdui chiar viața.

Avocatul se opri câteva clipe, urmărind efectul vorbelor sale asupra interlocutorului. Adelin îl asculta cu gura ușor întredeschisă, neputându-și reveni din uimire. Turnura pe care o luase discursul avocatului era total neașteptată.

— Dar eu nu știu... în definitiv, ce s-a întâmplat acolo, domnule avocat? Mie nu mi-a spus nimeni nimic. Am fost suspendat de la catedră fără să mi se aducă la cunoștință nicio învinuire concretă sau vreo dovadă. Numele meu a apărut în ziar. Mă lămurește și pe mine cineva?

Vocea lui Adelin Zburlitu aproape că tremura de indignare. Viața îi dăduse în nenumărate rânduri șuturi în fund, cum se spune. Afacerile îi intraseră în faliment, nevasta îl lăsase și plecase după altul, mai norocos și probabil la pungă mai gros, unica fiică îl părăsise și ea și se stabilise la București. Când aproape că nu mai avea nimic de pierdut, când se trezise la un

pas să ajungă alcoolic, se hotărâse să-și mai acorde o ultimă șansă. După un an de cursuri plătite la o universitate de stat și de învățat

materie de specialitate pe brânci, reușise să ia examenul de titularizare, în ciuda prietenilor „de bine", care încercaseră să-l descurajeze. Se angajase profesor suplinitor de informatică și TIC la o școală generală. Anul următor prinsese o catedră la Liceul cu Program Sportiv, unde se deprinsese să țină piept unei clase de adolescenți turbulenți în care clocoteau hormonii. In ultimii trei ani se angajase cu normă întreagă la Liceul Tehnologic Teodosie, unde se făcuse plăcut, prin firea lui blândă și non-con- flictuală, elevilor și colegilor de cancelarie.

Evenimentele din ultima săptămână îl aduseseră însă cu picioarele pe pământ, dacă vreodată crezuse că se înălțase prea mult.

— Toți mă iau de fraier, răbufni deodată. Se joacă cu mine de parcă aș fi otreapa lor, în special directoarea și ghionoaia aia de inspectoare. Abia aștept să plec de tot din sistem. îmi dau demisia și gata!

Se opri, imaginându-și câteva secunde cum ar fi fost viața lui după ce avea să rămână fără job. Cum avea să iscodească drumul pentru a vedea când apare poștărița cu pensia soacră-sii. Cum avea să alerge după aceea la birt, să ocupe un loc la una din mesele de plastic scoase pe trotuar, alături de ceilalți doi sau trei mușterii nerași și gălbejiți la față și cum avea să co-

mande un țoi de tescovină, pe care să-l plătească din banii strânși ghemotoc în batista înnodată.

Alungă rapid din minte tabloul respectiv.

— îmi cer scuze, domnule avocat. Adevărul

despre mine este că m-au lăsat nervii în ultima vreme. Chiar am nevoie de o perioadă de odihnă. Stresul...

Barbăroșă își feri privirea cu discreție, evitând să-și încrucișeze privirile cu omul de lângă el, care părea afectat în mod vizibil. Tuși de două ori, își drese glasul și reveni la subiectul pentru care venise la întâlnire. Sau, mai bine zis, îl abordă direct.

— Domnule Zburlitu, nu am știință de problemele dumneavoastră personale. Ceea ce cunosc sunt activitățile pe care le desfășurați în calitate de profesor al fiului meu, activități pentru care, țin să vă asigur, atât fiul meu, cât și prietenul lui, vă poartă o vie admirație. Și dați-mi voie să cred că această admirație se datorează unor certe calități pedagogice și științifice, calități pe care, din modestie, vi le treceți cu vederea. Trebuie să știți următorul lucru: nu sunteți singurul om persecutat de sistem. Eu însumi, vă jur, suport în aceste clipe atacuri josnice și perfide din partea unui fost inculpat, un jandarm violent, lipsit de scrupule și corupt, care, pentru a se răzbuna pentru înfrângerea usturătoare pe care a suferit-o în justiție, în fața mea, caută acum, zadarnic, să mă atace pe la spate, folosin- du-se de postura delicată în care a apărut fiul meu, în

lumina ultimelor incidente de la Cazinou. Trebuie să vă mai spun un lucru: omul acesta lucrează chiar în aceste clipe, în ascuns, împotriva mea și a dumneavoastră. S-a raliat cu un tânăr frustrat, un

debutant fără experiență, dar avid de publicitate și de cazuri de răsunet. Veți auzi știri despre ei în presă, sunt sigur de asta. Dumneavoastră nu știți ce vi se pregătește, dar eu vă previn. Omul acesta, plutonierul Muscă, pe care eu l-am văzut adineauri intrând în subsolul Cazinoului pentru a colecta așa-zise probe împotriva noastră, omul acesta josnic a întocmit, ilegal, un dosar de urmărire penală pentru fapte inventate pe care ni le pune, mie si dumneavoastră, în seamă.

Adelin se făcu alb la față.

— Dar de ce?... Ce am făcut?

— Domnule profesor, fiți liniștit, nu sunteți vinovat cu absolut nimic, iar justiția își va face datoria. Mișelul de plutonier-adjutant va suporta, încă o dată, rigorile aspre ale legii. Pentru că mașinațiunile lui nu pot face nimic împotriva evidențelor. Cât despre procurorul Bibescu (rânji în colțul gurii), acesta are încă prea mult caș la gură ca să poată să-mi stea mie în cale.

Omul legii își așeză servieta impunătoare pe masă și declanșă încuietoarea cu un gest emfatic. După ce scotoci prin ea câteva clipe, extrase dinăuntru o folie transparentă cu o pagină printată cu antet oficial. Se uită o secundă la ea și apoi i-o înmână lui Adelin.

180

COARNE DE Florin Giurcă

— Uitați, domnule profesor, calea noastră de contraatac. Aveți aici hotărârea Consiliului Municipal, împreună cu avizele aparatului administrativ al instituției Primarului, prin care sunteți împuternicit să realizați un videoclip în Cazinou. Pe banii Primăriei veți achiziționa

aparatura necesară, menționată în anexă. E vorba de o dronă și de o cameră 3D. Această împuternicire va răsturna toate acuzațiile mârșave din dosarul personajului al cărui nume nici nu vreau să-l rostesc la această masă.

— Ok, dar eu... de ce să... nu vreau să...

— Domnule Zburlitu! Aceasta este o simplă aprobare. Nu sunteți obligat să faceți în realitate filmul acela. Decât dacă vreți neapărat.

Avocatul își închise servieta și se ridică de pe scaun, întinzându-i mâna lui Adelin. Se întoarse apoi pe călcâie și pomi spre ieșire, zâmbind cordial către consumatori.

22

Scoate coarne bouresti

*

Ghiocel Muscă ezită să pătrundă în subsolul dezafectat al Cazinoului. Se opri în prag, sprijini ușa hâr- buită cu piciorul și rosti către Octav, care deja dispăruse din aria lui vizuală:

— Hai că nu mai intru, te aștept afară. Să vii

repede, că n-am timp.

Privi peretele scorojit din fața lui, aplecându-și capul pe umărul stâng, încercând să deslușească inscripția de pe el, pictată în stil pop-art. Literele, deformate și îmbinate ingenios unele în altele, formau împreună un pește monstruos, cu dinți de rechin, dezgoliți într-un rânjet sadic. „Ce tâmpit", își zise adjutantul, când, în cele din urmă, descifră cuvântul „DEZGUSTĂTOR", pictat cu vopsea de un verde putred, de culoarea algelor.

„Clar că dezgustător, aici a nimerit-o bine".

Capătul celălalt al beciului se pierdea în întuneric, dar în proximitatea feței sale, jandarmul putu să observe, în razele de lumină care cădeau oblic, pânze de

păianjen mai noi și mai vechi, care atârnau în falduri tremurătoare din tavan. Când ochii i se mai obișnuiră cu clar-obscurul, tresări imperceptibil la vederea unui păianjen aflat la numai o palmă de fruntea lui. Arah- nida, umflată în burtă ca un furuncul plin de puroi, îl studia cu interes cu cele trei perechi de ochi bulbucați. Muscă se retrase câțiva centimetri („Muscă, ha, ha, ha, nici nu-i de mirare că te temi de păianjeni!" se amuză involuntar) fără a-și mișca tălpile din loc. Zări atunci la baza peretelui grămăjoare uscate de fecale de om, pe jumătate devorate de cărăbuși și de alte coleoptere maronii, unele mai bondoace, altele mai zvelte, toate însă echipate cu antene și mandibule chitinoase, cu care bucățeau și duceau hrana la gură. Căută cu privirea, din instinct

profesional de detectiv, ghemotoacele de hârtie igienică mânjite, pe care, când le văzu, simți că i se strânge stomacul ghem. „Josnică speță de om!" își zise. Făcu un pas înapoi și, când se crezu în siguranță, strigă:

— Octave, grăbește-te, ce pana mea te moșmondești atâta!?

își încordă auzul, dar singurele zgomote care ajunseră la el fură țipetele unui pescăruș care își gonea rivalul de pe teritoriu. Muscă își scotoci buzunarul de la pantaloni și extrase telefonul mobil, în care căută un număr, baleind agenda cu degetul mare de la mâna stângă. Găsi ce căuta și apelă.

183

COARNE DE Florin Giurcă

Numărul apelat nu răspunse. îndepărtă după o vreme aparatul de la ureche și-și îndreptă atenția, cu auzul încordat, către zgomotele care veneau din pivnițele Cazinoului. Nu deslusi, însă, în afară de bătaia ritmică a valurilor și de țipetele pescărușilor, decât un huruit extrem de slab, care părea că vine din măruntaiele pământului. Nici urmă de soneria vreunui telefon mobil. Formă numărul din nou. Nimic, nici de data aceasta. Exasperat, căută în agendă un al doilea număr, pe care îl apelă fără mari speranțe. De data asta, primi de la rețea răspunsul „număr nealocat".

Clipele se scurgeau încet, aerul era greu de mirosuri fetide. O muscă din acelea de calibru mare, cenușie, cu sclipiri verde-guștер se izbi ca un miniproiectil în faldurile pânzei, pe care aproape că o rupse și începu să se zbată furibund.

Aterizat de nicăieri, într-un plonjeu care nu dură mai mult de câteva milisecunde, pe un fir numai de el știut, păianjenul cel gras sări în spatele dipterei și-i aplică înțepăturile paralizante. Bâzâitul insectei încetă pe loc. Arahnida purcese după aceea să-și înfășoare prada cu fir de mătase, ca pe un mosor, într-un fel de săculeț opalescent pe care, la final, îl luă cu sine și-1 transportă pe aceeași cale pe unde venise, în crăpătura unde își avea sălașul.

Plutonierul urmări scena de vânătoare între insecte ca hipnotizat, captivat de cruzimea, dar și de eficacitatea ei. Avea o senzație aberantă, repulsie amestecată

cu un soi de fascinație erotică, de a cărei perversitate era conștient. Ca de fiecare dată când etajul emoțional al psihicului său era confruntat cu experiențe intense, violente, cum erau scenele de sadism sau de execuții din filme, simți un început de erecție. își ura aprehensiunea asta fată de suferința fizică, un sentiment con- fuz, amestecat, la el, cu atracții inavuabile. Când era ' ' ' >
copil mic, de vârstă preșcolară, prindea muștele în pumn și le rupea aripile. Apoi, văzând că acestea începeau să alerge dezorientate, în zigzag, pe masă, ceea ce îl nemulțumea profund, le prindea din nou și le smulgea, de data asta, piciorușele, unul câte unul, în afară de ultimul. Privea apoi, cu capul sprijinit pe braț, cum vietatea continua să dea din piciorușul rămas. După un timp, se hotăra să curme suferința gâzei și o oferea găinilor din

curte, care se luau la harță pentru ea.

Detesta mușteIe. Asta era sigur. Și păianjenii, la fel. Și faptul că purta numele Muscă, îl luase ca pe un titlu de noblețe. Așa cum împărații romani, după ce înfrân- geau câte un popor, îi împrumutau numele. Germa- nicus, Armeniacus, Particus, Sarmaticus, Britanicus, Arabicus. Și așa mai departe, lista era lungă. Ghiocel Muscă întâiul, împăratul mușteIor. Făcu o grimasă de dezgust (ochii îi alunecară din nou pe grafitti-ul verzui cu inscripția „dezgustător") și făcu doi pași înapoi, ieșind la lumină. Scoase din nou telefonul din buzu-

nărui de la spate și reapelă primul număr. Dezlipi aparatul de lobul urechii și ascultă, încordat. De data asta, auzi.

își desprinse bastonul telescopic de la centură, metal căptușit cu PVC, cincizeci de centimetri în extensie, suficient ca să îndepărteze pânzele de păianjen. Călcă hotărât peste prag, strivind sub talpa bocancului un miriapod portocaliu. își îndreptă lanterna telefonului către golul de ușă căscat în peretele din fața lui. în spotul de lumină văzu pe jos cioburi de cărămidă și de gresie, fragmente de lemnărie, pantaloni rupți, cămăși sfâșiate, țevi sparte de canalizare, un vas de veceu și chiar o cadă de baie, de pe fundul căreia o vietate captivă, probabil o broască, se străduia în zadar să scape. Tot molozul acesta forma pe jos un strat gros de două palme, peste care era aproape cu neputință să pășească fără a se sprijini de

pereți.

Coridorul se despărțea, în capăt, în două tronsoane, unul la dreapta și celălalt la stânga, ambele la fel de întunecoase. Le baleie cu lanterna, pe rând. Absolut identice. îl strigă pe Octav din nou, de trei ori, dar liniștea deplină se reinstaură după ce strigătele sale încetară. O luă spre stânga, direcție care, după socoteala lui, trebuia să ducă înspre oraș, nu înspre mare. La stânga și la dreapta, același gen de încăperi, foste spații tehnologice, placate cu faianță albă, pătrată, lată de o palmă. Magazii de alimente, bucătării (recunoscu un

cuptor cu plită și coș de fum), grupuri sanitare pentru personal. Cabluri groase trifazate, încolăcite ca niște șerpi, din capetele cărora se desfăceau șuvițe de sârme de cupru despletite, rânjind la aer din izolația ruptă, atârnau din tavan.

Slobozi o jerbă de înjurături la adresa lui Octav, care își găsise sălaș tocmai în caverna aceea pestilențială, apoi o alta, la adresa autorităților care îngăduiseră, prin nepăsare, prostie și lăcomie degradarea, până la aproape de distrugerea irecuperabilă a Cazinoului din Constanța. Se gândi apoi că era extrem de improbabil ca boschetarul să-și fi amenajat culcușul așa de adânc în hrubele astea, cel mai probabil se afla foarte aproape de ieșire, după primul colț. La un moment dat, atenția îi fu atrasă de o plăcuță albă de tablă, pe care era o inscripție. Se aplecă și o luă în mână. Probabil, plăcuța căzuse de pe una din ușile

acestea care zăceau într-o rână, căci pe ea scria, cu litere prinse în șuruburi, „Cercetător principal - biolog Calinic Dan".

Se decise să se întoarcă pe unde venise. „Hmmm... biolog?" își aminti că vizavi de Cazinou se afla Acvariul și probabil că cele două clădiri comunicau pe undeva prin subteran. Făcu stânga-mprejur și după circa zece metri se opri descumpănit. Văzuse în stânga o scară în spirală, destul de solidă, care urca la nivelul superior. Se miră că n-o zărise prima dată și acesta nu era primul lucru ciudat care îl bulversă. Mai înainte

de asta trecuse printr-o boltă ogivală. Nu-și amintea absolut deloc să o fi remarcat la venire. În plus, în fața lui se căsca acum, drept în centrul coridorului, o gaură în pardoseală care părea a fi gura unui puț al naibii de adânc. Lumină cu lanterna în jos. Nu-i văzu fundul. „Ce pana mea o mai fi și asta?! se gândi. Câte drăcii se află pe-aici, e și normal că nu se bagă nimeni să recondiționeze Cazinoul".

Hotărî să revină în punctul unde văzuse cablurile trifazate. Făcu a doua oară calea întoarsă și, după alți zece metri (estima distanțele numărându-și pașii) le regăsi în partea dreaptă a coridorului. Putea să jure însă că prima dată le văzuse tot pe dreapta. Acum ar fi trebuit să le vadă pe stânga. Continuă, șovăielnic. O umezeală rece îi invadase nările în clipa în care privise în puț și senzația aceea încă îl mai urmărea. Făcu o nouă încercare:

— Octav! Unde te-ai băgat, bă, manglitorule?

Nu primi niciun răspuns. întoarse iute capul, la auzul unui fâsâit. Nimic nu se mișca, însă, în raza lanter- nei. Stinse lumina telefonului și apelă încă o dată al doilea număr format cu un sfert de oră mai devreme. Spre surpriza lui, acum avea semnal. Duse telefonul la ureche și aștept câteva momente ca rețeaua să localizeze aparatul solicitat, apoi, deodată, văzu, la câțiva metri de el, printre fragmentele de cărămizi sparte și de tencuială coșcovită, lucirea intermitentă, translu-

cidă, a telefonului lui Octav. Și, concomitent, auzi tonul de apel al acestuia. Se năpusti cu mâinile prin moloz și scotoci până reuși să-1 apuce.

Ceva, însă, nu era tocmai cum ar fi trebuit să fie. Nu înțelese de prima dată ce nu era în regulă. Răsuci aparatul de câteva ori în mână și abia când aproape că-1 scăpă pe jos, înțelese grozăvia.

Telefonul lui Octav era acoperit cu o mâzgă densă, abundentă, care-1 făcea extrem de alunecos. Și mucu- sul acela scârbos, mai scârbos decât toate jivinele cu șase și cu opt picioare care mișunau în jurul lui, prin unghere și prin crăpături, avea în masa lui un fel de no- dozități dure, ca niște grăunțe de porumb. Palmele i se umplură de mucii aceia groși și-i veni subit să vomite. Scăpă telefonul din mână și acesta căzu fără zgomot pe o placă de faianță. Vomă peste el din toți rărunchii, viguros. Toată greața și repulsia acumulate în ultima oră i se năpustiseră acum afară, prin gură și prin nări, simultan. Jeturi

puternice de lichid tulbure și acru scăldară telefonul care-i aparținuse cu puțin timp în urmă lui Octav și-1 acoperiră sub resturile nedigerate ale prânzului. Și atunci își dădu seama, cu oroare, că grăunțele respective erau, de fapt, dinți de om. Erau dinții lui Octav, albi, curați, fără nicio pată de sânge pe ei, cu rădăcinile lungi și ușor curbate și nu exista nicio explicație plauzibilă, nici acceptabilă pentru faptul că ei se găseau împreună, alături de te-

lefonul proprietarului, înglobați în mucusul acela cleios.

își ridică încet capul și privi înainte cu presentimentul acut al unei catastrofe iminente. Era conștient de faptul că orice grozăvie s-ar fi putut întâmpla de acum încolo, el trebuia să-i facă față. Era încordat ca un arc. Chiar și moartea în persoană de-ar fi venit, ar fi trebuit să lupte ca să-1 răpună. Duse mâna la șold și trase piedica pistolului. Ridică imperceptibil mâna cu arma și atunci văzu, decupându-se din beznă și aplecându-se asupra lui, halucinant și grotesc, ceva care aducea cu un cal imens, cenușiu, fără ochi, fără urechi dar având pe cap o coroană din patru coame. Imaginea fu atât de neașteptată, de terifiantă, încât se scăpă pe el și nici măcar nu-și dădu seama de lucrul acesta. Rămase ca paralizat, privind moartea aceea absurdă, lipsită de chip inteligibil și se simți umilit, pentru că își dădu seama că moartea *lui* îl prinsese total nepregătit. Și cât se antrenase ca s-o fenteze! Și în momentul

acela, gura creaturii se căscă și printre cele trei buze groase, printre care se vedea vârful unei limbi cărnoase care se mișca înainte și înapoi precum suveica unei mașini de cusut, țâșni în direcția lui un jet abundent de mucus dens, translucid, care îi inundă fața și gura și nările și fiecare centimetru de piele, din cap până în picioare, cu o peliculă groasă. Șocul fu total. Alunecă pe spate și începu să se zvârcolească sub im-

periul groazei. încercă zadarnic să-și elibereze căile respiratorii. Mucii aceia, al căror gust îi amintea de gustul apei de mare, erau atât de groși și de lipicioși, încât orice mișcare nu reușea decât să-i grăbească transformarea într-o peltea amorfă de came, oase și piele. încă mai era conștient când simți că este sorbit, cu picioarele înainte, împachetat în gemul acela care începuse deja să-l digere, în gâtlejul uriaș, deschis ca o pâlnie fără fund.

23

Paranoia

Adelin adormi greu în noaptea aceea. Dezactivase alarma de la telefon, care ar fi trebuit, în mod normal, să sune a doua zi, la ora șase. Se uită până pe la două noaptea la un film cu detectivi, găsit pe internet. Aținea intermitent, fără să-și dea seama. După un timp, constată înciudat că nu înțelesese mai nimic din acti- » 1 une. O să-l vadă din nou a doua zi, cu capul limpede. Doar nu mai avea nicio treabă. în film era vorba despre o fetiță răpită de un retardat mintal, sau așa credea tatăl fetei. Acesta alunecase pe panta paranoiei și avu câteva altercații cu detectivul Laki, însărcinat cu rezolvarea cazului. Bărbatul începuse să debiteze niște ipoteze conspiraționiste, convingându-și, în cele din urmă, soția că poliția este mână în mână cu criminalul, pe care voia să-1 scoată basma curată.

Adormi confuz, cu mintea țesându-i scenarii începțoșate. Se trezi pe la cinci, transpirat, cu junghiuri în coaste și cu ochii umflați și roșii. Azvârli pătura la o

parte și pomi spre camera de baie, târșâindu-și picioarele în papuci și sprijinindu-se de pereți. își dădu seama că arată ca un boșorog și-și zise, cu amărăciune, că nici nu-i de mirare, deoarece chiar asta era: un boșorog, decrepit și inutil. Se așeză

pe veceu și-și cuprinse bărbia nerasă în palme. Se uită la chiuvetă, la cada de baie, la prosopul agățat în suport. Atâtea lucruri stinghere în casă, atâta treabă nefăcută! își aduse aminte de Nora. De fapt, orice lucru din casă îi amintea de ea. „De maică-ta nu ți-a păsat, de mine nu ți-a păsat, că suntem oameni și ne refacem sufletește, ne adaptăm, dar casa asta, în care ți-ai investit tinerețea și visurile, casa asta, cum ai putut s-o părăsești? Se duce naibii fără tine".

Vorbea singur. Semn că era pe cale să o ia razna. Și soacră-sa vorbea singură. Casă de nebuni, își zise. O auzea, dimineața și seara, zicându-și rugăciunea cu voce tare. I-a zis o dată să se roage mai încet, sau în gând, dar nu s-a întâmplat nimic. In casa goală, rugăciunile bătrânei, chiar șoptite, se auzeau prin pereți.

Scoase telefonul mobil din buzunar și începu să ba- leieze feed-ul cu știrile zilei. Prima informație de pe toate fluxurile de știri venea din Constanța: *„Procuror găsit intr-o baltă de sânge, cu penisul secționat".* Subtitlul, de culoare roșu-aprins, arunca o lumină neașteptată asupra cazului: *„Fabian Bibescu a deranjat clanurile mafiote. Ce dosare avea în lucru procurorul constănțean".*

193

COARNE DE Florin Giurcă

Tresări. Numele i se păru cunoscut. începu să citească știrea și atunci își aminti pe loc unde mai auzise de procurorul Bibescu: îl menționase Barbăroșă cu o zi în urmă, la terasă. Ca de obicei, conținutul articolului de presă se dovedi mult mai puțin șocant decât titlul. E adevărat, Bibescu

suferise o rană în zona genitală, dar penisul acestuia nu fusese tăiat.

„Pacientul s-a prezentat cu o plagă înțepată cu o așchie în regiunea pelviană. Din fericire, aceasta nu a intersectat artera femurală si nici testiculele. în urma >
intervenției chirurgicale, pacientul se află în afara oricărui pericol", a declarat medicul chirurg Aurel Ciom- pu. „L-am întrebat pe domnul procuror șef de secție, Anton Ibadula, despre dosarele la care lucra procurorul internat în spital și acesta ne-a răspuns, evaziv, că «la mai multe dosare, printre care un caz de abuz în serviciu și trafic de influență, o suspiciune de omor și un caz mai delicat, dat fiind că sunt implicați niște elevi și un cadru didactic, de pătrundere fără drept în spațiul unei instituții", continua autorul articolului.

„Cadrul acela didactic sunt eu", își zise. „în curând voi ajunge celebru, voi apărea la știri, la oră de audiență maximă". Baleie cu privirea până în josul articolului, dar, din fericire, nu-și găsi numele.

Auzi apa șiroind abundent de la veceul de la etaj. Apoi lichidul gâlgâind pe conductă. Soacră-sa, foarte matinală, ca de obicei. Aveau același ritm diurn, mer-

geau la veceu, dimineața, la aceeași oră. N-o fi având diabet? Bătrâna urina cam mult în ultima vreme. Săptămâna trecută o auzise văitându-se că se trezește dimineața cu gura uscată. Va trebui s-o ducă să-și facă niște analize.

Se gândi la Nora. Și la prezumtivul ei amant.

Cum poți să iei femeia altuia și să te mai numești bărbat? își rememora ipostaze, frânturi de fraze, emoții, viața lui cu Nora. Cu ce greșise? Ce-i lipsise Norei alături de el? Sau de ce era mai bun celălalt decât el? Si, chiar dacă bărbatul acela ar fi fost olimpic, sau campion, sau avea scula de zece inci, cât diagonala monitorului, de ce nu-si căutase una tânără? S-o ia de la mama ei, de-acasă, nou-nouță? De ce-i furase femeia lui?

„Play-boy", trase concluzia. Numai un escroc sentimental, o curvă masculină, un individ josnic, de doi bani, care trăiește din exploatarea frivolității și înclinației spre desfrâu care zac în unele persoane feminine ar fi capabil să facă așa ceva. Un jeg de om, lipsit de idealuri și principii și pe care nicio lege nu-1 incriminează.

Se simți neputincios, înfrânt. Ieși din camera de baie, stinse lumina și se îndreptă, clătinându-se, ținându-se de pereți, către camera lui. Se trânti în pat. își aduse apoi aminte de hârtia pe care i-o dăduse avocatul, împuternicirea de a filma ceva în interiorul Cazinoului. Da, poate că strategia lui Barbăroșă, de a obține acea

autorizație de la Consiliul local si de a face filmarea » ,
în Cazinou, era bună. în orice caz, era singura care ar mai fi ajutat cu ceva. își zise să nu uite să-1 sune pe Bogdan mai târziu, în cursul zilei. O să le facă o mare bucurie, cu siguranță, băieților.

închise apoi ochii și se rugă în gând să adoarmă.

Dar nu adormi. în fața ochilor îi juca din nou

ecranul fosforescent al telefonului și imaginea unor cuvinte care formau o frază lipsită de înțeles. O frază peste care sărise involuntar, deoarece i se păruse absurdă, ridicolă. Se ridică, după câteva minute de încercări zadarnice de a-și aminti ceea ce citise și deschise telefonul. Regăsi repede articolul cu pricina și reciti paragraful care îl intrigase: „Conform spuselor medicului chirurg Ciompu, pacientul ar fi fost sub efectul unor substanțe halucinogene. El ar fi relatat o poveste stranie despre un monstru cu patru coarne care ar fi ieșit din veceul lui si l-ar fi atacat tocmai când se pregătea să urineze. întrebat despre aceasta, șeful lui, procurorul Ibadula, nu a dorit să comenteze nimic".

Adelin închise telefonul și rămase cu ochii larg deschiși în beznă, nemișcat. Casa asta imensă, goală, rece și întunecată i se păru deodată populată cu ființe jilave, tăcute, ascunse prin colțuri, pe după draperie, sub pat. Scânci și se încovoie sub plapumă, simțind acut lipsa acelui trup cald de femeie pe care era obișnuit să-l îmbrățișeze noaptea, când era împresurat de gânduri urâte. Se simți grozav de nefericit.

24

Si te du la Dunăre

Cabinetul de consiliere, ca și celelalte încăperi și spații anexe ale Locuinței Protejate, pe care le putuse vedea în ultimele patru zile, strălucea, ca orice lucru nou, nefolosit. Eleonora se întrebă dacă ea fusese prima femeie care bătuse la ușa Adăpostului pentru femei abuzate. Impresia generală pe care i-o făcuse apartamentul în care fusese cazată putea fi sintetizată într-o singură frază: „ne bucurăm să-ți putem veni în ajutor, dar nu te încurajăm să te simți aici ca la tine acasă". Și mesajul acesta era transmis fără echivoc, de la pardoselile reci de gresie în culori metalice, întunecate, fără niciun fel de mochetă sau covor deasupra, care ar mai fi atenuat, cu moliciunea și căldura lor, senzația aceea de lucru străin, inospitalier, la pereții vopsiți în alb, fără niciun tablou, nici măcar unul convențional, decorativ și la rafturile goale ale bibliotecii modulare. Perdele sau draperii peste sticla ferestrelor, nici vorbă. Nora detesta ferestrele goale, o făceau să se simtă în nesiguranță, vulnerabilă, spionată.

La masa de douăsprezece persoane, placată cu furnir de stejar, în jurul căreia se aflau tot atâtea scaune cu picioare metalice, stătea o femeie tânără, cu aspect plăcut, îngrijit și o ținută corporatistă, profesională. Pe un ecuson atârnat la piept erau scrise numele și funcția persoanei: „Raluca Andone, consilier". Nu avea în fața ei niciun fel de mapă, de documente sau formulare. Nici măcar telefon sau tabletă. își sprijinea mâinile pe tăblia mesei, cu degetele încrucișate, gest care sugera strânsa apropiere și colaborare între cele două femei, consiliera și femeia în impas. în capătul celălalt al mesei, stingher, un prespapier original, din inox, în formă de mașină de tocat came cu manivelă. Sau poate că era o mașină de tocat came reală, își zise Eleonora. In orice caz, bizar ornament pentru un birou. Consiliera o privi în ochi, fără ocolișuri.

— Eleonora! zise, ridicându-se în picioare și indi- cându-i să ia loc pe scaunul din fața ei.

Rămase așa, preț de câteva secunde, până ce se asigură că îi captase atenția Eleonorei.

— Ne face mare plăcere că ai apelat la ajutorul nostru. A recunoaște că ești abuzată reprezintă un pas important. Ce se întâmplă din acest moment depinde doar de tine. Este posibil să simți că mai ai nevoie de timp pentru a lua o decizie sau ai luat-o deja. Orice decizie ai lua, nu uita că siguranța ta este o prioritate. Draga mea, și nu vreau să fiu deloc maternă cu tine

când zic asta, ești o femeie matură și

responsabilă, vreau doar să fiu prietena și confesorul tău. Draga mea, te afli deja de patru zile în așezământul nostru și trebuie să luăm cea mai înțeleaptă decizie în privința ta. „Casa Iulia" muncește din greu pentru a oferi cazare și suport celor care au nevoie de noi. Am ajuns să fim cel mai mare furnizor de servicii de cazare temporară și suport din Constanța. Reușim să ajutăm 20 de familii și 9 femei singure. Evaluând documentele pe care ni le-ai pus la dispoziție, coroborând cu informațiile pe care „Casa Iulia" le-a putut obține despre tine, situația stă în felul următor. îndeplinești una din cele cinci condiții de risc, anume pe aceea că ai depus o cerere de divorț. Asta este bine. în privința condițiilor de vulnerabilitate, am descoperit că ai putea în-deplini una singură din cele nouă condiții enumerate în regulament, anume faptul că nu există alternative privind separarea de agresor din punct de vedere al spațiului locativ.

Consilierul făcu o pauză de câteva secunde, uitân- du-se stăruitor în ochii Eleonorei, voind să sublinieze importanța ultimei fraze.

— Eleonora, am descoperit că ești salariată și că ai un salariu suficient de mare pentru a nu depinde economic de soțul tău. Uite, am aici extrasul Revisal, din care reiese că ești profesoară gradul unu la o școală din municipiu. Aici intervine însă împrejurarea că tu

nu ai făcut dovada niciunei agresiuni suferite din partea actualului soț. Poate dacă ai fi prezentat un

istoric sau un certificat medico-legal, asta ne-ar fi ajutat extrem de mult ca să ne edificăm. Eleonora, vreau să te ajut! Pentru asta, însă, trebuie să știu exact natura pericolului real în care te afli.

Din nou, Raluca Andone făcu o pauză. De data asta, se părea că așteaptă un răspuns la o întrebare nerostită. Eleonora intui corect ce se aștepta de la ea. In criză de timp (oare de ce nu se gândise mai demult la asta? Să fi venit aici pregătită cu toate răspunsurile...), rotițele minții ei se prinseră deodată într-o horă nebună și frânturi de imagini, flash-uri de memorie i se perindară rapid prin fața ochilor minții. Sub imperiul emoției, se trezi că vorbește într-un puseu de dicteu automat.

— Ah, da, am un serviciu suficient de bine plătit și, da, am o casă încăpătoare. Dar traiul împreună cu soțul meu a devenit insuportabil. Practic, noi nu mai formăm un cuplu de mai bine de doi ani. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. S-a înstrăinat de mine, deodată. A devenit total absent. Pare că îl preocupă unele lucruri care nu sunt compatibile cu viața de familie. Doamnă consilier, am bănuiala că soțul meu este... gay.

O privi atent pe femeia din fața ei, dar nu observă niciun fel de reacție. Niciun mușchi nu se contractă pe fața Ralucăi Andone.

— Adevărul e, continuă ea, alegându-și prudent cuvintele, că am venit la dumneavoastră doar pentru a căpăta un răgaz de câteva zile de reflecție. Și trebuie să admit că mi-au folosit

extrem de mult. Mi-am amintit că am o soră care are o situație materială extrem de bună, are o fermă în sudul județului, pe lângă Adamclisi. Aș putea sta la ea o perioadă, până voi finaliza demersurile pentru partajul locuinței cu actualul soț. Trebuie numai să dau câteva telefoane, sunt sigură că nu mă va refuza. Mâine cred că voi putea să părăsesc așezământul oferit cu atâta generozitate de dumneavoastră.

Termină de rostit cuvintele acestea, nevenindu-i încă să creadă cu câtă seninătate minți în legătură cu preferințele sexuale ale lui Adelin. Dar nu mai avea nicio importanță. Consiliera înghițise, cu siguranță, momeala. Peste cinci minute, în urma unui scurt schimb de amabilități convenționale, cele două femei se ridi- cară de la masă și ieșiră din camera de consiliu. Eleonora avea clar în minte ce urma să facă.

O sună pe Lucretia și îi relată situația în care se afla, faptul că era decisă să o rupă cu Adelin. Fu extrem de surprinsă să afle că sora ei se găseaa și ea în pragul unei schimbări majore în viață.

— Tu, Nora, nu am apucat să-ți spun, că am fost groaznic de ocupată în ultimele săptămâni. Eu și cu Gigei ne-am decis să vindem cincizeci de hectare. Nu

mai puteam cu datoriile. De patru ani e secetă cumplită, iar statul nu ne dă nimic și dacă nu facem ceva, o să ne ia banca totul. Anul acesta am pus pe jumătate din suprafață mazăre furajeră, se

zvonea că va fi mare cerere. S-a făcut extraordinar de bine. Inchipuie-ți, însă, că nu am cui s-o vând. Din cauza pandemiei s-au închis restaurantele și cantinele, după aceea s-au prăbușit fermele zootehnice. Prețul a scăzut la un sfert. E un dezastru total. Asa că, asta e, ne-am decis să vin- dem jumătate din fermă. Cu ce rămâne, o să ne descurcăm noi. Avem unde sta, e loc, ai si tu o cămăruță acolo, se găsește. Mai e și casa bunicilor, știi. Chiar voiam să te întreb: ce se întâmplă la Constanța? Se aud tot felul de grozăvii de acolo. Când vii?

— Mâine. Aici, la Protecția Socială, nu mă mai tin ăștia. Spun că n-am dovezi că am fost abuzată fizic de sot. Si cică sunt salariată si am din ce să mă întrețin. » » , »

De parcă numai abuzarea fizică ar conta... Ce se aude de la Constanța ? Nu știu nimic. Eu, de patru zile nu am ieșit deloc din casă. Habar n-am.

— Eu speram să-mi spui tu. Zvonuri, aberații, nici nu știi ce să mai crezi. Oameni dispăruți, accidente, crime. Doamne, Nora, vino cât mai repede aici! Nu mai umbla singură pe stradă. Uite, în seara asta sosește la noi cumpărătorul, vrei să vorbesc cu el, să vă întâlniți? Stai, că te sun eu, poate cădeți de acord și vii împreună cu el.

202

COARNE DE Florin Giurcă

închise telefonul și-l puse pe noptieră. Se culcă în pat, în poziția preferată, cu capul sprijinit pe antebrațul drept. Privi câteva minute parchetul laminat al dormitorului, impecabil, strălucitor. Culoarea lui de gutuie coaptă punea în evidență

rafturile goale ale bibliotecii placate cu furnir de cireș. Simți că i se închid ochii. Nu îi era somn, avea doar o stare de apatie. încerca să depășească, psihologic, stresul ultimelor zile, în clipa aceea, sună telefonul. Lucreția.

Duse aparatul la ureche, cu ochii rămași ațintiți asupra unui obiect bizar care aducea cu un fel de frunză care se țâra încet pe parchet, între noptieră și pat.

— Alo, Nora? Uite, am vorbit cu omul. Vă întâlniți peste o oră în față la Casa de Cultură, are un Nissan 4x4, gri. îl cheamă Turturică. Gabi Turturică. Notează numărul lui de telefon...

In clipa aceea, Eleonora slobozi un răcnet de oroare și protest. La nici zece centimetri de ea, pe parchet, se țâra un melc fără cochilie. Lung de o palmă. în urma lui rămânea, lucind, o dâră de mucus lată de trei degete, care se usca rapid în spate, văzând cu ochii. Li- maxul se îndrepta direct către tălpile ei goale.

In secunda următoare, din camera de baie se auzi un țipăt ascuțit și zgomotul unui trup căzând, urmat imediat de zăngănitul unei sticle sparte. Eleonora înlemni, în prima secundă, apoi, cu pumnii strânși până când își simți unghiile străpungându-i pielea, se în-

dreptă, cu pași mărunți, spre direcția de unde se auzise zgomotul. Pe sub ușa camerei de baie se lățea o pată întunecată, care nu putea fi altceva decât sânge. Apăsă clanța, cu o mână nesigură, răceala metalului aproape că o curentă și împinse de ușă atât cât se putu. întâmpină rezistență. Prin

deschizătura îngustă creată între ușă și toc i se păru că vede ceea ce putea fi piciorul gol al Ralucăi.

Se uită în jur, nu zări nimic care ar fi putut fi folosit ca armă de apărare. Se repezi în sala de consiliu și înșfăcă mașina aceea de tocat de pe masă. Ținând pres- papierul în mâna dreaptă, se întoarse la baie și se propti cu toată greutatea în ușă. Aceasta se deschise, însă, mult mai ușor decât se așteptase. Când își băgă capul înăuntru, Nora înțelese de ce. Trupul gol al Ralucăi Andone aluneca, de fapt, pe propriul ei sânge, care acoperise aproape toată pardoseala placată cu gresie. Marea oglindă care acoperise întreg peretele din fața căzii era spartă și sute de cioburi zăceau împrăștiate jur-împrejur. Un fragment triunghiular, suficient de mare și de greu, căzuse peste victimă și îi străpunsese adânc gâtul, din față până în spate. Nu mai era nimic de făcut. Ochii moartei erau larg deschiși, tulburi, fixând un punct neștiut, situat undeva între suportul de dus si robinetul vasului de veceu. » »

Eleonora intră în panică. Merse în dormitor, scoase un șervețel și începu să-și șteargă amprentele de pe

mânerul ușii și de pe unde mai atinsese cu mâna. își dădu apoi seama de absurditatea gestului. Nu va putea intra în baie fără să miște cadavrul din loc și acolo amprentele ei erau peste tot. Cazarea ei la Centrul social nu mai era niciun secret. Cel puțin patru persoane din administrație o văzuseră. Fuseseră scrise hârtii în care erau numele ei, adresa, CNP-ul, tot. Lăsase un dosar

plin cu documente la contabilitate.

Se luptă între tentația de a fugi și cea de a rămâne pentru a da explicații organelor de anchetă. Luă rapid hotărârea să alerge la punctul de întâlnire de la Casa de cultură și să sune, în acest timp, la 112. Oricum va fi depistată, dar cel puțin nu va putea fi acuzată că a fugit de la locul crimei ca să-și ascundă vinovăția. De la locul accidentului, își repetă în minte.

Dar nu avu curajul să sune. Se prezentă la ora stabilită la locul de întâlnire și se urcă în mașină. Pe drum se intersectară cu mai multe echipaje de poliție, ambulanțe și mașini de pompieri, toate cu sirenele pornite, dar cum părăsiră Constanța, se făcu deodată liniște pe șosea. Când ieșiră de pe autostradă, Eleonora își dădu seama că nu-și mai amintea ce făcuse cu mașina de tocat. în niciun caz, n-o mai pusese la locul ei.

25

Și bea apă tulbure

Bărbosul vorbea într-una.

— Visul meu, când eram de douăzeci de ani, era să mă stabilesc în București. Mi se părea a fi cea mai mare fericire posibilă, ca să pot merge în fiecare sfârșit de săptămână la teatru sau la operă. încă mai am și acum dorința asta. Rar de tot, o dată la câțiva ani, am mai avut ocazia, de

atunci, de a vedea un spectacol live, în sală, în fața unei scene cu actori în came și oase. După ce am terminat facultatea si am văzut că n-am nicio sansă 9 9 să-mi găsesc de muncă în Capitală, m-am considerat un ratat.

Gabriel Turturică întoarse capul spre femeia care stătea pe scaunul din dreapta și-i zâmbi spășit.

— Dar ce facultate ați făcut? întrebă ea, cu o voce sfârșită. Se simțea obligată să-i țină companie în discuție, ca să nu pară ciudată.

Bărbatul își prefiră cu degetele mâinii drepte barba ondulată, de un castaniu deschis, crescută de un lat de

palmă. Se obișnuise să țină de volan numai cu stânga, învățase asta dintr-un clip văzut mai demult la televizor, în care se demonstra cum poți deduce psihologia cuiva din modul în care conduce mașina. îi plăcuse cel mai mult, în acel film, de unul dintre șoferi, care ținea mâna stângă pe volan, iar dreapta pe schimbătorul de viteze. Prezentatorul comentase că stilul acela caracterizează o persoană activă, energică, aventuroasă. își făcuse, după aceea, din acest model de personalitate, un tel în viată.

— Eu am făcut Academia Navală, navigație și transport maritim și fluvial. Da, știu, n-a fost cea mai fericită alegere...

— Ba da, protestă Nora. Cine v-ar fi dat dumneavoastră bani să cumpărați cincizeci de hectare de teren arabil? Nu v-ar fi dat nimeni.

Acum, sunt buni banii ăia, nu? Ce, vreți să spuneți că ați fi luat în țară, ca profesor sau inginer sau, poftim, agronom douăzeci de mii de dolari pe an?

N-ar fi luat, si Gabi știa asta. Tocmai în asta consta sentimentul lui de ratare: în conștiința târgului oneros pe care îl făcuse cu vocația lui de om de cultură. Mai concret, vocația de scriitor.

Zâmbi, ușor nostalgic.

— Doamnă, eu asta mi-am dorit să fac în viață: să scriu cărți. Nu știu acum ce fel de cărți: poate cărți de navigație sau de călătorie sau de memorii, cine știe?

207

COARNE DE Florin Giurcă

Sau, de ce nu, de ficțiune. Orice. Proză literară. Mi-a plăcut și gramatica în școală, o fi fost vreo premoniție. Gramatica are o logică în ea. O rațiune. Erau puțini copiii de la noi, de la școala generală din Valu, care străluceau la gramatică. Ii numărai pe degete. Eu, când eram tânăr, aveam un fel de neastâmpăr. Știu, toți adolescentii sunt asa, dar eu eram altfel. Nu voiam să devin nici marinar, nici afacerist, nici politician. Eu voiam, în schimb, să-mi așternă gândurile pe hârtie. Asta, deoarece aveam fel de fel de gânduri. Adică idei. Ideile erau așa, cum să vă spun, veneau ca o explicație imprecisă. De fapt, mai întâi veneau întrebările, pe urmă apăreau și răspunsurile. Mă intriga un lucru, o stare de fapt, îmi puneam o întrebare existențială, cum ar fi: de ce există forța gravitației? O să râdeți, mă preocupau lucruri cu totul ieșite din comun. Pe urmă, am luat o pauză. Mi-am zis să câștig mai întâi niște bani și după aia, la pensie, să mă retrag undeva și să fac ce nu

mi-am permis când eram tânăr.

— Dar ce, parcă acum sunteți bătrân? La patruzeci, nu sunteți deloc bătrân. Păreți chiar foarte tânăr. Sun- t ♦ teti în floarea vârstei. Sunteti căsătorit? 1 »

Eleonora vorbea rar, cu intonație plată. Buzele ei erau contractate și palide. Gabi sesiză încordarea femeii, care părea un resort gata să plesnească, în ciuda calmului și stăpânirii de sine afișate.

— Nu... nu încă.

208

— Atunci, poate că vă place mai mult să trăiți singur? Vă potriviți cu Adelin, soțul meu. Și lui îi place să trăiască singur.

întârzie câteva clipe răspunsul. Câteva clipe care îi părură nefiresc de lungi. O studie atent cu coada ochiului. Decise, în cele din urmă, că remarca Eleonorei nu însemna nimic special.

Treceau prin Valul lui Traian.

— Uite, pe strada asta, lângă bariera CFR, era căsuța mea, zise Gabi, făcând deodată un semn cu mâna stângă spre o străduță laterală: aici am copilărit. Cu huruitul trenurilor în cap. Am făcut naveta la Constanța, dintr-a noua până într-a doișpea. După aia am stat un an acasă, până ce m-am hotărât să dau la Academie.

Tăcu și oftă. Peste câteva minute ajunseră în Murfa- tlar, unde coti la stânga, peste Canal.

— Cred că știți drumul ăsta ca în palmă, continuă el. Cobadin, Murfatlar, Viișoara. Pitorești locuri. Și pământuri fertile. Acolo au locuit bunicii dumneavoastră, nu? Bănuiesc că nu întâmplător s-a dus doamna Lucreția Boeriu, sora

dumneavoastră, acolo. O fi luat ea vreo moștenire. Parcă așa am văzut în acte. înseamnă că ați primit și dumneavoastră, odată cu sora. Nu?

întoarse capul spre ea și o scrută cu privirea. Nu primi niciun răspuns. La stânga și la dreapta șoselei, parcele arate și miriști se succedau până la orizontul vălurit. Rar de tot, câte un pâlc de pădure punea o pată de cu-

loare pe tabloul acela dominat de tonuri de galben și de cafeniu. Motorul dădu o serie de rateuri. în mașină începu să se simtă un vag miros de gaze de eșapament.

— Să spun drept, continuă Gabi, inițial voiam să cumpăr teren mai pe lângă Dunăre, în zona Ostrov. Ostrov de Tulcea, nu de Constanța. Departe tare de Constanța, peste o sută de kilometri. Mă atrăgea gândul să-mi fac o căsuță pe lângă Dunăre, să pot merge la pescuit. Dar când mi-a spus avocatul că mi-a găsit cincizeci de hectare compacte, de la un singur vânzător, lângă Adamclisi, m-am răzgândit. E și o căsuță bătrânească pe loc, trei camere, bucătărie, baie și două holuri, așa că pot să încropesc ceva rapid. Acolo, casele sunt din piatră, cu ziduri groase. O plăcere să locuiești în ele vara. Tin răcoare.

Râse, întoarse capul spre Eleonora, care schiță un zâmbet șters. »

— Eu n-am moșie, zise ea. Si nici n-o să am. Pămân- tul meu l-am dat Lucretiei în arendă. Vorba vine, că n-am văzut niciun ban de la ea până acum. De-aia nici nu prea mă am bine cu ea. O să vedeți. E veselă, plăcută, dar totul până la

bani. Să nu-i ceri niciodată bani. Dacă se poate, să o împrumuți. Dar să nu cumva să-i mai ceri vreodată înapoi. Dar, na, acum am nevoie de ea. Trebuia să apelez...

Un huruit din ce în ce mai puternic și o serie de înecări ale motorului îl făcură pe Gabriel să încetinească

și să semnalizeze cu avariile. Căută un loc de oprit pe dreapta.

— Ce are? întrebă Eleonora. I-ati făcut revizia? Are »

benzină? Uite, peste câțiva kilometri o să fie o parcare, vedeți crângul acela? In marginea lui, pe dreapta. Acolo e o fântână, veche de o sută de ani. Puteți să opriți, e o apă foarte bună, chiar aș vrea să beau și eu. Am gura uscată. Am trecut prin niște chestii... nici nu pot să vi le povestesc. Nici acum nu-mi vine a crede.

Se calmase, în cele din urmă. Acum era pregătită să sune la 112. Formă numărul de urgență, dar nu răspunse nimeni. Așteptă un minut, apoi sună din nou. Nici de data asta apelul nu fu preluat. Abia la a treia încercare, o voce impacientată de femeie o interpelă:

— Spuneți! Alo! Alo! M-auziți? De unde sunați?

Nu știa cum să formuleze ca să nu se auto-incrimi- neze dintru început. Se bâlbâi. Femeia de la dispecerat începuse deja să-și piardă răbdarea. Se răsti la ea. Eleonora își blestemă ideea nesăbuită de a suna. în cele din urmă, reuși să articuleze câteva cuvinte inteligibile, în care rezumă faptele întâmplate. La sfârșit, i se cerură unele date personale.

— Zburlitu Eleonora. Constanța. Da, acesta este telefonul meu, de pe care am sunat. Nu, eu nu mai sunt acum la Locuința secretă. Am avut o urgență și am plecat. Nu, nu sunt nici acasă. Am plecat din localitate.

închise precipitat. își dădu seama că o va căuta poliția acasă. Adelin va afla pe unde a umblat și ce a fă-

cut. Un dezastru total. Nu-și imaginase niciodată că lucrurile vor lua o întorsătură atât de urâtă. Si nu voise decât să-i dea o lecție nemernicului. 1

In clipa aceea realiză că șoferul Nissanului oprise deja mașina în parcarea de lângă fântână și se holba la ea, nevenindu-i, practic, să creadă ce auzise. Fără să spună nimic, Turturică se dădu jos de la volan și deschise capota motorului. Un val de fum negru și înecăcios îl învălui. Bărbatul se dădu un pas înapoi, apoi se aplecă, culese de jos o crenguță și râcâi cu ea pe radiator. Când fumul se mai împrăștie și putu să vadă ce e în motor, slobozi o înjurătură. Zeci, sute de melci, cu și fără cochilie, unii carbonizați, alții sfârâind, alții încă vii, obturau gurile de aer ale sistemului de răcire. își puse mâinile în șold și privi spre șosea. Un șir nesfârșit de mașini veneau, încolonate, dinspre Constanta. »

26

Si te du la baltă

Fabian Bibescu urcă treptele Parchetului de pe lângă Tribunalul municipiului Constanța, cu o vizibilă suferință întipărită pe chip. Se agață de câteva ori de balustrada de inox care servea drept bară de sprijin pentru rampa specială destinată persoanelor cu dizabilități. Când ajunse la ultima treaptă, aproape că se prăbuși din picioare. Din fericire, se propti cu ambele mâini în zidul clădirii și își îngropă fruntea în pliul antebrațului, trăgându-și răsuflarea și înjurând în gând din pricina durerilor atroce din zona inghinală. Intră în clădire după câteva minute, ținându-se pe lângă pereți. Avu norocul să nu se întâlnească cu niciunul din- >
tre colegi. Când fu în fața ușii șefului său, se opri câteva secunde și își calmă respirația. Se șterse pe frunte de transpirație și apăsă mânerul, fără a ciocăni, în camera austeră, în care nu se vedea, în afară de un birou și un dulap, nicio altă piesă de mobilier, procurorul șef Anton Ibadula stătea aplecat asupra ecranu-

lui unui laptop. Ridică privirea și tresări când îl văzu pe Bibescu. O succesiune de trăiri amestecate: uluială, spaimă și revoltă se perindară cu rapiditate pe fața lui, dar calmul îi

reveni deîndată și se ridică de pe scaun, întinzându-i mâna.

— Hei, bine ai revenit! Gata? Te-ai făcut bine?

îi făcu semn cu mâna să-și tragă un scaun. Fabian Bibescu se așeză, nu fără o strâmbătură de durere. Des- cuie clapeta unei serviete profesionale, din imitație de piele și extrase o folie cu o pagină imprimată. I-o puse lui Ibadula înainte, pe tastatura laptopului.

— Uite, Toni, ai aici cererea mea de concediu de odihnă. Pentru anul trecut și pentru anul curent. Și te rog, nu, nu-mi spune că e stare de necesitate, că lumea e înspăimântată și spitalele gem, că nimeni nu mai e în siguranță, nici pe stradă, nici în casă. Crede-mă, știu toate astea mai bine decât oricine, tocmai am ieșit din infern.

Anton Ibadula roti fără nicio vorbă laptopul cu ecranul către musafirul său, invitându-1 să se uite la ceva. Bibescu, însă, sub imperiul unei stări vizibile de indignare și de revoltă, refuză.

— Știi, continuă el, initial voiam să-mi iau nevasta și copilul și să plecăm din țară, definitiv. Undeva, cât mai departe, în Scoția, eventual. O s-o fac și p-asta când o să fiu apt. Probabil, la anul. Deocamdată, Andreea abia ce a ieșit de la reanimare. Trebuie să stau cu ea. Pe urmă, nu știu, văd eu. Dar...

214

COARNE DE Florin Giurcă

— S-a găsit cadavrul plutonierului Muscă!

— Poftim?

Bibescu se opri la jumătatea frazei și făcu un efort să-și reseteze gândurile. Dispariția

plutonierului-ad- jutant fusese incidentul care marcase începutul nenorocirilor care urmaseră. Fusese unul dintre motivele suspendării cercetărilor în ambele dosare la care lucra: atât moartea Cameliei Rusu, cât și dosarul de trafic de influență și corupție „avocat Barbăroșă". Cele două cazuri păreau, în mod bizar, conexate prin persoana avocatului. Toate firele conduceau la el. Apoi a urmat, extrem de convenabil, dispariția lui Muscă, plutonierul însărcinat cu efectuarea anchetelor. Probele culese pe teren de acesta pieriseră odată cu el. Cum Fabian Bibescu detesta însă din toată inima tot ce părea să aibă legătură cu calvarul prin care trecuse, făcea eforturi să înlăture din minte orice îi amintea de întâmplările din ultima vreme.

— Limacsii, nu? Crede-mă, n-as vrea să mai...

Pe monitorul laptopului procurorului șef se derula un videoclip de pe Youtube. Porțiunile căzute sub conul de lumină al unui reflector străluceau contrastant cu bezna din jur. Pe fondul sonor al bâzâitului motoarelor dronei, obiectivul baleia un subsol de dimensiuni incerte, sau extrem de mari, dat fiind că marginile încăperii erau în afara câmpului vizual al camerei de filmat. Pardoseala beciului era acoperită de un

strat gros de moloz, ca după cutremur. într-una din secvențe, reluată obsesiv în ralanti, se putea vedea, printre spărturi de BCA și fragmente rupte de mobilier, un corp contorsionat, înfășurat într-un fel de folie stretch. în singurul cadru care se

focaliza explicit pe figura victimei se putea vedea gura acestuia, lacom deschisă, sub efectul luxatiei de mandibulă, în încer- carea de a mai aspira o înghițitură de aer. Globii oculari, umflați, în plin proces de descompunere, îi ieșiseră din orbite și atârnau, suspendați de cele două șnururi încrețite ale nervilor optici, afară din găvanele negre.

Fabian își arcui sprâncenele a întrebare mută, pri- vindu-și superiorul.

— Pustiul lui Barbărosă a filmat asta, zise Ibadula. A introdus o dronă în Cazinou. Stai, nu te ambala, băieții au avut autorizație de la Consiliul Local. Au postat videoclipul pe Youtube în urmă cu o oră. Deja are cinci mii de vizualizări.

In clipa aceea, din telefonul procurorului șef, așezat la dreapta lui pe birou, se auzi o notificare. Ibadula deschise messengerul, citi, apoi se ridică din fotoliu, nu înainte de a-și închide laptopul.

— Te invit să facem împreună o plimbare până la Cazinou. E o vreme plăcută afară, în ciuda faptului că suntem abia în 25 martie. la-mă de braț și spune-mi „tu"!

216

COARNE DE Florin Giurcă

Bibescu deschise gura si voi să zică ceva, dar procurorul sef i-o retează din start: »

— Concediul tău decurge începând cu data de 1 aprilie. Azi ești la serviciu și, cum încă răspunzi de dosarul „Profesor Zburlitu și elevii", trebuie să facem o vizită la locul faptei, în lumina noilor dezvăluiri. M-a sunat inspectoarea Corina Modreanu, este deja acolo, ne așteaptă.

Pe holul instituției se întâlniră cu doi mascati îm- » 1 brăcați în combinezoane, purtând mănuși

până la cot. Cei doi tocmai ieșiseră dintr-un grup sanitar. Unul ținea în brațe un sac de plastic pe care se putea citi „Metaldehyde", în timp ce celălalt presăra pe lângă pereți grămăjoare de granule roz.

— Asta este singura găselniță a ISU Constanța, zise Ibadula, pe un ton zeflemitor. Cum nu pot să toarne metaldehida direct în vasul de veceu, din cauză că, în contact cu apa, se descompune instantaneu în metanol, gaz toxic și inflamabil, au ales să o presare de jur- împrejurul toaletei. Așa că ai grijă când te pișI, să nu cumva să faci stropi, că le strici capcanele de melci la ăștia. »

Ieșiră în stradă. Pe bulevardul Tomis, în aerul rece al după-amiezii, nimeni, nici mașini, nici trecători. Doar muncitorii de la salubritate, care împrăștiau, tăcuți, pe trotuar și pe carosabil, aceleași granule, cu lopețile. In parcarea interioară a instituției, în dreptul

portierei Loganului cu girofar albastru, care piui la acționarea telecomenzii de către Ibadula, găsiră prima victimă a pesticidului. Un melc mărișor, cu o cochilie de mărimea unui grepfrut, se zbârcea, înconjurat de o efervescență tulbure, cleioasă, care se lățea în jur pe o rază de aproape o jumătate de metru. Procurorul șef îi dădu un șut, întinse piciorul pe deasupra bălții vâscoase și păși direct în mașină.

— *Shit,* strivi printre dinți înjurătura, am călcat în rahat.

Nu avură incidente până la intersecția cu bulevardul Ferdinand.

27

Și bea apă caldă

în intersecția de la farmacia Miga, cei doi procurori fură obligați să cedeze trecerea unui grup de manifestând care veneau dinspre bulevardul Ferdinand, agitând pancarte și steaguri tricolore. Veneau fix pe axul străzii. în intersecție, aceștia cotiră la dreapta, cu intenția vădită de a înconjura Casa Albă. Nu înțeleseră din primul moment care erau doleanțele protestatarilor. Pe una din pancarte citiră:

„STAȚI ÎN CASE, AȘA DECI,

ATI DAT LEGE PENTRU MELCI!" I

Ibadula își încrucișă mâinile pe volan și se uită la manifestanți, încercând să priceapă ce vor. Un altul purta un panou cu un colaj cu mesaj antivaccinist, reprezentând un copil terorizat de acul unei seringi îndreptat amenințător asupra lui.

— Auzi, tu-ți dai seama ce vor ăștia? Mi se pare ceva extrem de sofisticat ce vor ei să spună...

COARNE DE Florin Giurcă

Un individ mai înfierbântat dintre cei care

urlau în fața Consiliului Județean observă mașina procuraturii cu girofarul albastru pornit (doar girofarul era aprins, nu și sirena) și lovi parbrizul cu pancarta pe care scria „JOS BOTNIȚARII".

— Huooo! Trădătorii!

Ibadula tură motorul și se grăbi să iasă din gloata care începuse să se strângă în jurul mașinii. Protestatarii le făcură loc să treacă, nu fără înjurături și insulte aruncate în urma lor.

— Jos Noua Ordine Mondială! Slugile lui Bill Gates! Huooo! Slugoilor! Cât vă plătește Soros?

— Ce? Poftim?

Procurorul-sef ridică din umeri si continuă să ruleze * «

cu atenție prin dreptul Palatului Administrativ. Când acesta rămase în spate, Ibadula se văzu pus în situația să oprească Loganul în mijlocul străzii. Giratoriul din fata hotelului Colonade era blocat cu mașini si, din câte vedea, întreaga stradă Termele Romane, care duce până jos, la Poarta 1 Port, era plină de mașini ce păreau nemișcate de minute bune. într-un cor de claxoane, Loganul cu girofar forță sensul giratoriu și o luă înapoi, pe strada Traian, către statuia Lupoaicei. Aici coti la dreapta, printre mașinile parcate alandala pe străduțele în pantă ale centrului vechi, placate cu pavele cubice și ciuruite de găuri. Coborî în continuare pe lângă Colegiul Mihai Eminescu. De aici, strada Traian conti-

nua încă vreo cincizeci de metri, până la intrarea în Piața Ovidiu, unde era barată cu un rând de

piloni.

Se dădură jos din mașină (labadula parcă exact unde găsi un loc liber, fără să-i pese că blocase pe altcineva) și porniră pe jos, la vale. Piața Ovidiu era pustie, dacă făceai abstracție de cele câteva mii de melci, unii de dimensiuni incredibile. Câțiva aveau cochilia mare cât un bostan de Haloween si chiar aveau colo- rația aceea portocalie și striurile specifice (Bibescu privi îngrozit la ei și își acoperi cu mâinile, instinctiv, regiunea genitală), dar cei mai mulți nu depășeau o minge de fotbal. Foarte mulți dintre ei erau terciuiți, cu cochiliile sparte și intestinele înșirate pe asfalt. La un moment dat, o mașină se năpusti dinspre strada Arhiepiscopiei, gonind pe sens interzis și se propti în stâl- pișorii care barau accesul în Piața Ovidiu. Din mașina avariată coborâră doi inși care o luară la goană, urlând, pe lângă statuia lui Ovidiu și continuară să alerge în sus, spre strada Mircea cel Bătrân, pe unde dispărură din vederea celor doi procurori.

Avură un schimb de priviri care trăda perplexitate și iuțiră pasul către Geamie, cu intenția de a ajunge la Cazinou, dacă va fi posibil. Lucrul acesta părea însă a fi mai anevoios decât crezuseră la început, deoarece din josul străzii Arhiepiscopiei se auzea un „concert" de claxoane, amestecate cu înjurături, țipete și urlete. Se pomeniră deodată, în fața lor, cu încă patru indivizi

alergând disperați dinspre catedrală. Toată lumea

fugea din locul acela unde ei tocmai voiau să ajungă.

Când pătrunseră pe strada Arhiepiscopiei rămaseră pe loc, stupefiați. Pe toată suprafața carosabilului, inclusiv pe trotuare și pe zidurile clădirilor, de la stânga până la dreapta și pe lungime cât ținea strada, până jos, în dreptul Muzeului Ion Jalea, milioane de sfere colorate, cochilii spiralate, vărgate, punctate, pătate, netede sau striate, rotunde sau conice. Mai mici sau mai mari, sau foarte mari, melci, sute de mii, milioane de melci. Spectacolul era, pur și simplu, suprarealist. De toate mărimile, de toate culorile și de toate formele, toți alunecau, unii mai repede, alții mai încet, fără prea mare grabă, dar cu obstinație, în aceeași direcție și anume în sus, către Piața Ovidiu. Lunecau înghe- suiți, unul lângă altul, unii cocoțați deasupra altora, care cum putea, care cum găsea o cale liberă printre congeneri, dar toți, absolut toți lăsau în urma lor o mâzgă argintie, strălucitoare.

La zece pași în fața celor doi, un bărbat mort zăcea întins pe jos, cu fața în sus, cu căile respiratorii obturate de mucus. Coada unui limax enorm tocmai se vedea dispărând în gura lui grotesc căscată, în timp ce alte gasteropode lenețe îi ieșeau de sub mâneci sau îi pătrundeau pe sub pantaloni. Fabian Bibescu se îndreptă spre el, dar fu reținut de mâna lui Ibadula, care i se încleștă pe umăr.

— Lasă-1, nu mai poți să faci nimic pentru el.

222

COARNE DE Florin Giurcă

Dintr-o clădire aflată la dreapta lor țâșni în stradă, urlând, un băiat de vreo douăzeci de ani, cu mâinile întinse înainte, orbecăind. Pe fața lui,

pe ambii ochi, șapte sau opt moluște umede își căutau drumul către lumină, în sus. Incleiați în pletele negre ale băiatului își făcuseră culcuș vreo zece, atârnați pe la tâmple și pe după ceafă și se bălăngăneau în sus și în jos, poc- nindu-se unul de altul în sunete seci, de castaniete. Tânărul se împiedică la ultima treaptă și se rostogoli pe strada care cobora în pantă ușoară, zvârcolindu-se și strigând după ajutor.

Bibescu si șeful lui zvâcniră amândoi deodată si, călcând peste moluștele alunecoase, sfărâmându-le cochiliile care pocneau cu un sunet de ouă sparte sub tălpile lor, ajunseră din câteva salturi la tânărul care se ridicase în genunchi și încerca să-și dezlipească de pe obraji și din păr ventuzele cleioase.

— Hei, ia de-aici, ține-mă de mână! îi strigă Fabian și întinse brațul către el. In clipa aceea simți cu groază cum ceva umed și rece i se plimbă pe piciorul drept, în sus. Făcu atunci un gest imprudent: își desfăcu iute cureaua pantalonilor și descheie fermoarul. In momentul în care își dădu pantalonii jos simți durerea, junghiul ascuțit, pumnalul împlântându-se din nou în trupul lui. Slobozi un urlet și se prăbuși pe asfalt, agățându-se, în trecere, de Ibadula. Acesta se dezechilibra și se prăbuși, la rândul lui, peste cei doi nefericiți,

trântindu-i la pământ. Fabian căzu cu dinții în piatra
spartă a caldarâmului. Peste ochi i se așternu o perdea
de apă caldă, înroșită, prin care vedea înotând ca

într-un
acvariu pești eleganți, unduitori. Simți ca prin vis vân-
tul puternic, ca un ciclon, răvășindu-i părul. Auzi ro-
torul elicopterului, dar nu știu ce este. Nu reacționă
nici când mâinile înmănusate ale salvatorului îl tra-

♦

seră de gulerul hainei și îl susținură de talie, peste acoperișuri, legănându-se la capătul unei scări. Ridicat în cabină, echipa de paramedic! îi acordă primele îngrijiri. Deschise ochii și privi orașul de la înălțimea de la care se uitase la el în urmă cu o săptămână, când se dăduse cu roata panoramică. Un asistent îi pansă rana din abdomen (sânge amestecat cu urină țâșnea din burta lui). Altul îi puse în venă o perfuzie. I se băgă în gură un pai.

— Bea, ești deshidratat. E ceai de mentă.

Dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința.

28

Inspecție

La patru metri adâncime, nisipul de pe fundul mării se mișcă încoace și încolo, antrenat de valuri, formând firișoare sau pânze subțiri, a căror curgere pare fluidă. Sub stratul fin, de câțiva centimetri, de nisip liber, se află un altul. Acesta, spre deosebire de primul, e imobil și grosimea lui variază de la câțiva metri, în apropierea țărmului, până la zeci sau sute de metri, în larg, întotdeauna, sub cel mai profund nisip se află piatra. La adâncimi de peste o mie cinci sute de metri, prin crăpăturile din piatră, în apa Mării Negre pătrunde, sub presiune, hidrogenul sulfurat. în Marea Neagră, sub adâncimea de 100 de metri, din cauza acestui gaz toxic, nu mai există nicio vietate. Hidrogenul sulfurat se menține captiv în zona abisală din cauză că e mai greu decât aerul. Cele două straturi de apă, cel oxigenat și cel sulfurat, stau unul peste celălalt, fără să se amestece, ca uleiul deasupra apei.

Unele regiuni ale fundului mării sunt acoperite cu nisip consolidat, amestecat cu mâl. Aici, iarba de mare

alcătuiește tufe bogate, iar alga Cystoseira se întinde ca o adevărată pădurice. Alte zone sunt așternute cu nisip mobil. în acest loc trăiesc guvizii: guvidul străveziu, guvidul de nisip,

guvidul negru, precum și acul de mare, ata de mare si călușul de mare.

La fundul apei, în căutarea scoicilor ascunse în nisip, din mai până la căderea iernii, se prelinge ca o nălucă pisica de mare. Pește cartilaginos, din neamul rechinilor, aceasta naște pui vii, care se dezvoltă într-un fel de uter, de fapt un oviduct modificat. Dinții acestui pește atipic sunt lăți și au niște protuberanțe, ca niște mici pietre de moară. Cu ei sfărâmă cochiliile scoicilor și ale melcilor, pe care le rontăie ca pe semințele de floarea soarelui. Consumă din midii numai „miezul", iar „cojile" le scuipă.

Printre granulele de nisip, duse încolo și încoace de curenti si de mișcările valurilor, înoată niște vietăti minuscule, mai mici decât gămălia de ac: organisme unicelulare, protozoare. Flagelate și infuzori. Dintre flagelate, euglenele sunt atât de mici, încât ar fi nevoie de cinci dintre ele, puse cap la cap, pentru a forma un lanț lung de un milimetru. La unul din capete, euglena are o codiță pe care o învârte ca pe o elice și așa înoată, înmulțirea, la euglene, se face în felul următor: începând de la unul din capete, trupul ei se despică în două, cum ai tăia o banană pe lung cu cuțitul și fiecare jumătate pleacă singură mai departe.

226

COARNE DE Florin Giurcă

Euglenele nu au membrană celulară propriu-zisă, ci un fel de benzi proteice late, care le înconjoară de jur-împrejur ca un fel de fețe. Sau ca un măr cojit cu cuțitul. Intr-un fel, euglenele

par să semene cu niște microscopice mumii egiptene. Și asemănarea asta este dusă și mai departe, deoarece, dacă nu au umezeală suficientă, sau hrană, sau oxigen, ele se fac ghem și intră într-un soi de latentă, de adormire. Aceste chis- turi cad pe fundul apei, se amestecă printre grămăjoarele de nisip și nici nu se diferențiază de ele.

Nu se diferențiază pentru ochii unui pește. Dar nu și pentru branhiile unei bivalve. Bivalvele sau, cum sunt numite în limbajul obișnuit, scoicile, sunt animale cu corpul moale, ascuns între două cochilii. Scoicile sunt niște ființe foarte vechi, primitive, unele vin din precambrian, adică de acum 550 de milioane de ani. Absorbția hranei se face cu același organ cu care se face și respirația, respectiv cu branhiile. Branhiile lor au niște perișori microscopici cu care filtrează nisipul, lăsând să treacă numai hrana.

O singură scoică filtrează zilnic 50 de litri de apă. Prin mantaua tuturor scoicilor din mările și oceanele lumii trec cantități imense de apă. Dacă în apa mării există bacterii și viruși, acestea există, cu siguranță, vii, și în branhiile scoicilor. Dacă în lume va izbucni vreodată o pandemie nouă, necunoscută până atunci, șansele ca microbii respectivei boli să provină dintre

valvele unei stridii sunt serioase. Mai ales dacă stridia este consumată crudă. Dar, stai, cine mănâncă stridiile crude?

Pisica de mare, un pește cartilaginos înrudit cu

rechini, nu are niciun inamic. Inotătoarea ei caudală are doi spini otrăvitori, a căror înțepătură ucide pe loc. Dar, de cele mai multe ori, nu se ivește ocazia de a fi vreo- dată folosiți. Ochii pisicii de mare sunt dispuși pe partea superioară a corpului, motiv pentru care ea nu poate vedea ce se află fix dedesubtul ei. Pe deasupra bancului de midii, ea alunecă tăcută ca o umbră. Se așterne ca o mantie peste pradă, de regulă ființe sedentare: scoici, melci sau stele de mare și le imobilizează sub greutatea corpului ei. Apoi, dinții ca niște pietre de moară încep să macine cochilii.

De data asta, pisica de mare, care își căuta hrana în apa din apropierea Cazinoului, a găsit o adevărată delicatesă: un melc din specia *Monophorus perversus,* pe jumătate îngropat în nisip. Aceasta este una din cele peste optzeci de mii de specii de melci, dintre care mai mult de jumătate trăiesc în mediul acvatic. Cochilia acestuia, senestră, adică înfășurată spre stânga, puternic alungită și ascuțită, este frumos sculptată. Spirele ei sunt acoperite cu striuri, constând dintr-un set de proeminențe ca niște perle, dispuse aproape una de alta. Spiralele superioare au rânduri duble de astfel de proeminențe. Culoarea cochiliei este brun-roșcată.

228

COARNE DE Florin Giurcă

în lumina fosforescentă a monitorului, microscopul arunca pe perete o umbră lungă, misterioasă. Doru Calinic se uită la ceas. Mai erau doar trei minute din cele patruzeci de minute ale

lecției online de biologie. Privi efectul vorbelor sale pe fețele copiilor, afișate pe fereastra aplicației Microsoft Teams. Majoritatea îl ascultau cu gurile căscate, muți de uimire.

— Și? Pisica de mare a rontăit până la urmă melcul? întrebă Mihăiță, un copil cu vocea în plin proces de schimbare. Fenomen foarte frecvent printre băieții din clasa a șaptea.

— O, da! O, da! Din fericire, nu? Copii, ce trebuie să înțelegem noi din această lecție?

Puse întrebarea mai mult retoric, răspunsul urmând a fi dat tot de el:

— In ecosistemele naturale, echilibrul speciilor se reglează prin mecanisme extrem de fine. înmulțirea exagerată a unei specii, fie vegetale, fie animale, poate declanșa un lanț de dezechilibre în întreg ecosistemul. Orice specie are dușmani naturali, care acționează în sensul limitării populațiilor care s-ar dezvolta excesiv. De aceea este nevoie de prădători. Și cu asta, lecția de azi s-a terminat, ne revedem săptămâna viitoare. Și nu uitați: stați acasă! Asta, desigur, până când se va sfârși perioada de carantină. O zi bună să aveți!

Doru Calinic închise laptopul, se învârti câteva secunde, verificând din ochi starea celorlalte echipa-

mente atașate computerului și se întoarse către persoana care, așezată la masa alăturată, acoperea, cu un scris extrem de rapid, dar totuși caligrafic, o coală de hârtie format A4.

— Ei? Cum a fost?

Femeia, al cărei păr negru ca tăciunele, extrem de bogat, i se odihnea pe spate într-o coadă neîmpletită, se întoarse către Calinic cu prudență, răsucindu-se țeapăn din bazin. Fața îi căzu într-o expresie severă când întâlni privirea bărbatului.

— Domnule profesor, mi s-au spus cuvinte de laudă despre dumneavoastră, zise inspectoarea, pe un ton plat.

Ținea ochii în pământ și parcă șoptea.

— Am auzit că ați avut în trecut o bogată activitate științifică, dar asta nu e totul, să știți. Am venit azi până aici, la rugămintea dumneavoastră, în această anexă de subsol, improprie desfășurării actului educativ, în care funcționați - doar provizoriu, dați-mi voie să sper - prin îngăduința nu știu cărui director de la primărie. O să mă interesez. Credeam, în ciuda acestui fapt, că voi asista la o lecție de calitate, ținând cont de renumele dumneavoastră. însă...

— Doamnă inspector, eu aici numai pe perioada stării de necesitate... stiti, elevii nu intră aici niciodată.

Corina Modreanu îl întrerupse dregându-și glasul semnificativ și continuă pe același ton grav, complet

inexpresiv. Cuvintele îi ieșeau din gură rar, silabisit, de parcă ar fi dictat o compunere la clasa pregătitoare.

— Nu puteți să afirmați că elevii nu intră aici, câtă vreme eu știu din sursă sigură că intră. Elevii

mi-au confirmat.

Circuitele de asigurare a temperaturii, oxigenării și hranei în bazinele cu pești erau controlate de la un computer la care avea acces și de acasă, prin internet. Acasă, vorba vine, căci în ultima vreme își petrecea nopțile chiar aici, în apartamentul de la subsol. De când se impuseseră carantina și învățământul online, Doru Calinic ieșea tot mai rar din subterana lui. Asta îi convenea de minune, mai puține ieșiri în oraș însemnau mai puțini bani cheltuiți. își completase salariul modest de curator al muzeului de Științe ale Naturii cu câteva ore de biologie în sistem plata cu ora, la Liceul Teodosie. Se înscrisese pentru examenul de grad didactic mai multîntr-o doară, fără mari speranțe. E adevărat, dacă ar fi dobândit gradul, salariul i-ar fi putut crește cu câteva sute bune de lei. Merita stresul și umilința de a fi făcut preș de șters picioarele de madam Modreanu.

— Care elevi, doamnă inspector? Nu este adevărat, n-a venit niciunul aici.

Vocea i se înăsprise.

Inspectoarea începu să-și strângă hârtiile de pe masă cu gesturi nervoase. Pe figura ei se imprimase

un rictus de încordare și un tremurat spasmodic îi frământa încheieturile mâinilor. își îngrămădi hârtiile în dezordine în geantă și încercă - fără prea mult succes - să-și îndrepte spinarea în fața profesorului.

— Nu mă faceți mincinoasă, vă rog, n-am să accept asta, domnule profesor. Știu precis că un elev a intrat, si nu o dată, ci de mai multe ori, la dumneavoastră în cabinet. Și aș vrea să știu și eu, pentru care motiv ați votat împotriva rezoluției de suspendare a profesorului Zburlitu? Asta, ca dovadă a probității dumneavoastră morale și profesionale. A comportamentului de care dati dovadă în scoală si în societate.

» > »

își luă geaca neagră de piele din cuier și și-o agăță pe umeri. în dreptul ușii, se întoarse și mai zise:

— Voi termina raportul scris acasă. Oricum, am fost total nemulțumită de desfășurarea lecției. Nicio core- , ♦ 1 lație cu planificarea, nici cu programa. Interacțiunea cu elevii, absentă. Metode de predare expozitive, neparticipative. Nu mă conduceți, găsesc drumul singură.

în dreptul ușii pe care scria „Prietenii ecosistemului neritic al Mării Negre" se opri și, întorcându-se încă o dată cu fața la Calinic, rosti printre dinți:

— Și... *Monophorus perversus?* Gura păcătosului adevăr grăiește.

29

Și te suie pe buștean

Acvariul și Cazinoul sunt față în față, despărțite printr-o alee pietonală lată de circa zece metri. Inspec- toarea Corina Modreanu nu putea vedea, ieșind pe ușa laterală, Cazinoul. Ochii ei se opriră, când păși afară, asupra parapetului placat cu travertin, care înconjoară pe trei laturi clădirea pătrățoasă a Acvariului, realizată în stilul cubist al anilor 1950. îndată ce ieși din alveola săpată în malul de sub bulevardul Elisabeta, unde este adăpostit Acvariul, și dădu cu ochii de Cazinou, Corina Modreanu nu fu în stare să scoată mai mult de un geamăt.

în vârstă de cincizeci de ani, măritată cu un medic cardiolog renumit, cu doi copii realizați, la casele lor, acum alături de propriile lor familii și de copii, Corina Modreanu se considera o persoană care reușise în viață. Punea pe seama succesului său disciplina, simțul datoriei, munca și demnitatea. Toate aceste calități morale erau pe undeva înrudite și izvorau din educația

spartană pe care o primise de la tatăl ei, colonel de armată, un bărbat de o sută douăzeci de kilograme, care îsi condusese familia cu o mână de fier.

[1]

Corina nu avusese voie să iasă la film sau la discotecă până la absolvirea liceului. Până la

vârsta de cincisprezece ani, primise lovituri de nuia la palmă pentru orice notă mai mică de opt. Dar nu fusese cazul de mai mult de trei ori și își aducea aminte perfect și în ziua de azi aceste incidente. Pentru aceste corectii, îi multu- mea în gând locotenent-colonelului, pe vremea aceea, Modreanu.

Obstinația ei pentru respectarea ordinii și disciplinei se grefase pe o slăbiciune sufletească mai veche, orgoliul infantil. Nu suporta să fie contrazisă. In jurul vârstei de cinci ani, când ambii ei părinți plecau la serviciu dimineața și se întorceau acasă seara (mama era învățătoare într-un cătun de pe lângă Topraisar, iar tata era mai toată ziua în cazarmă la Constanța), fusese crescută la bunicii din partea mamei. începând de la ora unu după-amiaza și până la patru, când o vedea pe maică-sa venind în pas alert pe șoseaua comunală, micuța Corina zbiera „unde e mama, să vină mama mai repede, să vină acum!" până făcea clăbuci la gură și simțea o durere ascuțită în gât. în momentul acela, când nu mai putea scoate niciun sunet, fetița izbucnea în lacrimi și începea să izbească cu picioarele în masă de zdrăngăneau tacâmurile și săltau blidele

cu ciorbă de perișoare, iar bunicul, un individ morocănos și taciturn, îi trântea câteva înjurături de mamă și de cele sfinte, la care bunica ieșea din bucătărie, cu mâinile la urechi.

în momentul în care se întoarse cu fața spre Cazinou, Corina Modreanu avu câteva clipe de

confuzie. Imaginea pe care o vedea în fața ochilor nu putea fi procesată de creier. Era, la prima vedere, un fel de dihanie evadată din paginile unei cărți de colorat cu desene fantasy. Era ceva ca un amestec dintre un melc ridicol de mare (aici Corina era sigură, capul cu patru coame era un cap de melc, nu avea nicio îndoială) și o foreză de săpat puțuri de sondă. Sau mai degrabă turnul Spasskaya din Kremlin, se gândi Corina, pentru că e conic, ascuțit, stă cu vârful în sus și e verde, cu puncte galbene.

Imaginea asta avea ceva caricatural, grotesc și hazliu în absurdul ei, deoarece în spatele melcului monstruos veneau în șir indian încă vreo zece de același calibru, clătinându-și într-o parte și în cealaltă cochiliile conice, înalte de doi metri si ascuțite la vârf ca niște glugi de Ku-Klux-Klan viu colorate. Prin marea semi-rozasă de pe frontispiciul Cazinoului, ale cărei nervuri elegant arcuite fuseseră rupte sau îndoite, tocmai se strecura afară, prelingându-se fără să se taie în sticla spartă a vitraliilor, probabil însăși Mama-Tutu- ror-Melcilor, căci cochilia ei rotundă și spiralată, mare

cât cupola Bisericii Rusești abia de încăpea prin golul ferestrei în formă de scoică Art-nouveau.

Corina bătu în retragere, se clătină pe tocurile înalte și-și întinse brațele în lateral, încercând să-și mențină echilibrul. Geanta diplomat pe care o ținea în mâna dreaptă se deschise și un vraf de hârtii se împrăștiară pe jos. Femeia, într-o

încercare disperată de a opri dezastrul, ridică mâna cu diplomatul în sus, în speranța că nu vor fi căzut toate dosarele. Când giga-gastero- podul călcă peste documente, poate speriat de gestul amenințător al Corinei, își ridică brusc corpul, îndoin- du-se din mijloc la nouăzeci de grade, făcându-și cochilia să se încline aproape de orizontală. Capul melcului se afla acum la aceeași înălțime cu capul Corinei Modreanu.

Inspectoarea, cuprinsă brusc de un spasm intestinal, îsi deversă inconștient conținutul colonului când tentacule lungi cât un braț de om o atinseră pe obraz și o mirosiră cu receptorii chimici. Femeia simți materia moale și fierbinte alunecându-i pe picioare în jos, pe sub pantalonul negru cu croială tronconică, călcat la dungă. Crema Gamier anti-aging cu acid hialuronic nu fu însă pe placul moluștei, căci vârfurile reci se con- tractară în ele însele ca niște degete de mănușă când îi palpară tenul.

Gasteropodul, al cărui picior aplatizat, cu margini unduitoare, se lipi încet de Corina, copiindu-i forma

trupului și, învăluind-o cu carnea acea jilavă și rece, având textura gelatinoasă a peltelei de gutui, începu o mișcare înceată de avansare, ca și cum ar fi vrut să se cațăre pe femeia care stătea înlemnită, incapabilă să mai facă vreo mișcare. Cu o ultimă licărire de con- »
știință, Corina se trezi deodată din starea cataleptică și, smulgându-se din îmbrățișarea glacială, slobozi un urlet de groază și o luă la

goană în direcția în care nu văzuse nicio moluscă: înspre nord, spre statuia lui Eminescu. Alergă cincizeci de pași cu mișcări dezordonate, apoi își luxă glezna dreaptă, rupându-și un toc de la pantof și se prăbuși cu brațele întinse înainte, începu apoi să se târască, râcâind cu unghiile spațiile dintre dalele de mozaic, având în minte un singur țel: să se îndepărteze cât mai mult de esplanada blestemată a Cazinoului.

A A A

După o jumătate de oră, Doru Calinic deschise ușa de la o debara, se întinse pe vârfurile picioarelor și extrase de pe raftul de sus o cutie de carton. Sub capacul ei se afla un combinezon de culoare portocalie, ca focul. își puse în picioare o pereche de cizme înalte până la genunchi, peste care își trase pantalonul, care se strângea peste carâmb cu un elastic. Pe cap își puse o mască etanșă, pentru protecție la mediu chimic coro-

ziv, iar în mâini trase niște mănuși de cauciuc, lungi până la cot.

Ieși afară din clădirea Acvariului si rămase în fata
ușii câteva minute, uitându-se la spectacolul silențios al gasteropodelor care veneau, ca o maree brună, toate din aceeași direcție. Sub tălpile lui, carnea fragilă a moluștelor, împroșcând jeturi gelatinoase, era transformată într-o piftie amorfă, cochiliile sparte scoteau

sunete uscate, de rămurele călcate în picioare. La doi metri de zidul Acvariului, zări pe jos câteva foi de hârtie imprimate. Se aplecă și le ridică, erau umede și boțite. Recunoscu ciorna pe care doamna Modreanu începuse referatul. Era, în cea mai mare parte, ilizibilă. Balele melcilor făcuseră ca pasta pixului cu gel să se întindă peste tot. Cea de a doua pagină era o copie scoasă la imprimantă, cu antetul Curții de Apel Constanța, adresată Corinei Modreanu. Aceasta se putea citi, nu fusese deloc deteriorată. După primele rânduri, Calinic făcu ochii mari și o luă de la capăt. Rămase pe loc până ce termină de citit tot documentul. Apoi, o luă la pas în contra curentului gasteropodelor. Coborî până la bariera care străjuia intrarea în Port. Intră pe lângă ea, în cabina portarului nu era nimeni care să-l oprească.

Continuă să meargă încet, pe strada interioară din port, paralelă cu strada Termele Romane. Pe măsură ce se apropia de Gara Regală Maritimă, fosta gară CFR

inaugurată de regele Carol al II-lea în 1935, actualmente sediu al Administrației Porturilor Maritime, între el și strada Termelor începură să se interpună mai multe linii de cale ferată. Mai întâi una, pe urmă două, apoi numărul acestora ajunse rapid la șapte. Și pe fiecare din aceste linii, pe o lungime de mai bine de cinci sute de metri, erau garate nu mai puțin de câte o sută de vagoane-cisternă verzi, rotunde, semănând cu niște amfore, sau cu niște tomberoane imense cu

capac. In total, făcu profesorul Calinic o socoteală rapidă, veneau cam șapte sute, cu aproximație. Asta, dacă liniile erau ocupate cu vagoane pe toată lungimea lor. In orice caz, peste cinci sute.

Prin gurile de aerisire ale acestor cisterne, situate sus, în imediata vecinătate a capacului, ieșeau la aer sute, mii și milioane de melci. Moluștele coborau peretele vagoanelor, traversau șinele, se strecurau prin gard dincolo, în afara portului, treceau peste strada Termele Romane si bulevardul Elisabeta si urcau dea- * *
Iul Edificiului cu mozaic pieptiș. Treceau pe lângă Catedrală, pe lângă Muzeul de Istorie și pe lângă muzeul Ion Jalea, cu intenția clară de a invada Piața Ovidiu. Și, de acolo, pe străzile Traian, Tomis și Mircea cel Bătrân, avangarda lor probabil că deja pornise la cucerirea centrului orașului.

Auzi zgomotul unui elicopter. Ridică privirile și văzu, într-adevăr, un elicopter al SMURD-ului care

zbura la joasă înălțime. Făcu semne cu mâinile. Pilotul îl observă și se apropie de sol, aruncând un cablu cu nacelă. în câteva minute, Doru Calinic fu în cabina aparatului de zbor. Alături, în afară de pilot, doi sanitari acordau îngrijiri unui rănit. Alți doi bărbați, care se aflau într-o stare destul de proastă, stăteau lungiți pe câte o targă. Se apropie de hublou.

— Ce e în recipientele alea? întrebă, arătând cu degetul cisternele din port.

Pilotul, un bărbat solid, cu barba nerasă de o

săptămână, îl privi curios. Citi pe combinezonul lui Calinic, imprimată, sigla *Marine Biological Laboratory - Chicago.* Zâmbi amar, în sinea lui. Unii trăiesc în alte sfere, deasupra tuturor, își zise. Dar nu cunosc niște chestii elementare.

— Mazăre, zise.

30

Terasa Marco Polo

Adelin găsi notificarea pe watsapp dimineață, când se scula. Era chemat la Inspectoratul Școlar „pentru ridicarea corespondenței". Motivul pentru care nu i se trimisese, pur și simplu, corespondența prin secretariatul liceului, cum era procedura obișnuită, era transparent: se presupunea că el, fiind suspendat, nu avea ce să mai caute la școală. Mai greu de înțeles era împrejurarea că fusese invitat să vină el, în persoană, să ridice „corespondența", în loc să-i fie livrată acasă, prin curier, cum se practică în țările civilizate. Dar, na, într-un sistem ierarhic autoritarist, în care deciziile se construiesc la vârf și se execută la bază, metoda naturală de comunicare între eșaloane este chemarea la ordin, cugetă Adelin, ciocănind la ușa secretariatului. Se rugă în gând ca formalitățile să dureze cât mai puțin posibil, pentru a minimiza șansele unei întâlniri cu inspectoarea Modreanu.

Secretara, ridicând capul din catastifele ei, îl recunoscu și începu să caute într-o cutie în care se aflau, în poziție verticală, sute de decizii și adeverințe, în așteptarea solicitanților.

— Semnați aici, îi indică femeia, pe ambele foi. Un exemplar rămâne la mine.

Adelin se conformă, apoi se retrase câțiva pași, lăsând pe următorul să treacă în față. Nu mai era decât o singură persoană. îl recunoscu pe colegul Calinic, care participase, cu o lună în urmă, la ședința de consiliu în care fusese suspendat. Zâmbi, salută și continuă să citească adresa, din care află că i se sistase concediul fără plată, deoarece organul de cercetare penală își încheiase cercetarea fără să formuleze împotriva lui vreo acuzație. Trebuia, așadar, să se întoarcă la școală de a doua zi.

Când Calinic termină ce avea de făcut, Adelin se întoarse spre secretară și o întrebă, arătându-i hârtia, cine semnase pentru Inspectorul General.

— Domnul Inspector General Teodora Mircea, sosi răspunsul.

— Si doamna Modreanu? »

— Nu mai lucrează la noi.

Nu trecuseră decât două săptămâni de când se întâlnise ultima dată cu ea, și atunci era inspectoare generală.

— A, da? De când?

Nu primi niciun răspuns. Secretara se adânci în catastifele ei, devenind inabordabilă.

Adelin se întoarse către colegul lui, care îi făcu

cu ochiul și îl apucă de braț, trăgându-1 spre ieșire.

— Au pierdut procesul cu Gavrilă, zise Calinic, când ieșiră afară. Inspectoratul trebuie să-i plătească doamnei profesoare Gavrilă șapte mii de euro, salariul net pe un an de zile. Hotărârea este definitivă.

— Ouch, făcu Adelin. Si madam Modreanu...?

— Se pare că a zburat din Inspectorat.

Coborâră în stradă. Mașinile Salubrității stropeau carosabilul cu furtunul, împingând resturile de gasteropode în proces de putrefacție către lamele escava- toarelor. Alte utilitare încărcau apoi rămășițele pestilențiale în cupe, pe care le deversau în benele largi ale basculantelor. Peste întreg orașul domnea o duhoare de hazna.

— Mă întreb unde duc mizeria asta, zise Adelin.

— Probabil la incinerat. Au deja experiență cu oile alea naufragiate în golful Midia, acum doi ani. Or să cheme aceeași firmă, fără doar și poate. Costurile curățării mizeriei produse de incompetență și corupție devin din ce în ce mai mari în orașul acesta. Vom vedea cine va deconta, până la urmă, cheltuielile și îi vom lua, apoi, la întrebări pe cei care au profitat. în altă ordine de idei, continuă Calinic, în timp ce coteau la dreapta spre strada Mircea cel Bătrân, mă aștept și la

alte consecințe, biologice de data asta. Vom vedea ce efecte dezastruoase va avea metaldehida împrăștiată cu atâta ușurință. In primul rând, animalele mici vor avea de suferit, pisicile și

câinii. Dar cine să se gândească la asta? Există la noi, românii, impulsul ăsta hei-rupist de a acționa nesăbuit în momentele de panică. Pe de altă parte, nici nu mai aveau ce face, eram deja în ceasul al doisprezecelea.

Calinic tăcu, în vreme ce se apropiau de colegiul Mircea cel Bătrân și spectacolul grotesc al bulevardului Tomis, acoperit cu un strat gros de o palmă de cadavre de melci se întrevăzu după colțul străzii.

— în orice caz, o să avem mult de tras până vom curăța orașul de mizeria asta... Dar ce se mai aude cu problema dumneavoastră, domnule profesor? Mi se pare un flagrant abuz ceea ce vi s-a înscenat. Eu am fost cel care a votat împotriva sancționării dumneavoastră, să știți.

— Nimic, până la urmă. Azi am primit decizia de neîncepere a urmăririi penale. Procurorul Bibescu...

— Ah, bietul Bibescu, ați auzit? Iar e în spital. Tot așa, o înțepătură de melc în zona genitală. Hei, dar nu dați de băut? Fiindcă ați scăpat de dosar...

— Oh, cum să nu, cu mare plăcere... tocmai aveam întâlnire la o terasă cu un amic, doctor stomatolog, poate îl cunoașteți. Strungaru.

Doru Calinic bătu în retragere. Se uită la ceas și zise:

— Ei, lăsați, am glumit. Mergeți și întâlniți-vă cu prietenul dumneavoastră. Eu trebuie să... am o conferință on-line peste o oră. Dar vă recomand

să mergeți cât mai departe de port și de centrul vechi. Limita superioară până la care au ajuns melcii e Sala Polivalentă. Mai sus n-au apucat să urce.

Se despărțiră. Adelin o luă în susul bulevardului Tomis. După ce trecu de Polivalentă, într-adevăr, carosabilul era uscat. Nicio mașină a Salubrității nu stropea cu furtunul.

— Doctorul Strungaru, ați spus? reveni Calinic cu un telefon, după câteva minute. Scuze, am percutat cu întârziere. Nu e persoana aceea care a adus un tro- vant de la Marea Moartă?

— Ba chiar el e, răspunse Adelin. De ce mă întrebați, domnule profesor?

— Unde vă întâlniți? Aș vrea să vin și eu.

Adelin se lumină la față. Citi pe emblemă restaurantului de peste drum și răspunse:

— La Marco Polo.

A Vr A

Peste o jumătate de oră, Adelin, doctorul Strungaru și profesorul Calinic erau așezați în jurul unei mese de la Marco Polo și se pregăteau să comande. Ospătarul își făcu apariția într-un târziu, după ce dăduseră

pe gât câte două sute de vodcă și desfăcuseră două rânduri de beri. Rămase imobil, barându-le vederea către marele panou vertical, suspendat pe sfori care coborau din tavan, pe care era scris meniul.

— Un calcan la grătar aș vrea, dar mai întâi spune- ți-mi ce știți despre el: e mic, mare sau mijlociu? întrebă Strungaru.

— Sincer, nu știu, o să mă duc să întreb la bucătărie, răspunse ospătarul.

— Ce importanță are? râse Adelin.

— Băieți, eu nu vă recomand calcan. In sezonul ăsta, calcanul e mare și e cam gras, zise Calinic. Eu am să iau o porție de Escargots a la Bourbi... Bourgui... Bourguignonne. Faceți și sos „chimichurri"?

— Escargot a la Burgui... ce?!

— ...gnone. Luați pe încredere, e o delicatesă franțuzească. ♦

— Eu nu mănânc broaște, protestă Strungaru, în hohotele de râs ale celorlalți doi.

— Facem orice sos doriti, dacă ne dati reteta, zise ospătarul.

— Nu sunt broaște, stai liniștit.

— Bă băieți, până vine Miciurin, hai că o sun pe Amelie, îi zic că ești aici, Adeline, nu? Amalia, asistenta mea. A întrebat de tine.

— Pastă de usturoi, pătrunjel tocat, smântână, zeamă de lămâie și sare, zise Calinic către ospătar.

— Aha, ok. îi zic lu' sefu'.

246

COARNE DE Florin Giurcă

Conversația continuă în stilul acela haotic, pe diverse teme, vreme de aproape un ceas, până sosiră platourile cu escargots a la Bourguignonne. în fața fiecăruia poposi, alături de platou, câte o sosieră cu un sos alb, presărat cu pătrunjel. Limbile erau deja împleticite și niciunul nu mai cuteză să pronunțe numele felului principal, iar al sosului de usturoi, cu atât mai puțin. Se lămuriră

însă rapid că ceea ce aveau în farfurii erau cochilii de melci și atunci un hohot general de râs reverberă în tot localul, de la masa lor.

Cumva, prin aburii băuturii, Adelin sesiză la un moment dat că li se alăturaseră, între timp, încă trei persoane, avocatul Barbăroșă și Amalia, chemați de Strungaru, și Gabi Turturică, invitat de Barbăroșă. Marinarul se așezase în dreapta lui. Adelin îi ignoră la început pe noii sosiți și încercă să păstreze contactul vizual și firul conversației începute inițial cu Doru Calinic și Cristian Strungaru, dar se lăsă păgubaș după o vreme. Doctorul Strungaru era mult prea volubil și începuse să-și povestească aventurile pe care le trăise la Ierusalim.

31

Si mănâncă leustean 9 9

Adelin deveni intrigat de bărbatul de lângă el, pe care nu-și amintea să-l fi cunoscut înainte. Acesta povestea că tocmai se întorsese de la Adamclisi, unde cumpărase niște teren.

— Am luat cu mine pe traseu o femeie care se

despărțise de bărbat și fugise de-acasă, bă frate...

Adelin tresări și îl studie cu atenție pe vorbitor. Omul se opri văzând privirea arzătoare a celuilalt, fixată asupra lui. Se uită intens la vecinul de scaun, cu o expresie ciudată în ochi și tăcu. Nimeni nu păru să dea importanță. De altfel, discuțiile se purtau acum doi câte doi, peste masă. Toată lumea vorbea cu voce ridicată, pentru a se face auziți în hărmălaia generală, în afară de Amalia, care, la un moment dat, se scuză și se ridică de pe scaun.

— Mai stai puțin, hai că vin și eu acum, am o urgență, zise Strungaru, apucând-o pe asistentă de mână și aruncând o privire către Adelin, căruia vru să-i cap-

teze atenția. Adelin și Gabi nu aveau însă ochi decât unul pentru celălalt. La un moment dat, se ridicară amândoi deodată de pe scaune.

— Noi plecăm, zise Adelin, abia auzit. Petrecere frumoasă în continuare!

Cei doi lăsară pe masă niște bani și se îndreptară spre ieșire, urmăriți de privirile brusc interesate și amuzate ale celorlalți.

»

— Cam timid domn' profesor, dar descurcăreț, la o adică, murmură Strungaru. N-am nimic împotrivă, dar nici în comun. Dragă Amelie, continuă dentistul, îndreptându-se către asistentă, îți împărtășesc acum o surpriză: în septembrie voi participa la un congres de paradontologie, la Kuala Lumpur. Să nu-ți faci alte planuri, va trebui să mergi cu mine, să-mi ții evidența actelor.

După alte zece minute, Amalia se ridică de la masă, de data aceasta hotărâtă să plece. Fu urmată imediat de Strungaru, care salută, strânse mâinile întinse ale lui Barbăroșă și Calinic și plecă, nu înainte de a lăsa pe masă plata pentru partea lor de consumație.

Ultimii doi rămași mai comandară câte o bere și ce- rură închiderea notei de plată. Barbăroșă, care se dovedise, dintre toți, a fi cel mai umblat prin localuri și avea anumite cunoștințe despre gastronomia lumii, îl chestionă pe ospătar cu privire la modul de preparare a melcilor.

249

COARNE DE Florin Giurcă

— Foarte gustoși, mi-au plăcut. Știi, am mâncat felul acesta la un restaurant din Lyon, în urmă cu patru ani, pot să spun că aceștia de la Marco Polo nu sunt cu nimic mai prejos.

— Mulțumim! O să-i spun maestrului bucătar.

— Auzi, întreabă-1 dacă a ținut melcii nemâncați șapte zile, înainte de a-i găti.

— O să-l întreb. Dar nu prea cred, sunt primiți congelați, la cutie.

— A, credeam că...

Doru Calinic izbucni în râs.

— Ce credeai, că ăștia ne-au dat să mâncăm melcii culeși de pe stradă? Restaurantele se aprovizionează de la ferme și crescătorii speciale. Nu vânează. Ar vrea ei, dar... sunt niște legi. N-au voie să pună orice în farfuria clientului.

— Apropo, domnule profesor, zise avocatul. Nu am înțeles un lucru, din toată tevatura asta. Camelia Rusu a fost săgetată de un melc, nu? De

melcul adus de doctorul Strungaru de la Marea Moartă. Așa s-a dat la ziar. Dar, atunci, cum s-a putut întâmpla ca nevasta procurorului Bibescu să fi fost atacată de *alt melc,* cu o zi înainte de respectiva întâmplare? Eu asta nu reușesc să pricep.

— Pentru că, dragă domnule avocat, ceea ce a aruncat Camelia Rusu în apa mării *nu* a fost un melc. A fost o simplă formațiune minerală, un trovant. O piatră,

cu alte cuvinte. Camelia Rusu a fost ucisă de un melc adevărat, care era acolo, lângă picioarele ei. Unul din acele milioane de melci mutanți care au ieșit din vagoanele cu *pisum sativum arvense,* mazăre modificată genetic.

— Ahaaa! se lumină Barbăroșă la față. Apoi se încruntă din nou. Tot nu înțeleg. Dacă Camelia avea în cușca pisicii o banală piatră, de ce s-a sculat în toiul nopții și a alergat ca nebuna să o arunce în mare?

— Nu pot să pun acest comportament aberant decât pe seama unei crize de schizofrenie paranoidă. Avea Camelia Rusu vreo afecțiune psihiatrică? Acest lucru ar fi interesant de investigat. Cred că doctorul Strungaru ne poate spune mai multe. Suferise asistenta lui, în trecut, de halucinații? Asta ar fi o explicație plauzibilă, zise Calinic, înmânând ospătarului banii pentru plata consumației. Altfel, râse el, punându-și șapca pe cap și ridicându-se de la masă, melci preistorici pietrificați care învie după sute de

milioane de ani și încep să dea spectacol prin târg... asta e science-fiction, dragă domnule, nu știință.

Barbăroșă surâse strâmb și se întinse spre cuierul din spatele lui, să-și ridice geaca. Gestul lui se frânse însă la jumătate. Avocatul văzu, siderat, cum de sub una din cochiliile unse cu sos din platoul din care mâncase, două coarne ca de bour se iți palpând aerul cu prudență. Ochii bulbucați se opriră câteva se-

cunde asupra lui, pentru ca apoi, în urma lor, să se strecoare la aer, pe sub marginea sidefie a cochiliei, și restul animalului. Acesta îsi roti de câteva ori corni- țele, de jur-împrejur, apoi se prelinse tăcut, lăsând o urmă adâncă prin smântână condimentată, către o frunză de pătrunjel.

28.12.2020
Constanța

Avatarii Faraonuluiu Tia

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

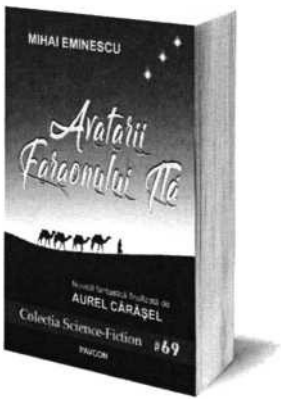

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"
Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat intr-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dă
ruiește un final neașteptat și teribil de frumos la ‚Avatarurile Faraonului Tlă".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlă", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlă*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: 760
Colecția Science-Fiction: #69
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

1. Eleonora pleacă de acasă.....7
2. Holy Cafe.....15
3. Hebron Khan.....24
4. Masada.....30
5. Scuba diving la Marea Moartă.....36
6. Stare de alertă.....45
7. Rupere de nori pe strada Mircea.....56
8. Un fiu se naște.....63
9. Studiu de caz.....71
10. Un adjutant acuză.....81
11. învățăturile avocatului Barbăroșă către fiul său, Bogdan.....87
12. Jerusalema.....94
13. Cercetări preliminare.....102
14. Control de rutină.....111
15. Terasa Pizzico.....119
16. Komitetul.....129
17. Melc, melc, codobelc.....139
18. Bulevardul Mamaia.....150
19. Terasa Zorile.....157
20. Strada Arhiepiscopiei.....167
21. Terasa The View.....173
22. Scoate coame bourești.....182
23. Paranoia.....192
24. Și te du la Dunăre.....197
25. Și bea apă tulbure.....206
26. Și te du la baltă.....213
27. Și bea apă caldă.....219
28. Inspecție.....225
29. Și te suie pe buștean.....233
30. Terasa Marco Polo.....241
31. Si mănâncă leustean.....248